CENTRALA DE ALARMĂ

james gardy

Versiune prescurtată a cărții
după care s-a făcut filmul
Three Days of the Condor
Cele trei zile ale condorului (1975)

MIERCURI

La patru blocuri depărtare de Biblioteca Congresului, imediat după încrucișarea străzii a patra cu cea de sud-vest se află o clădire albă cu trei etaje. Este cuibărită între celelalte case ale orașului și dacă n-ar avea culoarea pe care o are, de bună seamă că nimeni n-ar băga-o în seamă.

Lumina ei strălucitoare iese în evidență dintre culorile roșii, cafenii și verzi, toate palide, ale celorlalte case. Un gard de fier de culoare neagră și un gazon mic, tuns perfect îi împrumută o anume gravitate, o anume tihnă, care lipsește celorlalte case. Un mare număr dintre cei care lucrează la Capitoliu și la Biblioteca Congresului, și care trec zilnic pe aici, nu au timp să caște gura la ea, iar grupurile de turiști nu prea ajung pînă aici. Cei cîțiva inși care se rătăcesc din cînd în cînd prin preajmă se uită de obicei după cîte un paznic care i-ar putea scoate din această parte anostă a orașului pentru a-i duce într-un loc cu adevărat memorabil.

Dacă vreun trecător ar trece dintr-un motiv necunoscut aproape de această casă, el n-ar observa nimic ieșit din comun. Atenția i-ar fi atrasă totuși de placa metalică de cincizeci pe nouăzeci, care spune că această clădire este sediul Societății americane de istorie și literatură. În Washingtonul atîtor sute de construcții remarcabile și sediul atîtor instituții, o casă ca aceasta nu prezintă nimic special. Dacă pe trecătorul nostru nu l-ar opri o anume sfială, el ar putea deschide poarta fără să audă țăcănitul slab — mișcarea balamalei magnetice care a întrerupt circuitul electric. Cîțiva pași și el ar urca pe scările negre, de fier și ar suna la ușă.

Dacă — și asta se întîmplă adesea — Walter tocmai își soarbe cafeaua la bucătărie, aranjează lăzile cu cărți sau spală podeaua, atunci vizitatorul aude glasul aspru al doamnei Russell strigîndu-și „intră"-ul ei mai înainte de a se auzi bîzîitul care să anunțe decuplarea broaștei electrice.

Dar străinii care pătrund pînă aici (nu punem la socoteală factorul poștal și comisionarii) sînt foarte puțini. Cei cîțiva care trec prin ochiul roentgen al lui Walter au apoi de-a face cu doamna Russell. Dacă vizitatorul dorește într-adevăr să vadă ceva, ea îl trimite la referentul respectiv. Dacă este însă vorba de un vizitator obișnuit ea își varsă asupra lui o prelegere de cinci minute, neobișnuit de plicticoase despre fondarea, scopul și activitatea Societății, îi pune în mînă ezitînd cîteva prospecte și-l conduce cu multă atenție înainte de a avea

C.I.A.

timp să observe cutia de pe biroul lui Walter, sau lumina roșie și soneria de deasupra ușii care semnalizează că este deschis. Deziluzia unui atare vizitator ar fi alternat pe moment cu un adevărat foc de artificii al fanteziei dacă cineva l-ar fi spus că se află, nici mai mult nici mai puțin, decît într-o secție a Agenției Centrale de Investigații (C.I.A.).

Societatea americană de istorie și literatură cu sediul la Washington și care are o mică secție pentru primirea mărfurilor la Seatle este, de fapt, cea de a 9-a secție a unela mai mici, a serviciului al 17-lea al C.I.A. Și pentru că datele cu care lucrează serviciul sînt intructiva vagi, legătura cu serviciul de informații și, în general, cu toată C.I.A., era suficient de liberă. Doctorul Lappe, foarte gravul și seriosul șef al societății, se căznește asupra rapoartelor săptămînale, lunare și anuale, care, de cele mai multe ori, nu sînt luate în seamă nici măcar de rapoartele pe care serviciul 17 le trimite mai sus. De altfel, aceste materiale privitoare la activitatea serviciului 17 nu fac, de regulă, nici un fel de impresie asupra coordinatoarelor de sus și nu sînt, decî, păstrate în informările serviciului de informații. Așa e viața, ce să-i faci?

Scopul Societății este acela de a urmări orice activitate de spionaj cuprinsă în paginile operelor literare. Mai simplu spus, în secție se citesc romane și povestiri polițiste. Analiștii secției urmăresc cu răbdare noutățile de pe piața cărții, fiecare lucrător avînd domeniul său, botezat de regulă după numele autorilor. Misiunea lui este nu numai de a consemna pe scurt intriga și metodele de rezolvare a ei, dar și de a le compara cu informațiile despre evenimentele reale pe care le dădea (din motive de păstrare a secretului într-o formă intructiva prelucrată și de regulă fără nume și date concrete) centrala. Se compară așadar realul cu ficțiunea și dacă apare undeva vreo asemănare frapantă, analistul respectiv se lansează într-o verificare foarte minuțioasă. Dacă se dovedește că asemănarea nu este cu totul întîmplătoare, informația este transmisă unei alte secții, mult mai secrete. Și undeva, acolo sus, se hotărăște dacă autorul cărții a nimerit-o întîmplător sau el știe mai multe decît ar trebui să știe. Într-un asemenea caz autorul are, categoric, ghinion pentru că apoi împotriva lui se întocmește raport și se pornește acțiune. În același timp analiștii alcătuiesc liste cu tipurile corespunzătoare pentru recrutarea noilor agenții.

În dimineața aceea Ronald Malcolm tocmai trebuia să lucreze la o asemenea listă, dar în loc de aceasta el sedea înfors pe scaun cu bărbia sprijinită de spătar. Avea în mașină o listă scrisă pe jumătate care, după părerea lui, reprezenta portia lui de lucru de dimineață. După o clipă își luă o ceașcă goală și ieși din birou.

Ajuns pe scări se opri. În clădire se aflau două cafenării, una la parter în bucătărie, în spatele mesei doamnei Russell, cealaltă la etajul al doilea. Ambele aveau avantajele și dezavan-

tajele lor. Cea de la parter era mai încăpătoare și era folosită de majoritatea oamenilor. Dacă, de pildă, Malcolm sau Ray Thomas aveau de gînd să se ducă acolo, ei riscau să dea nas în nas cu doctorul Leppe, ceea ce ar fi fost neplăcut. A doua neplăcere era doamna Russell în persoană, și parfumul ei — nu degeaba Ray o botezase Polly cea mirositoare.

La cea de la etajul al doilea se gătea puțin. de regulă acolo se duceau numai Harold Martin și Tamatha Reynolds, doi dintre lucrătorii Centrului. Uneori se duceau acolo și Ray sau Malcolm. Astăzi, Malcolm se hotărî pentru cea de la parter. Desigur, nu era tocmai alegerea cea mai fericită pentru că revenind la birou auzi ușa iar el se și pregăti, în sufletul lui, de întîlnirea cu doctorul Leppe.

— Eee... domnule Malcolm, aș putea... aș putea sta de vorbă cu dv. cîteva clipe ?

Doamne ce ușurare ! Nu era doctorul Lappe ci Heidegger. Zîmbind și respirînd ușurat, Malcolm se întoarse spre bărbatul mărunțel zicîndu-i :

— Salut Richi, ce mai faci ?

— Bine Ron, bine, răspunse Heidegger nervos.

Datorită a șase luni de abstinență și a muncii aspre nu avea nervii cu totul în regulă. Au fost vremuri cînd se furișa timid la toaleta din sediul central al C.I.A. din Langley pentru a trage la măsea după care mesteca cu rîvnă cîte ceva pentru a-i dispare mirosul. Cînd s-a supus „de bună voie" tratamentului de dezalcolizare doctorii i-au spus că informațiile despre el le-au fost furnizate de lucrătorii secției pentru protejarea C.I.A., a căror sarcină principală era aceea de a asculta prin weceuri...

Intrară în micul birou al lui Heidegger. O clipă fu liniște.

Sărmanul, gîndi Malcolm. Speriat ca un iepure — dar sperînd mereu că ar putea lucra din nou acolo sus și că se va muta din biroul ăsta prăfuit într-altul, poate tot așa de prăfuit, dar mai ferit, mai tainic.

— Nu sînt prea bucuros... nu sînt prea bucuros să vă deranjez cu...

— Nu face nimic. Să lăsăm asta...

— Bine, atunci... Ron, nu vă deranjează că vă zic Ron, nu-i așa ? Dumneata știi că sînt nou în secție. Am avut de gînd să trec peste hîrtiile din ultimii ani, pentru a face cunoștință cu modul de lucru... Ceea ce mi-a spus doctorul Lappe este, ca să zic așa, puțin cam incomplet.

Malcolm se gîndi că Heidegger ăsta este de fapt un simpatic.

— În felul acesta... continuă Heidegger, am dat peste unele neconcordanțe, care, după părerea mea, trebuie explicate. Mi s-a părut chiar că m-ați putea ajuta. Prima se referă la o problemă de contabilitate, știți, salariile plătite și altele de această natură. Despre asta dv. nu știți mai nimic, o s-o rezolv eu singur. Cealaltă problemă însă se referă la cărți, de aceea vin la dv. și la ceilalți lucrători din cercetare mai înainte de a mă duce la doctorul Lappe cu raportul... Ați băgat vreodată de seamă că unele cărți lipsesc ? Stați, așteptați puțin ! zise repede văzînd expresia nedumerită de pe fața lui Malcolm. Am să fiu mai clar. Cunoașteți vreun caz în care să nu fi primit cărțile pe care le-am comandat sau pe care ar fi trebuit să le avem ?

— Nu, nu știu, zise Malcolm, cărunta Heidegger încetase din nou să-i mai fie simpatic. Așa că fiți amabil și spuneți-mi care cărți lipsesc sau care ar putea să lipsească...

— Eu nu știu exact, dar asta așa este. Eu nu știu chiar exact că lipsesc unele, iar dacă lipsesc, care anume sînt acestea. Totul este foarte încurcat.

Malcolm, fi dădu, tăcut, dreptate.

— Știți, continuă Malcolm, cîndva în șaizeci și opt am primit o expediție de cărți de la secția noastră din Seattle. Am primit atunci toate volumele pe care ni le-au trimis. Eu însă, din pură întîmplare, am băgat de seamă că omul de la recepție a semnat pentru primirea a cinci lăzi cu cărți. În timp ce pe foaia de transport ștampilată și semnată de agentul nostru din Seattle și de firma expeditoare erau trecute șapte lăzi. Asta înseamnă că ne lipsesc două lăzi, dar nu ne lipsește nici o carte ? Mă înțelegi ?

Malcolm nu spusese adevărul atunci cînd i se adresă lui Heidegger :

— Bun, vă înțeleg, dar cred că este vorba pur și simplu de o greșeală. Cineva, poate funcționarul acela, a numărat greșit. În orice caz, acum nu lipsește nici o carte. Atunci de ce nu lăsați lucrurile așa cum sînt ?

— Dar eu răspund de toate astea, se apără Heidegger. Cînd prelei funcția trebuie să semnezi că ai primit totul în perfectă stare. Asta de fapt, am și făcut-o, dar greșeala am descoperit-o abia acum. Dacă se va descoperi, vina o să cadă pe mine. Pe mine !

Malcolm era de-acum suficient de otrăvit. E timpul să termin cu povestea asta, își zise în gînd.

— Uite, Richi, care-i chestia. Știu că pentru dumneavoastră asta reprezintă o problemă, eu însă nu vă pot ajuta din păcate. Dacă-mi pot permite să vă dau un sfat, uitați de treaba asta și aranjați-o cumva. Dacă n-ați fi dat peste ea, predecesorul dv., Johnson, tot așa ar fi făcut. Dacă însă țineți cu tot dinadinsul să mergeți mai departe vă sfătuiesc să nu vă duceți la doctorul Lappe. S-ar enerva și ar răscoli totul. O să se zburlească și o să avem toți de suferit din pricina asta.

Malcolm se ridică și se îndreptă spre ușă. Ajungînd lîngă masa doamnei Russell respiră adînc. Aruncă restul de cafea rece la chiuvetă, se întoarse în biroul lui, își puse picioarele pe masă și privi pe perețele de vizavi o reproducere după „Don Quijote" a lui Picasso.

La urma urmelor Don Quijote era răspunzător pentru faptul că de peste doi ani Ronald Leonard Malcolm ocupă postul aventuros și tentant de agent al C.I.A. În septembrie 1970, Malcolm se înscrisese pentru o mult amînată teză de doctorat. Primele două ore totul a mers excelent : scrisese emoționant despre alegoria peșterii la Platon, analiză „Povestirile din Canterbury" ale lui Chaucer și vorbi despre simbolul șoarecelui în „Ciuma" lui Camus... întoarse apoi ultima foaie și fu pus la zid de întrebarea : „Tratați la amănunt cel puțin trei episoade din „Don Quijote" de Cervantes, explicați importanța simbolică a fiecărui episod, raportul față de celelalte două episoade și față de întregul roman și arătați modul în care Cervantes a folosit fiecare episod pentru caracterizarea lui Don Quijote și Sancho Panza".

Malcolm nu citise „Don Quijote". El căscă gura cinci minute bune asupra întrebării, după care luă coala imaculată și scrise :

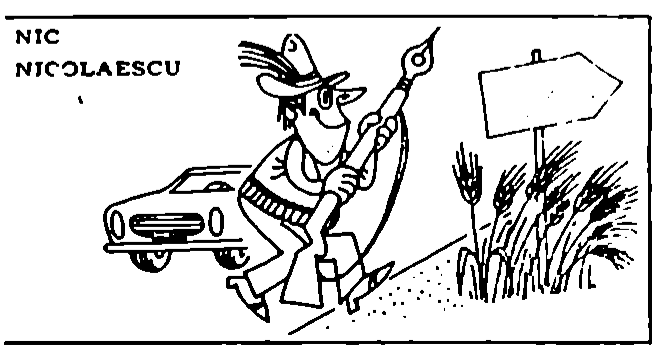

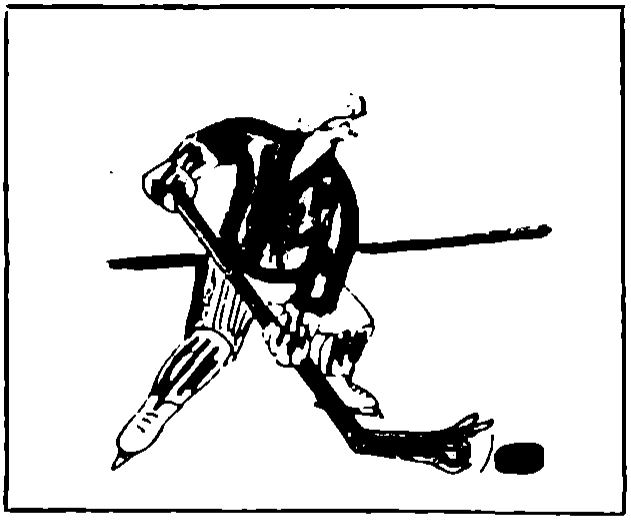

— „N-am citit niciodată „Don Quijote", dar cred că el a fost învins de o moară de vînt. Nu sînt sigur ce s-a întîmplat cu Sancho Panza. Întîmplările lui Don Quijote și Sancho Panza, un cuplu care căuta, după părerea generală, dreptatea, se pot compara cu aventurile a doi eroi celebri ai lui Rex Stouto — Nero Wolf și Archie Goodwin..."

Se ridică, dădu lucrarea și plecă.

Două zile mai tîrziu fu chemat la cancelarie de profesorul de literatură spaniolă. Spre surprinderea lui, n-a fost mustruluit pentru creația sa. În loc de săpunească, profesorul îl întreabă dacă-i plac romanele polițiste. Malcolm îi răspunse că lectura acestui gen de literatură îl ajută să-și mențină măcar aparent sănătatea spiritului. Profesorul îl întrebă zîmbind dacă n-ar vrea să-și păstreze sănătatea spiritului cu ajutorul banilor. Malcolm recunoscu foarte natural că ar vrea. Profesorul telefonă undeva și chiar în aceeași zi Malcolm prinzi în chip de agent al C.I.A.

Nu este nimic neobișnuit în faptul că profesori universitari, decani și alți demnitari cu rang academic se ocupau cu recrutarea de studenți pentru C.I.A. Și astfel se face că după o întîrziere de două luni, Malcolm, a fost imputernicit definitiv pentru folosirea limitată în cadrul C.I.A. După un scurt antrenament de specialitate, iată-l urcînd scările de fier ale Asociației americane de istorie literară, la doamna Russell și dr. Lappe pentru a începe prima lui zi de muncă în chip de spion școlit...

Malcolm respiră adînc și se apucă să descrie metodele clasice ale lui John Dickson Carr în zugrăvirea „situației ușilor închise".

În timpul acesta Heiddeger nu ienevea. Ascultă sfaturile lui Malcolm referitoare la doctorul Lappe, dar se temea puțin să tăinuiască acest caz conducerii Societății. Dacă reușiseră ei să te prindă și la wece asta înseamnă că nu le poate sta nimic în cale. Știa, de asemenea, că dacă ar reuși să dea la iveală ceva colosal, sau să dovedească măcar că e-n stare să intre în miezul problemelor, visurile lui la un loc mai sus ar crește substanțial. Așa se face că Richard Heiddegger se lansa într-o greșeală capitală.

Întocmi un scurt raport pentru șeful Serviciului 17, în care, cu cuvinte cu grijă alese, dar nu tocmai clare, corespunzătoare, relată ceea ce-i spusese și lui Malcolm. De regulă toate hîrtiile treceau prin mîna doctorului Lappe iar dacă Heidegger ar fi ales calea obișnuită totul ar fi fost în ordine, căci doctorul Lappe era prea șiret pentru a lăsa să-i scape o hîrtie care se referea în mod critic la activitatea secției lui. Heidegger însă puse personal plicul în sacul pe care tocmai îl ridica poșta.

De două ori pe zi, dimineața și seara, două mașini ocupate ochi de indivizi înarmați, colectează poșta internă a CIA din districtul Washington. Poșta se duce opt mile pînă la Langley, unde se clasifică și se distribuie.

Cu scrisoarea lui Richard s-a petrecut ceva ciudat și neobișnuit. A dispărut de la registratură mai înainte ca sortarea scrisorilor să fi început. Ea apăru pe masa unui individ care respira șuierînd, aflat într-un birou din aripa de răsărit a clădirii. Individul o citi de două ori, odată în fugă, a doua oară foarte, foarte încet. Ieși din birou și dădu dispoziție ca toate scrisorile personale privitoare la Societatea literar istorică să dispară și să apară din nou într-un anume loc din Washington.

Se întoarse apoi și convocă telefonic o ședință într-una din expozițiile de artă modernă. Nu trecu nici o oră și iată-l angrenat într-o discuție gravă cu un domn serios care părea a fi bancher. Discutau în timp ce urcau pe Pensylvania Avenue.

În aceeași seară domnul serios se întîlni cu un alt domn, de data aceasta în „Barul Clyde", zgomotos și tiesit de lume, din Georgetown. Și domnul acesta părea a fi serios și grav. Sau mai degrabă, nu bătea la ochi. Ceva însă din ochii lui trăda faptul că nu era bancher.

— Din păcate avem o problemă, începu primul domnul acela.

— Gravă ?

— Da. Weatherby a prins asta, zise și-i întinse memoriul lui Heidegger. Celălalt domn îl citi o singură dată apoi spune :

— E limpede.

— Știam eu că o să înțelegeți. Trebuie să facem ceva. Și cît mai repede.

— O să am eu grijă.

— Se-nțelege.

— Vă e clar că ar putea fi și alte complicații decît asta, zise celălalt domn fluturînd memoriul lui Heidegger. Și cu toții cellalți trebuie făcut ceva.

— Da, e regretabil, dar inevitabil. Trebuie să fim absolut siguri în legătură cu complicația. Și mai este ceva : rapiditatea. Asta este acum lucrul cel mai important.

Celălalt domn se gîndi puțin apoi zise :

— Rapiditatea ar putea avea ca rezultat faptul că... că poate reusim ceva...

Primul domn îi dădu o mapă cu rapoartele dispărute și spuse :

— Faceți ce trebuie !

În noaptea aceea, la orele 3,15 poliția bătu la ușa lui Heidegger. Deschizînd, el dădu nas în nas cu doi indivizi în civil, care-i zîmbeau. Unul era și teribil de slab. Celălalt arăta a fi grav, dar dacă i te uitai în ochi îți dădeai seama imediat că nu era bancher.

Cei doi traseră ușa în urma lor.

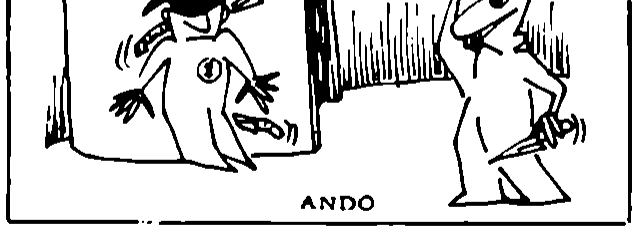

JOI, DE DIMINEAȚĂ, PÎNĂ DUPĂ MASĂ, DEVREME

oi plouă din nou. Malcolm se trezi cu sentimentul unui început de anghină — gîtul îi era umflat și iritat. Totul i se păru oarecum ciudat. Și nu numai că se trezi într-o stare proastă, dar, colac peste pupăză, și tare tîrziu. Rămase o clipă pe gînduri apoi se hotărî să se ducă la serviciu. Bărbierindu-se, se tăie, apoi nu reuși să-și găsească fișul. Pe drumul spre slujbă călcă în toate bălțile. Privi încurcat în toate părțile, dar nu-l observă în mod cert pe omul din Sedanul albastru care parcă era ceva mai departe de intrarea la Societate. Doamna Russell îl întîmpină scurt : „Destul" ! Pe drumul spre birou el vărsă cafeaua opărîndu-și mîinile. Există zile care nu reușesc, chiar dacă omul se dă peste cap....

Îndată după ce acele ceasului arătară că trecuse de zece, Tamatha bătu la ușă.

— Ron, șopti ea, nu știi ce s-a întîmplat cu Rick ?

— Nu, răspunse Malcolm suflîndu-și cu putere și zgomot nasul în batistă.

— Nu trebuie să urli așa, dar pur și simplu mi-e teamă pentru el. Nu-i aici și nici n-a dat un telefon.

— Iartă-mă, nu mă simt prea bine.

— Îți aduc o aspirină.

— Tot n-ajută la nimic, dădu el nerecunoscător din cap.

— Ești imposibil ! Atunci la revedere, zise și închise încet ușa în urma lui.

La 11,15 sună telefonul. Malcolm ascultă glasul rece al doctorului Lappe.

— Malcolm, am un drum și îmi vine și rîndul la masă. Nu vrea nimeni să meargă pe vremea asta rea.

Malcolm se uită pe fereastră la ploaia de afară și conchise că nici lui nu-i era a merge. Doctorul Lappe continuă :

— În felul acesta ați putea prinde două muște dintr-o lovitură și ați lua masa după ce vă întoarceți. Walter semnează deja ofertele. Și pentru că trebuie să duceți pachetelul pînă la vechea clădire a Senatului, ați putea mînca la Jimmy. Puteți pleca imediat.

Cinci minute mai tîrziu, Malcolm trăgea sîrnăutind de ușa din spate pe care mai demult se coborî în pivnița pentru cărbuni. Nimeni nu știa de existența ei pentru că ea nu figura în planul original al clădirii. Walter fusese cel care o descoperise mai demult cînd, fugind după un șobolan, a dat puțin la o parte un dulap vechi. De afară ușa era acoperită de niște tufe de liliac și se deschidea numai spre înăuntru.

Pe drumul pînă la vechiul Senat Malcolm cînd tușea, cînd strănuta. Plouase cam mult. Secretara blondă din cancelaria senatorilor se milostivi de înfățișarea lui jalnică în vesta din piele de antilopă și-i puse în față o ceașcă de cafea.

De la vechiul Senat pînă la restaurantul lui Jimmy se fac, de regulă, cinci minute, dar întrucît ploaia se înteți se, Malcolm făcu distanța în doar trei. Făcu un semn cheinerului, comandă un sandviș și lapte și se lăsă apoi în grija vechii lui distracții : încerca să ghicească ce fel de crimă îi s-ar potrivi cel mai bine mutrelor angajaților restaurantului.

În timp ce Malcolm își sorbea cafeaua în cancelaria senatorilor, văzu la colțul străzii numărul unu un individ îmbrăcat într-un fiș, cu fața acoperită aproape de tot de borul pălăriei. Se îndrepta spre strada Sud-Vest către un „Sedan" de culoare albastră. Trenciul de comandă sublinia apariția lui frapantă, dar pe stradă nu se afla nimeni care să-l observe. Însul cercetă pe furate, dar temeinic, strada și casele, apoi alunecă sprinten pe scaunul din față al „Sedanului". Închizînd portiera în urma sa se uită la șofer și-i îmboldi cu întrebarea :

— El ?

Șoferul, fără să-și ia ochii de la clădire, spuse cinstit : „Sînt toți, ne-am ocupat de asta".

— Excelent, dă fuguța și telefonează, eu rămîn să supraveghez. Spune-le să-i dea drumul exact peste zece minute.

— Bine, zise șoferul și tocmai dădu să coboare din mașină cînd se trezi oprit de o voce ascuțită : „Weatherby... De data asta fără greșeală !"

Weatheriby înghiți în sec și zise „Da, domnule", după care plecă spre cabina telefonică de departe de magazinul alimentar de la colțul străzilor Sud-Vest cu a Șasea. La barul lui Henry, cinci blocuri de la Pensylvania Avenue, la apelul barmanului „Domnule Wazburn !" se ridică un lungan groaznic de jigărit. Individul cu numele Wazburn ascultă scurtele instrucțiuni și încuviință. Puse receptorul și se întoarse din nou la masa unde îl așteptau doi prieteni. Plătiră și o porniră pe strada numărul unu în direcția străzii Sud-Vest. În dreptul lămpii depășiră un tînăr cu părul lung într-o vestă din piele de antilopă udă, care venea din celălalt sens. Chiar la capătul străzii, între două case, se afla o camionetă de culoare galbenă pără-

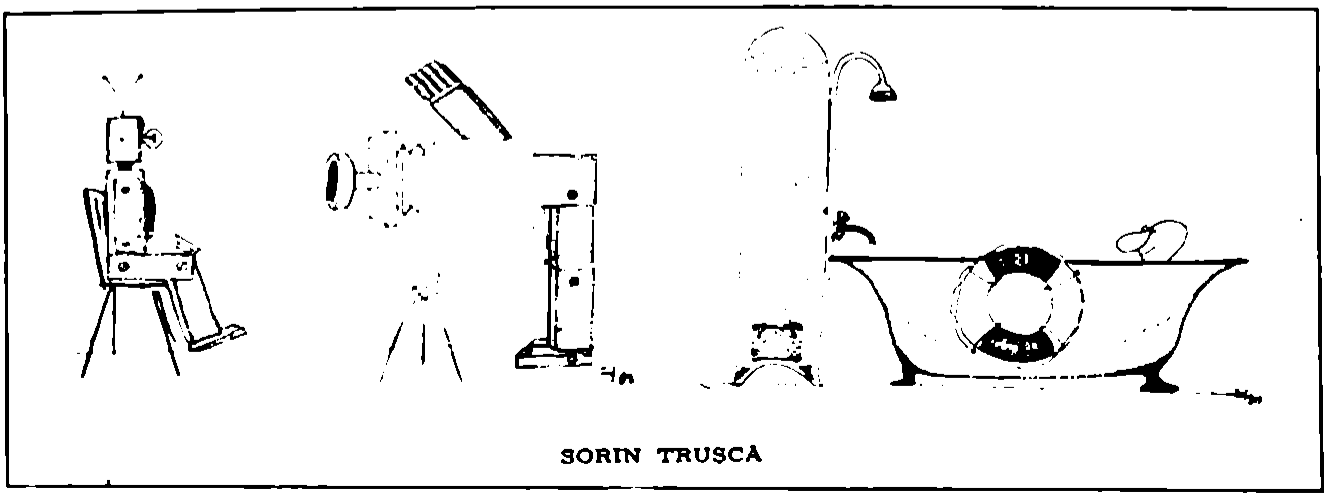

SORIN TRUSCĂ

sită. Indivizii se căţărară în spate pregătindu-se pentru o acţiune.

Malcolm tocmai îşi savura sandvişul cu carne cînd deodată la colţul străzii numărul unu apăru un poştaş cu tolba plină şi o coti pe strada Sud-Vest. În urma factorului poştal păşea băţos un individ corpolent îmbrăcat într-un trenci umflat. Cinci blocuri mai departe, din celălalt sens, venea un lungan costeliv nevoie mare. Era îmbrăcat şi el într-un fly care-i venea abia pînă la genunchi.

Îndată ce Weatherby văzu că poştaşul o luă pe strada Sud-Vest porni maşina şi plecă. Nu acorda atenţie nici celor din maşină, nici celor de pe stradă. Respiră uşurat. Era bucuros că îşi avea rolul lui în această afacere. Ultindu-se la vecinul său tăcut îi mulţumi celui de sus că de data asta totul decurse fără greşeală.

Se înşela însă. O greşeală mică, obişnuită, tot făcuse însă, greşeală pe care ar fi putut-o evita, greşeală pe care trebuia s-o evite !

Dacă cineva s-ar fi uitat, ar fi văzut cum cei trei indivizi — doi civili şi un factor poştal — se întîlniră cu totul întîmplător la poarta Societăţii literare şi istorice. Cei doi civili îl lăsară pe factor să vină în faţă iar acesta apăsă pe buton. Walter nu se afla la biroul său (şi chiar dacă ar fi fost, n-ar fi schimbat cu nimic mersul evenimentelor). Chiar în timpul cînd Malcolm îşi termina de mîncat sandvişul la restaurantul lui Jimmy, doamna Russell auzi bîzîitul soneriei.

— Poftiţi.

Şi cei trei, avîndu-l în frunte pe factorul poştal, intrară.

Malcolm trîndăvi la masa de prînz mîncînd sandvişuri cu carne şi specialitatea şef bucătarului — tort de ciocolată cu rom. După a doua ceaşcă de cafea consîlţinţa îi mînă din nou în ploaia de afară. Ploaia se transformă în burniţă. Prînzul făcu să sporească bunădispoziţia lui Malcolm. Acum plecă pentru că pe de o parte plimbarea îi făcea plăcere şi, pe de altă parte, pentru că nu voia să se lanseze asupra celui de al treilea sandviş. Şi pentru ca drumul de întoarcere să-i fie mai variat, o porni în jos pe strada Sud-Vest, pe celălalt trotuar. Mulţumită acestui fapt vedea mult mai bine clădirea Societăţii şi observă că ceva nu era în regulă mai înainte decît ar fi făcut-o dacă s-ar fi aflat pe trotuarul de vizavi.

În fond era vorba de o nimica toată, dar pe Malcolm îl puseseră pe gînduri. Un fleac, ceva atît de neînsemnat încît i se păru că nu poate avea un sens prea adînc. Numai că Malcolm lua totdeauna aminte la lucrurile mărunte. Din această cauză el era acum capiat de o fereastră deschisă la etajul al doilea. Ferestrele Societăţii se deschideau în afară.

Într-o capitală o fereastră deschisă nu înseamnă nimic deosebit, chiar dacă ziua e ploioasă. De regulă Washingtonul este un oraş călduros chiar şi în timpul ploilor de primăvară. Acesta însă era geamul lui Tamatha ! Iar Tamatha — după cum ştiau toţi cei din secţie — nu deschidea geamul niciodată. Cînd avea nouă ani doi dintre fraţiorii lui se luară la bătaie pentru un tablou pe care-l găsiseră. Cel mai mare dintre ei alunecă pe covor şi căzu în stradă, rupîndu-şi vertebra cervicală şi rămînînd infirm pînă la moarte. De atunci, ferestrele deschise o îngrozeau pe Tamatha.

Dar, cu toate acestea, fereastra era acum larg deschisă !

Malcolm încercă să-şi potolească starea de nelinişte. Afurisita asta de imaginaţie a ta, îşi

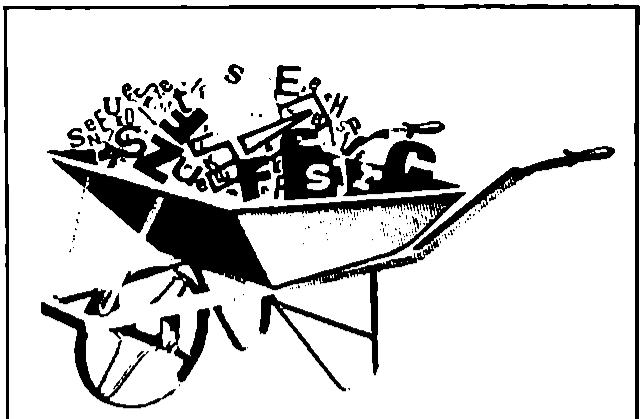

GEORGE BUTU

zise Malcolm în gînd. Probabil că fereastra e deschisă dintr-un motiv absolut normal ! De altfel, toate celelalte lucruri erau în ordine. Din clădire nu se auzea nimic, probabil că erau cufundaţi cu toţii în lectură.

Malcolm trecu repede strada şi se grăbi către poarta de la intrare. După o clipă de ezitare sună. Se auzi soneria dinăutru, dar nu-i deschise nimeni. Mai sună o dată. Nimic. Malcolm se scutură de frig, pe şira spinării începură să-i alerge fiori reci. Walter desigur compară cărţile, iar Polly cea mirositoare stă pe vine pe budă, gîndi el. Categoric ! Căuta încet prin buzunar după chei. Cînd cineva umblă la broască, în întreaga clădire se auzeau soneriile şi se aprindeau semnale luminoase. În timpul nopţii mai mult, sună la direcţiunea poliţiei din Washington, la centrala C.I.A. din Langley, precum şi la sediul securităţii dintr-o periferie a Washingtonului. Răsucind cheia în broască, Malcolm auzi soneria. Poarta se deschise iar el intră repede.

De jos clădirea părea pustie. Mai mult ca sigur că doamna Russell nu se afla la masa ei. Malcolm simţi un miros ciudat. Aruncă punga cu sandvişuri pe biroul lui Walter şi începu să urce încet scările.

Descoperi îndată sursa ciudatului miros. Doamna Russell stătea, ca de obicei, în spatele biroului său. Focul automatului din tolba poştaşului o aruncase pînă în perete. Ţigara îi căzuse pe gît şi-i arsese pielea pînă cînd mucul se stinse de la sine. Malcolm îşi aţinti privirea, într-o stare de ameţeală, asupra corpului care zăcea într-o baltă de sînge. Se întoarse ca o maşină şi se duse în biroul doctorului Lappe...

Alter împreună cu doctorul Lappe tocmai verificau nişte facturi în momentul în care auziră zgomote înfundate. Walter îşi zise că, mai mult ca sigur, doamnei Russell îi căzuse pachetul pe care i-l dăduse poştaşul (auziră doar mai înainte bîzîitul soneriei şi cuvintele doamnei Russell : „Aveţi astăzi ceva şi pentru noi ?") de aceea deschise uşa pentru a o ajuta să-l ridice. Ultimul lucru pe care îl văzu fu un individ lung şi deşirat care ţinea în mînă un obiect în formă de L. Autopsia a arătat că Walter primise o serie scurtă — cinci gloanţe în stomac. Doctorul Lappe muri înainte de a încerca să fugă.

Cei doi indivizi coborîră apoi în linişte pe scări în timp ce poştaşul păzea lîngă intrare. Din personalul de sus nimeni nu bănuia nimic. Ray Thomas se afla în spatele biroului pentru că tocmai îşi ridicase stiloul căzut. Cînd îl văzu

pe individ mai avu timp să strige : „Pentru Dumnezeu, nu..." pînă ce capul să-i fi izbit de perete. Lunganul deschise uşa lui Malcolm şi se asigură că biroul era gol.

Tamatha şi Harold Martin auziră strigătul lui Ray, ieşiră aproape în acelaşi timp din birourile lor şi fugiră spre scări. O clipă se aşternu o linişte de mormînt, după care auziră zgomot de paşi pe scări. Paşii se opriră apoi se auzi un zgomot uşor metalic. Nu le trecu prin cap că era vorba de ţăcănitul încărcătorului de armă, dar îşi dădură seama instinctiv că era ceva de rău ; o rupseră la fugă în birouri trîntind tare uşile în urma lor.

Harold avu mai multă prezenţă de spirit : închise uşa şi apucă să formeze trei cifre pînă cînd individul robust să arunce uşa la pămînt şi să-i culce la podea cu o singură lovitură.

Tamatha reacţionă altfel. Ştia că numai un pericol teribil ar putea-o obliga să deschidă fereastra. Acum clipa aceea venise. Sparse cu disperare geamul — căuta o scăpare, un ajutor, ceva... Ameţită de înălţime îşi scoase ochelarii şi îi puse pe birou. Auzi zgomotul uşii biroului lui Harold, un horcăit, zgomotul prăbuşirii cuiva. Fugi din nou la fereastră. Uşa biroului ei se deschise încet.

Nu se întîmplă nimic o anume vreme apoi Tamatha se întoarse încet spre individul acela deşirat. Acesta nu trase pentru că se temea că gloanţele ar putea ieşi pe fereastră şi ar fi atras în felul acesta atenţia cuiva. Ar fi riscat numai dacă ea ar fi început să strige. Nu strigă. Se apropie încet de birou. „Trebuie să văd" îşi zise ea în gînd. Pipăi după ochelari, îi găsi şi îi puse la ochi. Deşiratul aştepta pînă cînd, după faţa ei, îşi dădu seama că fata a înţeles ce se petrece. După care apăsă pe trăgaci pînă cînd arcul aruncă afară ultimul cartuş. Loviturile gloanţelor o întoarseră pe Tamatha ca şi cînd ar fi dansat, o aruncară în peretele registraturii şi din nou înapoi, îi sparseră ochelarii, îi ciufuliră părul.

Deşiratul se uită cum trupul ei ciuruit se prăbuşise încet la pămînt, după care se întoarse la şeful lui care tocmai controla ultima încăpere a etajului. Începură apoi să coboare amîndoi, de voie, pe scări.

În clipa aceea Malcolm tocmai îşi termina de mîncat tortul.

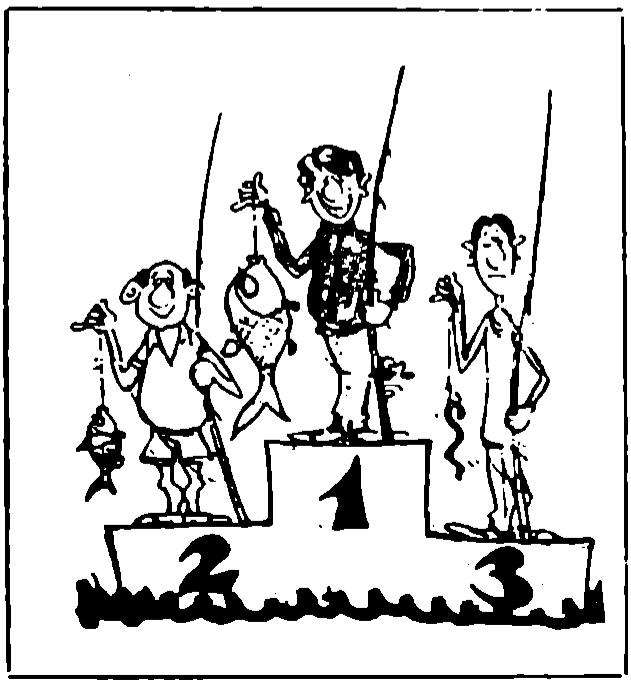

Malcolm trecu din birou în birou, din scară în scară. Ochii lui vedeau tot ce se întîmplase, creierul însă refuza să priceapă. Cînd dădu peste trupul contorsionat al celei care fusese Tamatha, îşi reveni. Se uită la ea minute în şir şi tremura de parcă ar fi avut febră mare. După aceea îl cuprinse frica şi se gîndi să dispară. O rupse la fugă pe scări, pe jumătate nebun de spaimă. La parter se opri brusc.

„De bună seamă că au plecat" îşi zise în gînd, „altfel aş fi şi eu mort". Cine erau „ei" nici prin cap nu-i trecea. Îşi dădu seama că nu avea nici o armă asupra sa. „Doamne, îşi zise, nu am nici măcar un pistol ! Dacă se întoarce nu pot face absolut nimic". Fugi spre biroul lui Walter. Acesta avea sub birou o armă specială, o puşcă de vînătoare calibru 20 cu ţeava retezată. Puşca avea un singur glonte, dar Walter îi povestise adeseori cum această armă îi salvase odată viaţa. Malcolm îndreptă arma spre uşă în timp ce se dădu în lături, spre biroul doamnei Russell. Într-un sertar al acestuia Walter avea un pistol — „pentru orice eventualitate", cum îi plăcea să spună. Malcolm luă pistolul, îl puse după curea apoi ridică receptorul.

Mort. Toate legăturile tăiate.

„Trebuie să plec de aici, îşi spuse. Trebuie să cer ajutor".

Încercă să ascundă puşca sub haină dar şi aşa retezată cum era, tot era prea lungă : ţeava îi ieşea pe după guler şi îl apăsa pe git. Puse fără prea mult entuziasm puşca la loc, sub biroul lui Walter. „Trebuie să las totul aşa cum a fost". Prin gaura cheii văzu că strada era pustie. Deschise uşa încet, cu grijă. Sări pe terasa din faţa intrării liniştite. Trase uşa după el, se duse repede spre poartă şi cu ochii făcuţi mici scurtă strada încercînd să surprindă ceva neobişnuit. Nimic.

Se duse puşcă la o cabină telefonică. Fiecare a patra cabină de informaţii către C.I.A. are un număr secret „de alarmă", care poate fi folosit numai în cazuri cu totul ieşite din comun, cînd celelalte legături erau inutilizabile.

La capătul liniilor de alarmă se află totdeauna agenţii cei mai experimentaţi. Aceştia rar cînd au cîte ceva de făcut, dar cînd se întîmplă să aibă, trebuie să acţioneze rapid şi cu multă grijă.

Stephen Mitchell era de serviciu la telefonul de alarmă exact cînd sună Malcolm. Mitchell făcea parte dintre cei mai buni agenţi mobili din C.I.A. Vreme de treisprezece ani a pendulat de la un loc critic la altul, în cea mai mare parte din cazuri în America Latină. Într-o zi a anului 1967 la Buenos Aires un agent cu joc dublu i-a plasat sub scaunul maşinii sale „Simca" o bombă de plastic. Explozia i-a retezat ambele picioare, dar a scăpat cu viaţă. Întrucît C.I.A. nu voia să piardă un lucrător bun, l-a mutat la secţia Alarmă.

Mitchell ridică receptorul de la primul zbîrnîit. În acelaşi moment magnetofonul începu să funcţioneze înregistrînd întreaga conversaţie.

— 498 — 7 281 ?

Toate telefoanele C.I.A. răspund la acest număr.

— Da... În clipa aceea Malcolm nu-şi aminti numele de agent, dar avu suficientă prezenţă de spirit pentru a nu şi-l spune pe cel adevărat. Aici Condorul, secţia 9, departamentul 17. Am fost atacaţi !

— Vorbiţi pe linia noastră ?

— Vorbesc de la o cabină din apropiere de... bază. Telefonul nostru nu funcţionează.

„Drace, îşi zise Mitchell, trebuie să folosim

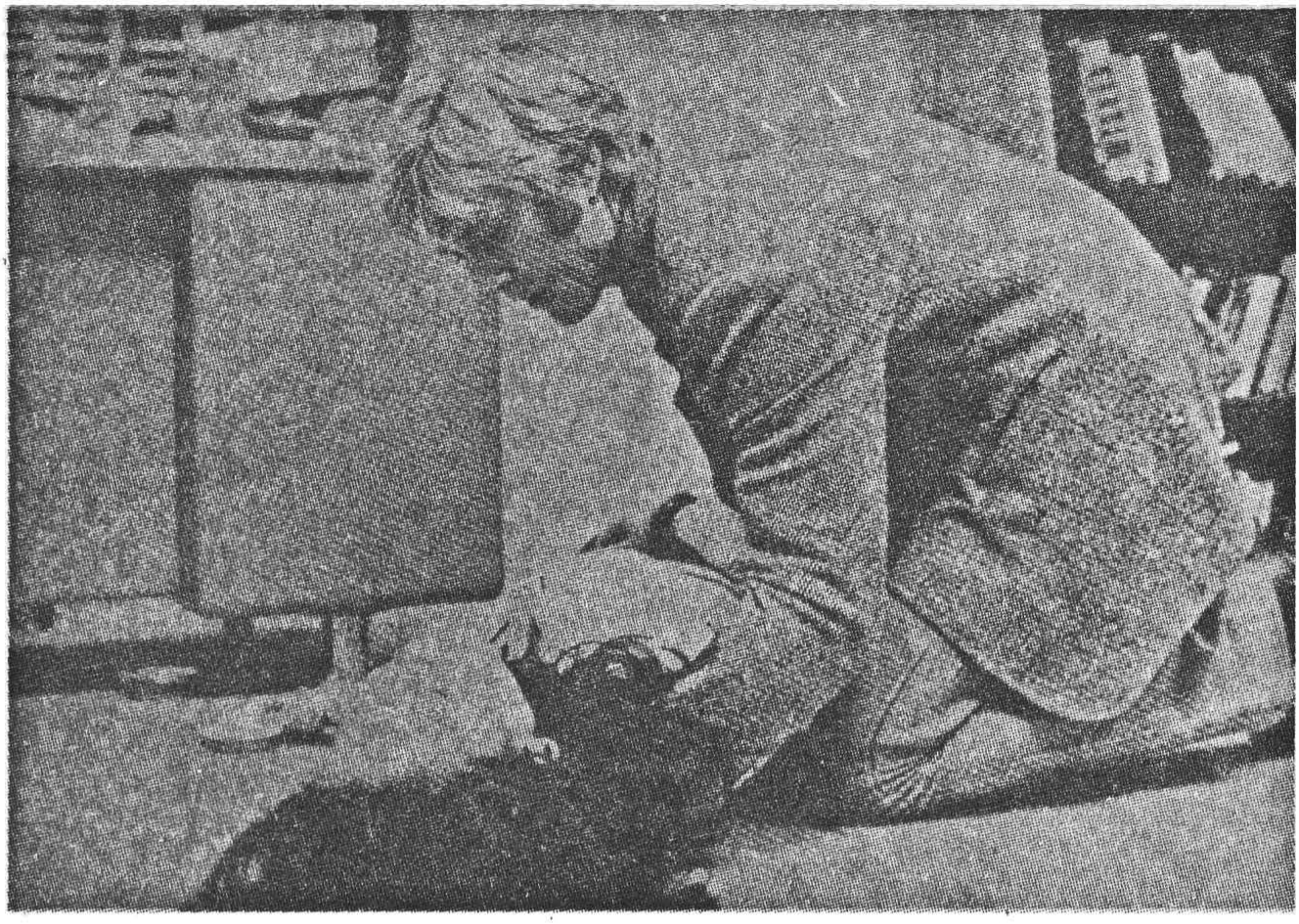

un limbaj codificat". Cu mîna liberă apăsă pe butonul de alarmă. În cinci locuri diferite, trei la Washington și două la Langley, oameni înarmați pînă în dinți săriră în mașini, porniră motoarele și apăsară puternic pe accelerație.

— E grav ? întrebă Mitchell.

— Gravitate maximă. Eu sînt singurul care...

— Are cunoștință despre asta vreun civil ? i se amestecă Mitchell în vorbă.

— Nu cred, totul s-a desfășurat în liniște.

— Sînteți răniți ?

— Nu.

— Înarmat ?

— Da.

— Dușmanii sînt în zonă ?

Malcolm se uită în jur amintindu-și că dimineață toate fuseseră normale.

— Nu cred, dar nu sînt sigur.

— Ascultați-mă cu mare atenție. Părăsiți zona cît puteți mai repede, dar fără ostentație. Duceți-vă undeva unde să fiți în afară de pericol. Așteptați acolo o oră. După ce vă dați seama că aerul e curat, sunați din nou. Adică la 13,15. Înțeles ?

— Da

— Bine. Acum agățați receptorul și țineți minte : important este să nu vă pierdeți capul !

Malcolm rămase cîteva clipe la colțul străzii încercînd să-și schițeze în gînd vreun plan. Știa că trebuie să găsească un loc sigur ceva pe

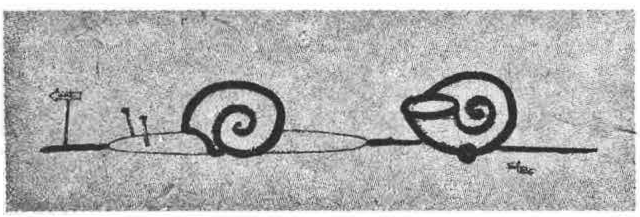

aproape unde să-și poată petrece o oră întreagă fără să fie observat. Se întoarse încet, foarte încet și o porni pe stradă. După un sfert de ceas se amestecă într-un grup de fermieri care se uitau la clădirea Capitoliului.

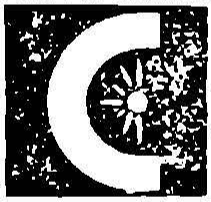

hiar în momentul cînd Malcolm încă mai vorbea la telefon cu Mitchell, începuse să se pună în mișcare una dintre cele mai mari și complicate mașinării din lume. Asistenții care recepționaseră apelul lui Malcolm trimiseseră patru mașini de la serviciul din Washington și una din Langley cu personal medical. Toate se îndreptară spre secția a 9-a din departamentul 17. Comandanții echipajelor erau instruiți prin radio în timp ce mașinile se deplasau spre locul cu pricina. Circa respectivă din Washington fusese alarmată, în caz de necesitate urma să fie alarmată și poliția federală.

În momentul în care Malcolm puse receptorul toate unitățile C.I.A. de pe teritoriul Washingtonului erau deja alarmate. În trei minute fură anunțați toți adjuncții directorului iar șase minute mai tîrziu, Mitchell îl informă personal pe însuși directorul C.I.A. care tocmai se afla într-o convorbire cu vicepreședintele. În opt minute toate organele serviciilor americane de informații aveau deja cunoștință despre atac.

Între timp Mitchell s-a îngrijit să-i fie trimise la biroul lui toate dosarele personalului Societății. În timpul alarmei ofițerul de serviciu primește automat puteri depline. El conduce cea mai mare parte din acțiune pînă cînd un adjunct al directorului preia comanda. Cîteva clipe mai tîrziu sună telefonul de la arhivă :

— Controlul efectuat ; calculatorul a arătat că toate originalele dosarelor din secția 9 departamentul 17 au dispărut.

— Au ce ?

— Dispărut

— Atunci trimiteți-mi copiile. Drace, dar trimiteți-mi-le sub pază, zise Mitchell trîntind telefonul mai înainte ca funcționarul năucit să-i fi putut răspunde ceva. Întinse mîna după celălalt telefon și obținu imediat legătura. „Închideți centrala !" ordonă el scurt. În cîteva clipe toate ieșirile din clădire fură blocate ermetic. Oricine încerca să părăsească centrala sau să intre în ea era împușcat fără somație. Lumina roșie se aprindea și se stingea în tonă clădirea. Grupe speciale de siguranță începură să supravegheze coridoarele ordonînd tuturor celor care nu aveau legătură directă cu alarma sau care nu aveau o muncă bine precizată, să se întoarcă de urgență în birourile lor. Neîndeplinirea sau măcar ezitarea în îndeplinirea acestui ordin însemna o lovitură de pistol în burtă și cătușele la mîini.

Ușa care ducea la centrala de alarmă se deschise tocmai în clipa cînd Mitchell transmitea ordine la telefon. Un tip lat în spate trecu energic pe lîngă paznici fără a răspunde măcar la salut. Mitchell era încă la telefon. Individul se așeză într-un fotoliu.

— Ce naiba se întîmplă ?

În alte împrejurări ar fi primit răspunsul imediat, acum aici era stăpîn Mitchell. Adjunctul se întoarse către Mitchell și se înclină puțin în fața lui. Mitchell continua să latre ordine la telefon, dar întrebarea o auzi. Se aplecă spre adjunctul său în semn de salut iar acesta îi prezenta tot ce se întîmplase și ce anume s-a întreprins. Între timp Mitchell termină de vorbit, puse receptorul în furcă și își șterse fruntea cu batista.

Bărbatul cel puternic se afundă în fotoliu.

— Mitchell, zise, dacă sînteți de acord, eu am să rămîn aici, să mă aveți la îndemînă. În calitate de șef al serviciului 17 vă pot da o mînă de ajutor.

— Vă mulțumesc, domnule colonel, răspunse Mitchell. Salut orice ajutor care ni se oferă.

a ora 13,40 Malcolm găsi o cabină telefonică la Capitoliu. Formă numărul centralei de alarmă :

— 493 — 7 282.

— Aici Condorul. Secția 9, departamentul 17. Sun de la un telefon public, cred că n-am fost urmărit și, în mod cert, nu mă poate auzi nimeni.

— Informația dv. s-a confirmat. Ar trebui să fiți la Langley, dar mă tem să vă las acolo singur. Știți cinematograful „Circus" din cartierul Georgetown ?

— Da.

— Puteți ajunge acolo într-o oră ?

— Da.

— Bun. Acum fiți atent ; cunoașteți pe cineva, fie și numai din vedere, care lucrează la Langley ?

Malcolm se gîndi cîteva clipe.

— Avem acolo un instructor cu numele secret „Vrabie IV".

— Rămîneți la aparat.

Cu ajutorul calculatorului și al legăturilor directe i se confirmă lui Mitchell că „Vrabie IV" există cu adevărat și că se află în clădire. După două minute îi comunică lui Malcolm :

— Facem în felul următor : din clipa asta, după o jumătate de ceas „Vrabie IV" împreună cu un alt bărbat, vor parca pe strada din spatele cinematografului. Vor aștepta exact o oră. Pe străduță se poate intra prin trei locuri, toate cele trei intrări vă permit să vedeți pe oricine mai înainte de a fi văzut... Dacă observați ceva suspect, dacă cumva „Vrabie IV" și partenerul lui nu vor fi acolo sau dacă se mai află cineva împreună cu ei, ștergeți-o de acolo, găsiți-vă un loc sigur și sunați din nou. Sunați și dacă n-o să vă reușească. Clar ?

— Cla ...pciu !

Mitchell mai că nu sări din fotoliu.

— Ce naiba a fost asta ? Ești bine ?

— Da, sînt bine, puțin răcit... Știu ce am de făcut.

— Pentru numele domnului ! zise Mitchell punînd receptorul în furcă. Pînă a nu apuca să zică ceva, bărbatul cel puternic spuse :

— Ascultă, Mitchell, dacă nu aveți nimic împotrivă, mă duc eu cu „Vrabie IV". Răspund de serviciu și nu au pe nici unul dintre cei tineri care să poată stăpîni o situație ca asta mai bine decît mine, chiar dacă sînt bătrîn și obosit.

Mitchell se uită la bărbatul puternic, sigur pe el, din fața lui și zîmbi.

— Bine. Îi găsiți pe „Vrabie IV" la poartă. Duceți-vă cu mașina dv. Îi cunoașteți pe Condor ?

Bărbatul cel puternic dădu din cap.

— Nu, dar cred că l-am văzut undeva. Puteți să-mi arătați o fotografie de-a lui ?

Mitchell încuviință cu capul și zise :

— „Vrabie IV" are una. La depozitul de armament o să vă dea tot ce aveți nevoie, dar eu aș merge pe pistol. Care v-ar prinde cel mai bine ?

— Păi, unul de 38 special cu amortizor, pentru cazul că va trebui să... conversăm.

— O să vă aștepte în mașină împreună cu muniția necesară. Vă mulțumesc încă o dată, colonele Weatherby.

— Pentru puțin, Mitchell, la urma urmelor asta mi-i munca, zise colonelul zîmbind.

Închise ușa și se îndreptă spre mașina sa. După cîțiva pași începu să respire șuierat.

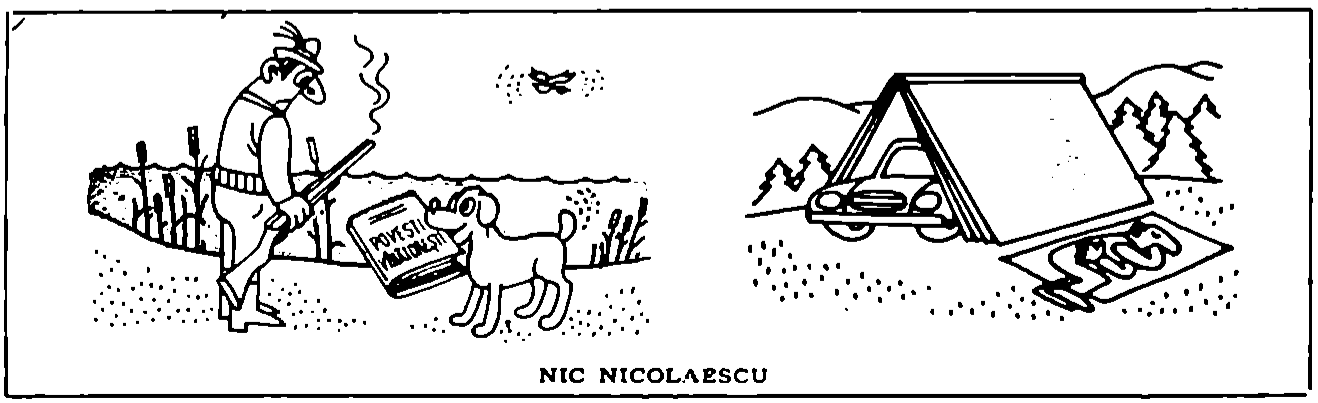

NIC NICOLAESCU

JOI DUPĂ AMIAZĂ

În ciuda vremii ciinoase de afară Malcolm reuşi să prindă relativ repede un taxi. Douăzeci de minute mai tirziu el se opri la două blocuri de cinema şi plăti şoferului, iar după alte cîteva minute se afla în cel mai întunecos colţ al barului din apropiere. În mîna dreaptă, sub masă, ţinea pistolul pe care îl îndrepta împotriva oricui se apropia de masa lui.

La 14,40 sări de la masă şi se alătură unui grup numeros care tocmai părăsea barul. Ajungînd afară, se îndepărtă repede de grup. Merse cîteva minute pe trotuar urmărindu-i cu atenţie pe toţi cei care treceau prin apropierea lui. La orele trei era de-acum sigur că nu-l urmărea nimeni. Se îndreptă spre cinematograf.

Vrabie IV era un instructor cu ochelari care tremura. El preda despre sistemul organelor statului. Rolul lui în această aventură trebui să-l accepte vrînd-nevrînd, lăsînd totuşi să se înţeleagă că nu era plătit pentru asta şi făcînd aluzie la soţie şi la cei patru copii. Pentru a-l liniştii, îr. depozit îl îmbrăcară cu o vestă impenetrabilă. Nu-şi amintea de nimeni pe care să-l fi chemat Condorul sau Malcolm ; în clasele lui pentru categoriile inferioare avea o duzină de asifel de băieţi.

Colonelul Weatherby îi instrui pe şoferul maşinii în timp ce se îndrepta spre parcare, îşi controlă pistolul cu amortizor cu ţeavă retezată... Weatherby ar fi trebuit în mod normal să întărească prin semnătură faptul că primise arma, dar autoritatea lui Mitchell îl scuti de această formalitate. Armurierul îi ajută să-şi prindă peste umăr tocul special al pistolului, îi dădu douăzeci şi cinci de gloanţe şi-i dori mult succes. Weatherby luă loc, împreună cu „Vrabie IV", într-un „Sedan" de culoare albastru deschis.

Din Langley ieşiră trei maşini mergînd strîns una după alta. „Sedan"-ul lui Weatherby se găsea la mijloc. Tocmai se înscriseră pe drumul spre Washington, maşina din spate avu pană ! Şoferul pierdu controlul asupra volanului iar maşina se puse de-a curmezişul peste două benzi. Nimeni nu fusese rănit, dar acest accident bloca şoseaua pentru zece minute. Weatherby urmărea din apropie maşina din faţă care se strecura prin înghesuiala traficului din Washington. Pe o stradă liniştită printre vilele din cartierul de Sud-Vest maşina din faţă se întoarse brusc pe contrasens. Trecînd pe lîngă Sedanul albastru, şoferul îi făcu lui Weatherby semn din faruri că totul e-n ordine, apoi dispăru. Weatherby se îndreptă spre Georgetown, foarte atent dacă nu cumva era urmărit.

Acum lui Weatherby îi era limpede unde făcuse greşeala. El ordonase comandoului asasin să-i ucidă pe toţi cei aflaţi în clădire. Oamenii lui îndepliniră ordinul, dar nici unul dintre ei nu observă că un om era lipsă. De ce nu fusese acolo omul acela ? Acum era totuna. Weatherby făcuse greşeala, acum trebuia s-o repare.

Era foarte posibil ca Condorul să fie inofensiv, dar Weatherby nu putea miza pe asta. Heldeger discutase despre problemă cu toţi lucră-

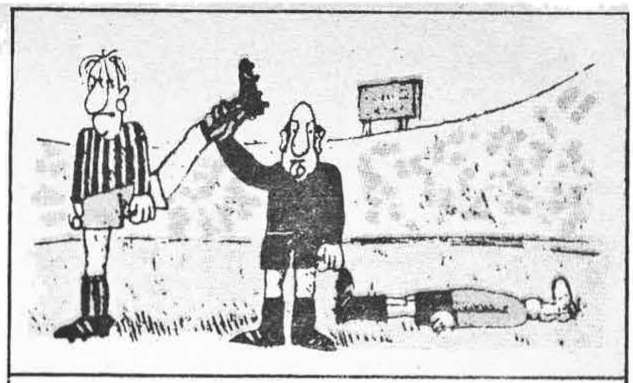

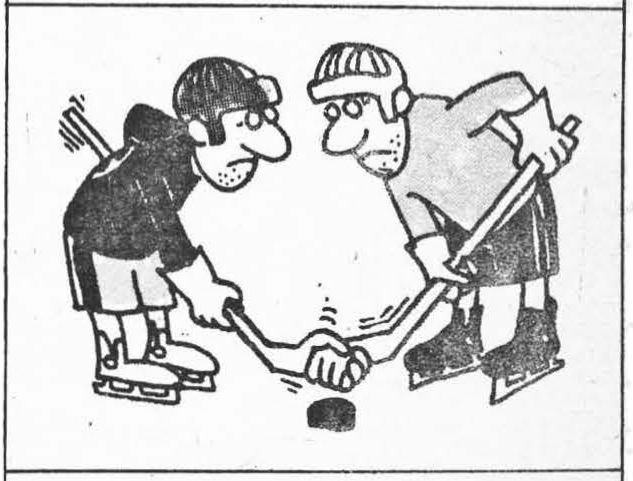

— Uite aşa se sare, nătîngule !

torii Societății, în afară de doctorul Lappe. Acum trebuia să moară și Condorul, la fel ca toți ceilalți chiar dacă el, Weatherby, nu știa ce anume cunoaștea Condorul din toate acestea.

Planul lui Weatherby era simplu : Îndată ce Condorul își va face apariția, îl va împușca. Autoapărare ! Weatherby aruncă o privire spre „Vrabie IV" victima secundară inevitabilă a acțiunii.

Weatherby nu-și făcea mustrări de conștiință din pricina morții instructorului. Planul era riscant, Condorul ar putea fi un trăgător mai teribil decît se presupunea, în plus, scena ar putea fi văzută de cineva care ar putea vorbi. Agenția nu trebuie însă să dea crezare spuselor lui și poate folosi un martor plătit pentru un interogatoriu eficient. Condorul putea apărea în fel și chip. O grămadă de lucruri ar putea să iasă pe dos. Dar, fie riscul cît de mare Weatherby nu avea altă posibilitate. Dacă n-ar face-o, soarta lui ar fi pecetluită. Poate ar reuși să „ducă" Agenția și întreaga rețea americană de spionaj... Ar exista cîteva căi pentru aceasta pe care le folosise cu succes pînă atunci. Dar nu va putea niciodată „duce" pe omul cu ochi albaștri. Omul acela încă nu dăduse greș niciodată, nu iertase nimănui nimic, niciodată. Niciodată. Weatherby trebuia să-și repare greșeala. Condorul trebuia să moară. Trebuie.

Weatherby mergea încet pe străduță apoi se întoarse și parcă în spatele cinematografului, lîngă o ladă de gunoi. Străduța era pustie, așa cum presupusese Mitchell. Washingtonezii evită de regulă străzile lăturalnice. Weatherby știa că Mitchell se îngrijise ca prin împrejurimi să nu fie nici un polițist în uniformă, care l-ar fi putut speria pe Condor. Asta îi reușise lui Weatherby și făcu lui „Vrabie IV" semn cu capul, să coboare. Se opri lîngă mașină și așteptă.

Malcolm îl observă imediat. Îl urmări cu grijă de la o distanță de vreo șaizeci de pași.

Se lipi strîns de un stîlp de telegraf și reuși numai cu mare greutate să-și stăpînească un strănut. Dîndu-și seama că erau singuri, se duse spre ei. Se simțea mai sigur cu fiecare pas pe care-l făcea.

Weatherby îl văzuse și el pe Malcolm chiar din prima clipă. Se îndepărtă de mașină și se concentră cît putu mai mult. Lovitura trebuia să fie exactă sută la sută. Iar lui „Vrabie IV" trebuie să-i vină de hac mai înainte de a-și da seama ce se întîmplă „îl rad unul după celălalt", își zise.

Un gînd trecu ca fulgerul prin capul lui Malcolm cînd ajunse la douăzeci și cinci de pași de cei doi. Imaginea bărbatului în Sedanul albastru parcat în fața Societății în ploaia de dimineață îi reveni în minte. Individul din mașină și unul dintre cei doi care stăteau acum în fața lui era una și aceeași persoană ! Ceva nu era în regulă ! Malcolm se opri și începu să caute un ascunziș. Pipăi instinctiv pistolul.

Weatherby își dădu și el seama că ceva nu era în regulă. Prada lui se oprise în mod neașteptat tocmai în apropierea locului ales pentru capcană și-și pregătește apărarea. Mișcările neașteptate ale lui Malcolm îl făcuță pe Weatherby să-și modifice planul inițial și să-l adapteze la situația nou creată. Scoase repede pistolul și îl îndreptă spre „Vrabie IV", rămas mut de spaimă.

Weatherby era un veteran, trecuse prin multe acțiuni care necesitau o soluție rapidă. În momentul cînd Weatherby apăsă pe trăgaci Malcolm abia își scoase pistolul.

Amortizorul aplicat unei arme permite desfășurarea în liniște a operațiunii, dar îi reduce din eficacitate. Greutatea neobișnuită din capătul țevii scoate arma din echilibru, lucru de care trăgătorul trebuie să țină seama. Din punct de vedere balistic, amortizorul reduce viteza glonțului și influențează asupra traiectoriei acestuia. Toate aceste elemente lucrau acum împotriva lui Weatherby, care nu era obișnuit cu pistolul cu amortizor. Ucigaș cu experiență ce era, el țintise capul victimei dar greșise. La o fracțiune de secundă după ce se auzi lovitura înfundată, bucata de plumb trecu pe deasupra părului lui Malcom prin dreptul urechii stîngi și se pierdu în rîul Potomac.

Malcolm mai trăsese cu pistolul o singură dată în viața lui — cu unul de 22 al unui prieten. Toate cele cinci gloanțe ale sale trecură atunci printr-un șobolan care fugea. Acum trăsese cu pistolul doamnei Russell și împușcătura se împrăștie cu ecou pe străduță mai înainte să-și fi dat seama că trăsese !

Insulul care primește o lovitură expediată dintr-un 35 glonțele nu-i trage pe corp o linie roșie subțire și delicată ! Îi love ște puternic. O împușcătură de la douăzeci și cinci de metri echivalează cu lovitura unui camion. Glonțele lui Malcolm trecu prin coapsa stîngă a lui Weatherby... În același timp îl aruncă în aer după care căzu pleașcă pe pavaj.

„Vrabie IV" se uită la Malcolm nevenindu-i să-și creadă ochilor. Malcolm se întoarse încet spre instructor îndreptînd pistolul spre pieptecle lui care tremura.

— A fost unul dintre ei ! scăpă el din gît ca după un efort cumplit. Unul dintre cei care ne-au atacat ! Apoi se îndepărtă încet de instructorul încremenit.

La capătul străduței o rupse la fugă.

Weatherby gemu dar își reveni din șoc. Era un om tare, dar trebui să-și adune toate puterile pentru a putea ridica mîna. Nu știu cum se făcuse că rămăsese mai departe cu pistolul în mînă. Ca prin minune, mintea îi era foarte limpede. Ochii cu foarte multă atenție și trase. Glonțele următor îl trecut prin gît instructorului „Vrabie IV", tatăl a patru copii. După aceea nimeri în zidul cinematografului. Sprijindu-și corpul de mașină. Weatherby simți un fel de bucurie ciudată. Nu era încă mort, mai mult ca sigur. Condorul reușise din nou să

— Un mic efort, vă rog : gîndiți !

dispară, dar secția de balistică nu va avea nici un glonte după care să-și dea seama cine pe cine a împușcat. Totdeauna exista o speranță.

Leșină.

Malcolm fugi cît ținură cele patru blocuri pînă își dădu seama cît de suspect se poartă. Încetini, se uită de cîteva ori după colț, apoi opri un taxi.

Christoase ! își zise, așadar el a fost unul dintre ei ! A fost unul dintre ei ! Agenția sigur nu știe de treaba asta. Trebuie să ajungă la un telefon... Trebuie să sun... !

Îl cuprinse o sudoare rece. Ce-ar fi ca omul acela din stradă să nu fie singurul cu joc dublu ? Ce-ar fi dacă l-ar fi trimis acolo un om care știe toate povestea. Și ce-ar fi dacă omul de la capătul liniei de alarmă face tot joc dublu ?

Trebuie să cugete. Pînă nu ajunge la o concluzie nu poate telefona. Dar îl vor căuta ! El este doar singurul om din secție care a supraviețuit. Ba nu, mai este și Heiddeger. În timpul atacului era acasă, în pat. Malcolm își scormonea memoria. Ce adresă are Heiddeger ? O auzise odată de la doctorul Lappe.. Stai, Morent Royal Arms !

Bătu la ușă dar nu-i răspunse nimeni. Malcolm se aplecă puțin și se uită pe gaura cheii. Dacă presupunerile lui ar fi adevărate ar trebui ca ușa să fie închisă numai cu zăvorul. În zecile de cărți care-l trecuseră prin mînă eroul deschide ușa cu o bucată de plastic rigid. El de unde să-l ia ? Legitimația ! îl veni lui Malcolm ideea, și scoase din tașca de la piept legitimația de serviciu îmbrăcată într-o învelitoare de plastic. Legitimația adeverea cum că era angajatul firmei „Tenirex and Comp".

Douăzeci de minute s-a războit Malcolm cu broasca pînă cînd în cele din urmă disperarea i s-a transformat într-o ură teribilă. Începu să bată în ușă cu lovituri scurte. Pînă la urmă s-a dovedit că broasca nu era tocmai de calitatea cea mai bună. Ușa se deschise. Malcolm intră în încăpere și o trase încet și cu grijă în urma lui.

De bună seamă că nu-l dezmierdaseră. Cadavrul întins pe pat era văzut la față, aproape spre negru — fără îndoială rezultatul strangulării — și începuse deja să miroasă. Se pricepea foarte puțin la medicină, dar îi era foarte limpede că situația aceasta nu se datora ultimelor cîtorva ore. Heiddeger trebuie că fusese omorît înaintea celorlalți. Veniră aici după ce văzură că nu era la serviciu... Malcolm nu înțelegea însă prea bine ce și cum.

Mîneca stîngă a pijamalei lui Heiddeger era ruptă și întinsă pe podea. Aceasta nu mai era rezultatul unei încălcări. Malcolm dădu la o parte cuvertura și examină brațul lui Heiddeger. Pe partea lui interioară se zărea un punct care amintea de înțepătura unei insecte. Sau de o injecție. Malcolm începu să examineze locuința.

Pe poliță de sus a dulapului găsi un pic cu bani — bancnote de cincizeci și o sută de dolari. Aprecie suma la vreo zece mii de dolari. Se așeză într-un fotoliu pe care erau aruncate niște haine. Totul era ciudat. Un fost alcoolic, contabil, care tremura de teama hoților, să ascundă acasă o sumă atît de mare ? ! Ciudată treabă. Se uită la cadavru. Oricum, acum nu-l mai trebuiau. Malcolm luă banii și-i băgă în buzunarul din spate al treningului său. După care mai aruncă o privire prin încăpere, deschise cu grijă ușa și ieși în stradă.

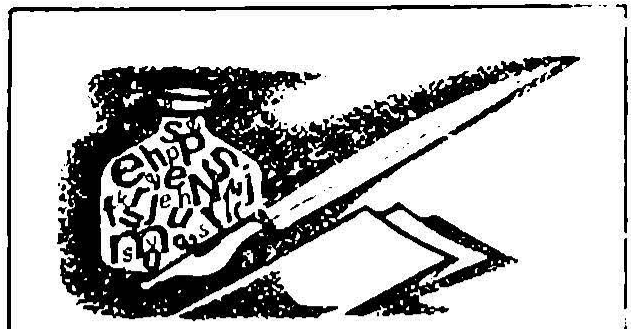

GEORGE BUȚU

După ce frizerul termină și Malcolm se privi în oglindă, își dădu seama că pe băiatul acesta îl văzuse ultima dată în urmă cu cinci ani. La bazar își alese o bluză militară veche cu eticheta proprietarului original încă pe ea și cu insigna diviziei 101 parașutiști, niște blugi decolorați și niște ghete de parașutist scîlciate, lenjerie de corp, un pulover ieftin, o mașină de bărbierit și o periuță de dinți. Ieși de acolo cu pas sigur de soldat, schimbat de nerecunoscut. Cinci blocuri mai departe intră într-o cofetărie.

Se așeză într-un colț întunecos și medită la ce avea de făcut. Capul îi vîjîia, limba se lipi de cerul gurii. Îl cuprinseră fiori reci. Trebuia să găsească o ieșire, o ascunzătoare. Nu putea umbla ca un hăituit prin oraș așteptînd să fie prins... Dar cine să-i prindă ? Cine-i pe urmele lui ? Și de ce ? De ce s-au întîmplat toate astea ? Tremura de parcă ar fi avut febră, încît trebui să facă ceva pentru ca dinții să nu înceapă să-i clănțăne.

Deodată atenția îi fu captată de discuția de la masa vecină. Malcolm întoarse capul și ciuli urechile. La măsuța din spatele lui stăteau două fetișcane.

— Tu nu mergi nicăieri în concediu ?

— Nu, rămîn acasă. Mă închid de lume pentru o perioadă de patru săptămîni.

— O să înnebunești...

— Se poate, dar nu știna pentru că n-am să ridic receptorul.

— Mă rog, treaba ta. Dar nici măcar astă seară nu mergi undeva ?

— Nu, Anna, mulțumesc. Beau cafeaua asta și mă duc direct acasă.

— Distracție frumoasă, Wendy.

Fata care răspundea la numele de Anna își luă la revedere și se îndrepta spre ușă trecînd chiar pe lîngă Malcolm. Acesta văzu deodată două picioare superbe, părul blond și un profil ascuțit. El rămase nemișcat, și groaznic de nervos pentru că tocmai se hotărîse pentru o acțiune riscantă.

Pînă ca Wendy să-și bea cafeaua trecură cinci minute. Cînd se ridică, nici măcar nu se uită la omul de la masa vecină. Malcolm o urmări plătind și ieșind. Se ridică și el și se duse după ea. O urmărea din spate așa că nu-i vedea decît silueta zveltă, părul negru tuns scurt și picioarele frumoase. De ce n-ar putea fi ea blonda aceea ?, își zise Malcolm pe neașteptate. Fata era cu mașina pe care o lăsase în partea din spate a parcării, unde paznicul vedea numai cu mare greutate. În timp ce descuia portiera mașinii tip „Corveire" Malcom o strigă :

— Wendy ! Ce întîmplare ! Ce faci tu aici ?

Fata se trase repede înapoi şi se uită la însul în bluză militară care se apropie de ea zîmbind.

— Cu mine vorbiţi ?

— Bine-nţeles. Ce naiba, Wendy, tu chiar nu-ţi mai aminteşti de mine ?

— Eu.. .eu n-aş putea spune că..., zise fata în timp ce observă că Malcolm ţinea în mînă un pachet, iar mîna cealaltă o ţinea în bluză.

Malcolm ajunse lîngă ea. Puse pachetul pe capotă şi se sprijini cu mîna stîngă de maşină. Apoi brusc, o prinse bine de gît şi o aplecă de cap pînă o făcu să-i vadă pistolul pe care îl ţinea în mîna dreaptă.

— Nu striga şi nici o mişcare bruscă, altfel îl descarc. Clar ? zise ' Malcolm. Simţea cum fata tremura. Acum urcă în maşină şi deschide cealaltă portieră ! Jucăria asta trage şi prin sticlă iar eu n-am deloc de gînd să-mi schimb planul.

Fata îl ascultă. Malcolm luă pachetul, înconjură încet maşina şi urcă.

— Vă rog... nu-mi faceţi nimic, zise ea cu glas mai mieros decît în cafenea.

— Uitaţi care-i treaba, nu vă fac nimic dacă mă ascultaţi cu atenţie. Nu vreau bani şi nici să vă violez nu vreau. Trebuie să faceţi tot ce vă spun. Unde locuiţi ?

— Pe Alexandria.

— Mergem la locuinţa dv. Conduceţi dv. Dacă vă trece cumva prin cap să faceţi vreun semn cuiva vă împuşc. Eu voi plăti pentru asta, dar dv. veţi fi moartă. Aşa că gîndiţi-vă.

JOI SEARA, VINERI

— Nu vă cred, zise ea. Stătea pe canapea cu ochii pironiţi pe Malcolm. Nu mai era la fel de speriată, dar, cu toate acestea, avea sentimentul că o vertebră îi pătrunsese prin inimă.

Malcolm oftă. Stătea în faţa ei de o oră încheiată şi-i explica întîmplarea. Din cele găsite în poşeta ei se convinse că o chema Wendy Ross, că avea douăzeci şi şapte de ani, că la cei un metru şi şaizeci ai ei cîntărea cincizeci şi şapte de kilograme. Şi încă alte cîteva lucruri de această natură.

— Ascultaţi-mă, spuse, dacă toate astea pe care le-am spus n-ar fi adevărate, pentru ce m-aş căzni să vă conving ?

— Nu ştiu.

— Vedeţi ? zise Malcolm şi a început să se plimbe prin încăpere.

Ar fi putut să-i pună cătuşele, dar era riscant. Şi-n afară de asta, fata i-ar putea face nişte servicii nepreţuite. La mijlocul unei serii de strănuturi îi veni şi ideea.

— Bine, să zicem că aş putea să vă demonstrez că sînt de la C.I.A. De ce m-aţi crede ?

— Ştiu şi eu...

— Pe chipul fetei se observă o uşoară schimbare.

— Bun, atunci uitaţi-vă la asta, zise Malcolm aşezîndu-se lîngă ea.

— Ce-i asta ?

— Legitimaţia mea de C.I.A. Uitaţi-vă cu atenţie... Sînt eu, cu deosebirea că în poză aveam părul mai lung.

— Şi că aici scrie „Tentrex and Comp" şi nu C.I.A. Ştiţi, mai ştiu şi alţii să citească.

— Dar şi eu ştiu ce scrie aici, zise Malcolm pierzîndu-şi răbdarea. „Dacă planul reuşeşte ?" îşi zise în gînd. Aveţi o carte de telefon ?

Fata arătă cu capul spre masă. Malcom traversă camera, luă cartea groasă şi i-o aruncă fetei.

— Căutaţi „Tentrex and Comp" ! Legitimaţia mea vă spune numărul de telefon şi adresa de pe Wisconsin Avenue. Trebuie să fie în carte. Găsiţi-o !

Wendy căută, apoi închise cu grijă cartea şi se uită la Malcom.

— Cu alte cuvinte, dv. aveţi legitimaţia de la o organizaţie care nu există. Asta ce dovedeşte ?

— Vedeţi... făcu Malcolm luînd telefonul şi ducîndu-l spre faţă atît cît îi permitea şnurul. Buun, spuse aproape în taină, acum găsiţi telefonul C.I.A. din Washington. O să vedeţi că este exact ca pe legitimaţie.

Wendy deschise din nou cartea şi începu să caute. Rămase o clipă nemişcată — se vedea că gîndea intens — apoi refuză cu nesiguranţă în glas :

— Poate aţi dat să se tipărească o legitimaţie specială pentru un caz ca acesta.

„Christoase !" strigă Malcolm în gînd. Oftă din toţi rărunchii, apoi începu din nou.

— Bun, poate că am făcut aşa cum ziceţi, asta se poate vedea. Acum sunaţi la numărul acesta.

— Dar a trecut de cinci. Dacă nu răspunde nimeni credeţi cumva că am să vă cred pînă mîine dimineaţă ?

— Aveţi dreptate, răspunse Malcolm plin de răbdare şi calm. Dacă „Tentrex" există în realitate, acum au terminat programul. C.I.A. însă nu închide peste noapte. Formaţi numărul acesta şi spuneţi că vreţi să vorbiţi cu „Tentrex". Nu uitaţi că ascult aşa că fără prostioare ! Cînd vă spun, închideţi !

Fata fu de acord şi formă numărul. Telefonul sună de trei ori.

— WE 4 — 3926.

— Vă rog puteţi să-mi daţi firma „Tentrex" ?

— Regret, spuse un glas moale. În aparat se auzeau păcănituri slabe. La „Tentrex" nu mai e nimeni. Dimineaţă. Dar puteţi să-mi spuneţi cine sună şi pentru ce ?

Malcolm întrerupse legătura mai înainte ca locul de unde se vorbea să fi putut fi localizat măcar cu aproximaţie. Fata puse încet receptorul în furcă, uitîndu-se pentru prima dată în ochii lui Malcolm.

— Nu ştiu dacă pot crede tot ce spuneţi, dar ceva-ceva cred...

— Ultima dovadă, zise Malcolm în timp ce scotea încet pistolul pe care îl puse încet în poala fetei. Traversă încăperea şi se aşeză pe un scaun. Palmele i se umeziră, dar era mai bine să rişte acum decît mai tîrziu. Zise : Aveţi pistolul. Aţi putea să mă împuşcaţi mai înainte ca eu să ajung la dv. Poftiţi telefonul, sunaţi pe cine vreţi, poliţia, C.I.A., F.B.I. Mi-e totuna. Spuneţi că sînt eu aici. Eu însă vă spun ce se va întîmpla dacă o veţi face. Informaţia va ajunge la cine nu trebuie, ei vor ajunge primii aici... Vom fi morţi amîndoi !

Fata tăcu multă vreme cu privirea pironită pe arma din poală. După aceea se ridică, puse pistolul pe masă şi începu să se plimbe prin cameră.

— Eu... eu nu ştiu cum aş putea să vă ajut, dar am să încerc. Puteţi rămîne în dormitor. Hm..., făcu apoi uitîndu-se spre bucătărie. Aş putea face ceva de mîncare.

Tensiunea scăzu mult. Malcolm rise şi i se păru că ultima dată cînd risese fusese foarte demult.

— Ar fi foarte bine. Dar aţi mai face încă ceva pentru mine ?

— Orice, fac, orice, spuse Wendy cu nervii destinși după ce și-a dat seama că n-o păștea nici un pericol.

— Aș putea să fac un duș? Părul ăsta de pe gît înțeapă groaznic.

Riseră amîndoi.

În timp ce mîncau salata ea îi povesti o idilă burgheză din Illinois. Între felurile de brînză el află despre viața la Universitatea din sudul statului Illinois. La piureul de cartofi a fost amestecată povestea mai marelui ei. La șnițelul elvețian fata îi mărturisi cît de plictisitor e să lucrezi la un birou de avocați. Iar cînd a fost la turnatul cafelei, ea o însoți cu cuvintele : „Pînă acum a fost otravă curată !"

După cină Wendy îi ură noapte bună și urcă la etaj în dormitor. Malcolm își puse lentilele de contact în cutiuța lor, își lustrui ghetele, își puse batista sub pernă iar pistolul pentru orice eventualitate îl puse pe noptieră. Adormi...

Puțin după miezul nopții Wendy coborî la el. La început lui i se păru că visează, dar respirația grea și jarul trupului ei erau cît se poate de reale. Se întoarse într-o parte și o trase strîns lîngă el.

Unii oameni nici gînd să doarmă în noaptea aceea. Cînd cei din Langley auziră de rănirea lui Weatherby nervii le erau deja la pămînt. Mașinile de intervenție încărcate cu oameni energici depășiră pe drumul pînă la străduță și mașina salvării. Poliția din Washington se plînse superiorilor săi că oameni necunoscuți, care se dau drept lucrători federali, interoghează martorii. În conflictul dintre cele două instituții guvernamentale intervenea acum un al treilea. Trei mașini oficiale care supravegheau șoseaua opriră prin vecinătate. Doi domni foarte gravi în cămăși albe bine călcate se înghesuiră prin mulțimea de curioși și-i informară pe comandanții celor două organisme că oficiul Federal pentru investigații — F.B.I. — preia oficial cazul. Lucrători necunoscuți, federali și ai poliției din Washington, telefonară comandamentelor lor și aflară astfel că nu trebuie să se amestece.

Toate erau astfel în ordine și în concordanță cu Legea securității naționale din anul 1947. Dar nici CIA nu era în drepturile ei să cerceteze atacul asupra agenților săi. Numai poliția din Washington a făcut mare scofală, avînd acum în spinare un singur cadavru și o singură victimă împușcată, dar și acesta dispăruse la vreun spital necunoscut din Virginia. Starea gravă, speranțe puține.

La nivele inferioare se căzuse însă la înțelegere, agenții respectivi ai tuturor serviciilor de informații unindu-și forțele. Seara, era în plină desfășurare cea mai mare vînătoare de oameni din istoria Washingtonului. Proda trebuia să fie Malcolm. Numai că spre dimineață vînătorii nu aveau nici cea mai vagă idee de locul unde s-ar putea găsi.

Această situație nu spori bunădispoziția grupului de domni care, în dimineața acelui sîmbătă, se aflau în jurul mesei dintr-un anumit birou central din Washington. Din acest grup făceau parte toți adjuncții directorului CIA precum și directorii și adjuncții tuturor serviciilor de spionaj. În capul mesei stătea adjunctul directorului însărcinat cu strîngerea și dirijarea informațiilor. El încerca să explice, cu maximum de răbdare, stadiul căutărilor unui

bărbat în uniformă de căpitan al marinei militare a Statelor Unite, despre care toți cellalți știau că lui trebuia să i se spună, de două ori, fiecare lucru : „Opt dintre oamenii Agenției sînt morți, unul este rănit, iar altul — care probabil face joc dublu — lipsește. Și n-avem cea mai vagă explicație pentru ce toate astea".

— Aș putea să vă pun una-două întrebări, domnule adjunct ?

Adjunctul se înclină cu atenție plină de respect.

— Da, bineînțeles.

— Mulțumesc, zise cel care puse întrebarea, un ins mărunt și fin. Celor care nu-l cunoșteau el le făcea impresia unui unchi bătrîn și iubitor, cu ochii plini de zîmbet. Pentru improspătarea memoriei — vă rog să mă corectați dacă greșesc — tipul din casă, Heiddeger ăla, avea pentothal în sînge, nu ?

— Da, răspunse adjunctul, încercînd să-și amintească dacă nu uitase să treacă vreun detaliu în procesul verbal.

— Dar nici unul dintre ceilalți nu a fost interogat, dacă putem folosi acest cuvînt. Foarte ciudat. Au venit la el în timpul nopții, înaintea celorlalți. A fost ucis cu puțin înainte de a se face ziuă, dar potrivit cercetărilor dv., tînărul acela, Malcolm, s-a aflat în locuința lui pînă după masă, cînd a fost împușcat Weatherby. Iar dv. spuneți că nu există nici un indiciu care să arate că Heiddeger făcea joc dublu ? Nici un fel de venituri prea mari, nici o bogăție, nici un fel de relații incorecte.

— Nimic din toate astea.

— Nici semnul vreunei boli de nervi ? După cîte știu, lucrătorii CIA fac parte din grupa cetățenilor la care procentul celor bolnavi de nervi este cel mai ridicat.

— Nimic. În afară de faptul că fusese alcoolic mai înainte, totul era normal. Chiar dacă era un soi însingurat.

— Hm... Dar cercetarea celorlalți nu a dat la iveală nimic extraordinar ?

— Nimic.

— Aș vrea să fiți amabil să citiți ce a spus Weatherby doctorilor ? Apropo, cum se simte ?

— Mai bine, doctorii spun că o să scape, dar va trebui să-i la un picior, zise adjunctul căutînd printre hîrtii. Aici este, dar trebuie să aveți în vedere faptul că a fost mai mult fără cunoștință. O ținea într-una, ultîndu-se la doctor : „Malcolm ne-a împușcat. Pe amîndoi. Trebuie să puneți mîna pe el, împușcați-l !"

La celălalt capăt al mesei cineva se mișcă brusc — bărbatul în uniforma de căpitan al marinei de război se aplecă puțin din fotoliu și zise :

— Eu spun că îl vom găsi pe acest netrebnic și îl vom împușca...

Bătrînul domn zîmbi :

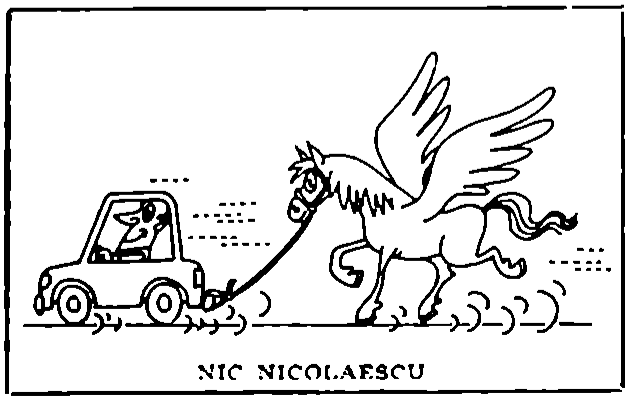

NIC NICOLAESCU

— Da, bine, se-nțelege că sînt de acord, că trebuie să-l găsim pe acest Condor care acum zboară aiurea. Dar cred că ar fi păcat să-l împușcăm înainte ca el să ne spună pentru ce a tras în nefericitul de Weatherby. Mai aveți ceva pentru noi, domnule adjunct ?

— Nu, domnilor, cred că am aflat totul. Aveți toate informațiile. Vă mulțumesc, domnilor, pentru participare.

Cînd se strînseră la ieșire, bătrînul domn se întoarse spre vecinul său și-i spuse încet :

— Tare aș vrea să știu de ce a tras.

După care ieși din încăpere dînd din cap.

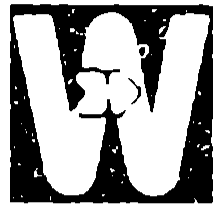

Wendy puse mîna pe fruntea lui Malcolm și se încruntă.

— Malcolm, tu n-ai ceva ? Parc-ai avea febră ! Gîtul îți-e umflat ! Chem un doctor !

Malcolm o prinse de mînă. Wendy se întoarse spre el și zîmbi.

— Nu te speria, am o prietenă al cărei soț e doctor. Trece pe aproape cînd merge la clinică. Dacă îi mai prind acasă îl rog să se oprească și pe la mine, să-l vadă pe prietenul meu bolnav. Dar nu te teme, n-o să spună nimănui, o să fie bucuros că i-am mai destăinuit un secret de-al meu, zise ea zîmbind.

Doctorul era un omuleț rotofei de vîrstă mijlocie care descoperi la Malcolm o angină puternică și-i recomandă injecții cu penicilină. Îi dădu lui Wendy o rețetă.

— Pentru astea dă fuga la farmacie. Are nevoie de liniște cîteva zile, zise el, apoi îi șopti lui Wendy :

— Am în vedere o liniște totală, știi la ce mă refer ?

În ușă, doctorul se opri și se mai uită odată la Wendy.

— Se pare că ești medicina însăși sub forma care îi trebuia de mult acestui băiat...

privire asupra cercurilor celor mai de sus și uneori mai rigide ale spionajului american reprezintă o problemă care poate fi exprimată cel mai bine prin dictonul clasic latin „Sed quis custodiet epsos custodes ? — Dar cine îi va păzi pe paznici?"

Legea privind securitatea națională din anul 1947 a înființat Consiliul Național al Securității al cărui membri sînt președintele și vicepreședintele și, de regulă, și miniștrii cei mai importanți. Menirea principală a Consiliului este aceea de a supraveghea activitatea instituțiilor de informații și de a decide asupra hotărîrilor politice spre care le-ar putea mîna activitatea acestora. Numai că membrii Consiliului sînt persoane sus-puse din care cauză nu se pot ocupa de problemele curente ale serviciilor de informații. Din această cauză a fost înființat un subcomitet al Consiliului cunoscut sub denumirea de Grupa specială sau Grupa 54/12. Menirea el este aceea că prin activitatea sa să-i conducă, pe baza informațiilor pe care i le furnizează, tocmai cei pe care-i controlează și-i supraveghează.

La rîndul ei, Grupa 54/12 a creat mici secții speciale de securitate. Șeful unei astfel de secții stă în fruntea micului grup format din ofițeri de stat major ai tuturor instituțiilor de informații. Ea are puterea de a hotărî asupra conflictelor de jurisdicție și poate, în același timp, să aprecieze independent orice informație pe care Grupa 54/12 o primește de la unitățile de informații. Dar lucrul cel mai important este faptul că secțiile speciale au depline puteri asupra măsurilor de securitate necesare

care decurg din împrejurările excepționale. Din toate aceste motive, cu conducerea secțiilor speciale sînt investiți numai oameni extraordinar de capabili.

În timpul cînd Malcolm și Wendy îl așteptau pe doctor, în fața biroului oficiului de pe Pensylvanie Avenue stătea un băiat cu aspect serios care aștepta să fie chemat. Numele lui era Kevin Powell. Aștepta răbdător, o astfel de invitație nu primea în fiecare zi. În cele din urmă secretara îi făcu semn cu capul și Powell intră în biroul unui domn care arăta a unchi în vîrstă, delicat și amabil.

— Sînt bucuros, Kevin, că te văd.

— Mă bucur și eu, domnule. Arătați splendid.

— Ca și tine, băiete, ca și tine. Astă-seară citește-o, zise bătrînul domn. Apoi, după ce Powell își ridică ochii de pe hîrtie, îl întrebă: Ei, băiete, ce părere ai?

— Foarte ciudat, spuse Powell cu multă grijă. Nu știu precis cît înseamnă asta, dar cred că înseamnă mult.

— Vorba mea, băiete, vorba mea. Agenția și oficiul au împînzit întregul oraș cu detașamente care controlează aeroportul, autobazele, trenurile... Trebuie să spun că o fac foarte bine. Cel puțin așa au făcut-o pînă acum.

Tăcu o clipă pentru a respira și pentru a examina fața lui Powell.

— Au aflat de la un frizer care își amintește că l-a tuns pe băiatul ăsta al nostru la scurtă vreme după ce Weatherby a fost împușcat. Printre altele, Weatherby a ieșit bine din toate astea. Speră că astă seară îl vor putea interoga. Dar unde am rămas... da, au periat întreaga regiune și au aflat că și-a cumpărat de la bazar ceva pentru el. După aceea i-au pierdut urma. Și nu au idee pe unde se ascunde acum. Eu am o idee-două, dar deocamdată le țin pentru mine. Aș avea însă nevoie să pun cîteva întrebări. Încearcă să răspunzi la ele sau să găsești alte întrebări la care nu pot ajunge singur.

Urmărește această metodă. De ce atît de brutal? De ce l-au atacat pe Heiddeger cu o noapte înainte? Ce știa el în plus față de ceilalți? Și dacă el știa ceva extraordinar de important, de ce i-au mai omorît și pe ceilalți? Dacă Malcolm lucrează pentru ei, nu mai era necesar să-l întrebe nimic pe Heiddeger, Malcolm le-ar fi putut spune foarte bine tot ce-i interesa. Iar dacă Malcolm face joc dublu, pentru ce a alertat centrala de alarmă? De ce a pus la cale întîlnirea — pentru a-l ucide pe „Vrabie IV" — pe care l-ar fi putut ucide absolut cînd ar fi avut chef? Dacă însă el nu face joc dublu, atunci pentru ce a tras asupra celor doi oameni care urmau să-i asigure securitatea? De ce s-a dus la locuința lui Heiddeger după schimbul de focuri? Și, bine-înțeles, unde se află acum, de ce și cum a ajuns acolo?

Powell dădu din cap și întrebă...

— Și eu ce să fac cu toate aceste întrebări?

Bătrînul domn zîmbi.

— Dumneata, băiete, ai mare noroc că ai fost împrumutat secției mele. După cum știi, noi am fost creați pentru a-i descurca pe birocrați. Îmi este foarte clar că unele dintre creierele care m-au aruncat aici au crezut că o să mă înec în hîrtii mai înainte de a muri sau de a ieși la pensie. Numai că cele două alternative n-or să mi le pună ei sub nas, de aceea m-am hotărît să adun cîțiva lucrători operativi foarte buni cu care să-mi deschid propria prăvălioară, exact ca pe timpuri. Am să scot capital din zăpăceala celorlalți. Și cred, adăugă el modest, că unele din eforturile mele, chiar dacă nu prea mari, vor fi folositoare țării noastre.

Acum, domnule, să trecem la cazul de față. Să fiu sincer, nu mă prea omor după el. dar trebuie să-ți spun că afurisita asta de treabă mă interesează. În afară de asta, cred că în modul în care Agenția și Oficiul acționează în acest caz este o hibă. În primul rînd, acesta este un caz excepțional, iar ei folosesc metode absolut obișnuite. În al doilea rînd, se calcă unii pe alții pe picioare pentru că fiecare vrea să culeagă laurii. Și-apoi mai este ceva, ceva ce nu pot eu exprima prea exact. Ceva în toată treaba asta nu-mi iese. Nu vreau să spun că Agenția ar fi incapabilă, ci pur și simplu că nu privește problema din unghiul corespunzător. Înțelegi, băiete, ce vreau să spun ?

Powell dădu din cap.

— Dar dv. aveți acest unghi, nu-i așa ?

Bătrînul domn zîmbi.

— Păi să spunem așa... puțin. Acum ascultă-mă ce vreau să faci. Ai văzut buletinul medical în dosarul personal al acestui tînăr ? Are adesea anghină și probleme cu respiratul. Are nevoie mereu de doctor. Și, dacă îți amintești de înregistrarea celei de a doua convorbiri cu centrala de alarmă, acolo se auzea un tușit iar Malcolm a spus că e răcit. Bag mina în foc că și acum are nevoie de ajutor medical. Ce crezi ?

Powell ridică din umeri.

— Merită încercat.

— Așa cred și eu, zise bătrînul domn. Pînă acum nici Agenția, nici Oficiul nu și-au dat seama de asta, așa că avem cale liberă. Am aranjat să conduci un detașament special de detectivi din districtul nostru. Începeți cu doctorii din zona capitalei. Și încă ceva : nu vă trădați...

În timp ce Powell își începuse cercetările istovitoare prin unitățile medicale din Washington, în fața bazarului coborî un domn cu o privire ciudată. Întreaga după amiază și-o petrecu studiind dosarul, care era o copie a celui pe care îl analiză și Powell. Dosarul îl obținuse de la un anume domn. Individul cu privirea ciudată își avea planul lui pentru găsirea lui Malcolm. După ce se plimbă o oră cu mașina prin împrejurimi, acum începuse să se plimbe pe jos. Se oprea în baruri, în chioșcurile de reviste, în birouri, în case particulare și peste tot unde omul în cauză s-ar fi putut opri pentru cîteva minute. Se oprea deci și el și arăta un desen înfățișîndu-l pe Malcolm, realizat după o fotografie, dar cu părul tuns.

Acum, la patru și jumătate era deja obosit. Se opri de aceea la o cafenea pentru a se odihni și înviora. La ieșire îi arătă portretul — gest absolut automat — și casierului. Iar casierul îi spune că-l recunoaște pe omul din portret !

— Daaa, eu pe malagambistul ăsta l-am văzut. Avea teșchereaua plină, mi-a aruncat firfiricii pe tejghea uite-așa...

— Era singur ?

— Da.

— Ați văzut încotro a luat-o ?

— Bag samă că da... Într-acolo.

Individul plăti și-i lăsă casierului, drept bacșiș — aproape un dolar. Ciudat, de ce se grăbea Malcolm cînd căuta doar un ascunziș ? Dar dacă... După aceea individul se duse la parcare și se îndreptă spre paznic.

— Da, l-am văzut pe ăsta ! S-a dus lîngă mașină, lîngă mămăliga aia.

Individul făcu ochii mici.

— Lîngă care mămăliga aia ?

— Lîngă aia care e abonata noastră. Nu arată cine știe ce, da are clasă... Nu știu dacă mă înțelegeți... O clipă... Unde naiba e ? Da... box

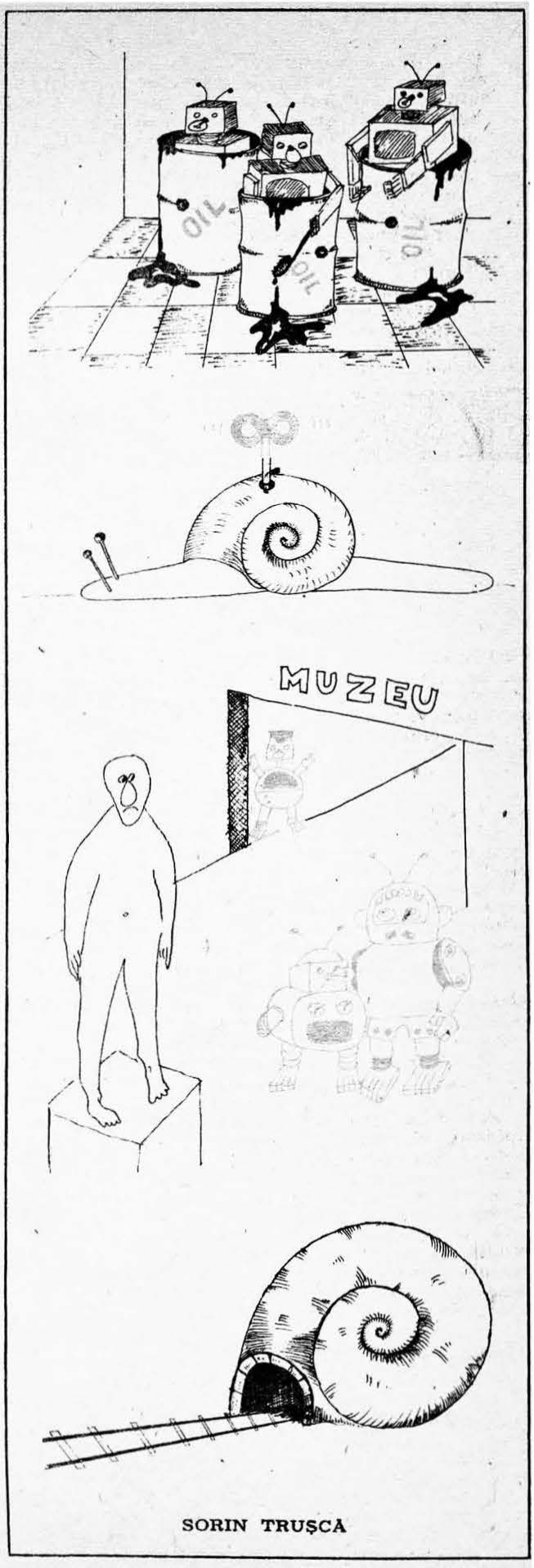

SORIN TRUȘCA

63. Da... Ros... Wendy Ross, asta e adresa ei.

Zece minute mai tîrziu individul cu privirea ciudată se afla într-o cabină telefonică. La celălalt capăt al oraşului receptorul fu ridicat de un domn serios care spuse „da" îndată ce recunoscu glasul.

— Am prins o pistă bună.

— Am contat pe asta. Trimiteţi pe cineva să verifice dar fără să acţioneze... Vreau s-o rezolvaţi personal, nu trebuie să comitem nici o eroare. Acum însă am pentru dumneata ceva mai urgent.

— Prietenul nostru comun bolnav ?

— Da. Am temeri că starea lui trebuie să se înrăutăţească.

Veniţi după mine la locul numărul 4, dar cît mai repede cu putinţă.

SÎMBĂTĂ

— Te simţi mai bine ?

Malcolm ridică ochii spre Wendy vrînd să-i dea de înţeles că-i era mai bine. Dar în timp ce durerile fizice se atenuaseră, cele le gîndurilor sale creşcură.

— Vezi, eu pur şi simplu tot nu înţeleg, zise scrîşnind din dinţi.

Îşi stoarse creierii vreme de cîteva ore bune dar nu ajunsese decît în faţa unor ipoteze : că „cineva" s-a trecurat în rîndurile Agenţiei ; că acel „cineva" este cel care a atacat secţia lor ; că acel „cineva" a încercat să arunce asupra lui Heiddeger bănuiala că face joc dublu, prin aceea că i-a lăsat banii în casă ; că acel „cineva" a vrut să-l omoare, pe el, pe Malcolm adică.

— Ştii ce ai de făcut ?

— Nu, recunoscu el cuprins de disperare, dar s-ar putea ca diseară să încerc să sun de la o cabină telefonică la numărul de alarmă.

Wendy se aplecă asupra lui, zîmbi şi îl sărută pe ochi. Malcolm o trase lîngă el...

După ce făcură cîte un duş şi Malcolm îşi puse lentilele de contact reveni în pat. Wendy îşi făcu apariţia îmbrăcată complet.

— Unde... ? făcu Malcolm înghiţindu-şi cuvintele care trebuiau să urmeze. Gîtul îl durea încă. Unde te duci ?

Wendy rîse.

— Prostuţule, dar trebuie să fac cumpărături. Mîncarea e pe sfîrşite şi-n plus avem nevoie şi de alte lucruri, zise ea gata de plecare, dar ajunsă în uşă se întoarse spre el : Dacă sună telefonul, să nu ridici decît în cazul că sună de două ori, după care închide şi sună din nou. Înseamnă că eu te sun. Nu-l aşa că o să iasă un spion a-ntîia din mine ?

Îndreptîndu-se spre maşină, Wendy nu-l observă pe individul din camioneta parcată pe cealaltă parte a străzii. Părea ceva cu totul obişnuit. Acesta avea pe el un fîş, cu toate că dimineaţă fusese soare. Parcă ar fi ştiut că vremea bună n-o să ţină o veşnicie. Acesta o urmări pe Wendy cum pleacă din parcare. Se uită la ceas. Aşteptă trei minute...

În după amiaza aceea Kevin Powell şi oamenii lui vizitară două sute şaisprezece medici practicieni, internişti, surori şi alţi reprezentanţi ai obştei medicale. Acum era ora unsprezece şi tot ce puteau raporta ei bătrînului domn care stătea la biroul său de mahon se exprima printr-un singur cuvînt : nimic.

— Ei, continuaţi... Mai mult n-am ce vă spune. Am însă pentru voi o noutate : Weatherby e mort.

— Credeam că se simte mai bine, dv. aţi spus... făcu Powell ca şi cînd n-ar fi priceput nimic.

— S-a simţit, voiau să-l interogheze ieri seară sau azi dimineaţă. Cînd însă s-au dus la el pe la orele unu, l-au găsit mort.

— Dar cum s-a putut întîmpla ? întrebă Powell cu multă suscipiune în glas.

— Cum ? Paza de la uşă jură că în cameră n-a avut acces decît personalul medical. Doctorii spun că avînd în vedere şocul şi pierderea sîngelui este foarte posibil ca el să fi murit în urma rănii primite. Acum se află la autopsie.

— Foarte ciudat.

— Foarte, nu-i aşa ? Dar pentru că este ciudat putem face şi presupuneri.

Înainte de a deschide uşa, Powell se uită la zîmbitorul domn bătrîn şi zise !

— Un lucru mă înnebuneşte : Malcolm n-a fost niciodată pregătit pentru munca de teren. El este un analist. Şi poftim ce-a ieşit !

— Da, e un caz destul de aparte, fu de acord bătrînul domn. Ştii, aştept din ce în ce mai mult să-l cunosc pe acest tînăr. Găseşte-mi-l, Kevin, găseşte-mi-l repede.

Malcolm tocmai pusese apă pentru cafea cînd se auzi zbîrnîitul sonerei. Îngheţă. Pistolul era sus lîngă pat. Se apropie încet de uşă. Soneria se auzi din nou. Răsuflă uşurat cînd îl zări prin vizor pe poştaş cu tolba pe umăr şi cu un plic într-o mînă. Deschise.

— Bună dimineaţa, în ce stare ne găsim azi ?

Bună dispoziţia poştaşului parcă-l contamină pe Malcolm. Acesta zîmbi şi spus răguşit :

— Ce-aveţi acolo ?

— Un pachetel pentru domnişoara Wendy Ross. Recomandat, trebuie semnat de primire.

— D-ra nu-i acasă, puteţi reveni mai tîrziu ?

Poştaşul se scărpină pe cap.

— Păi, aş putea să trec din nou, dar ar fi suficient dacă semnaţi dv...

— Bine, spuse Malcolm. Aveţi un stilou ?

Poştaşul se căută prin buzunare dar fără nici un rezultat.

— Poftiţi înăuntru, găsesc eu ceva.

Ducîndu-se în bucătărie după stilou, Malcolm îl văzu pe poştaş cum puse pachetul pe podea şi îşi luă tolba de pe umăr. Cu cîteva clipe înainte de a se întoarce din bucătărie el auzi un ţăcănit slab. Ţinea într-o mînă ibricul cu cafea iar în cealaltă o ceaşcă goală. Îşi zise că poştaşul acestuia de treabă nu i-ar strica nişică licoare înviorătoare. Iar dacă n-a reuşit în această împrejurare, aceasta o datorează numai prezenţei sale de spirit. Cînd a auzit ţăcănitul şi a văzut automatul îndreptat asupra lui, a aruncat ibricul cu cafea fierbinte şi ceaşca goală drept pe faţa poştaşului.

Poştaşul îşi trase mîinile şi îşi protejă faţa de cele ce zburau spre ea. Ceaşca se sparse de automat, dar capacul ibricului şi cafeaua fierbinte ajunseră pe mîinile şi faţa atacatorului.

Poştaşul urlă şi aruncă arma. Aceasta căzu pe podea iar de aici alunecă sub măsuţa pe care se afla stereopicupul lui Wendy. Malcolm se aruncă disperat asupra lui. Cu o lovitură straşnică de picior îl culcă pe poştaş la pămînt. Îl prinse şi îi trase mult capul pe spate. Poştaşul zbură însă peste el şi se ridică în picioare.

Cei doi bărbaţi se aflau acum faţă în faţă. Malcolm se găsea la trei metri de automat. Ar fi ajuns la el înaintea poştaşului, dar s-ar fi

trezit cu dușmanul în spate pînă a nu fi apucat să se ridice.

Poștașul îl privi fix pe Malcolm și rise disprețător. Malcolm începu să se împace cu gîndul morții. Experiența lui în lupta corp la corp era neglijabilă. Citise în nenumărate cărți despre încăierări, văzuse la cinematograf. Cînd era băiețandru s-a bătut de două ori — odată a ciștigat, a doua oară a mîncat papară. Mintea lui îi spunea acum să adopte exact poziția adversarului : picioarele îndoite, pumnii strînși, mîna stîngă puțin înainte lăsată niței spre pămînt, dreapta lipită strîns de stomac.

Foarte încet, poștașul începu să reducă din cei aproape cinci metri care-l despărțeau de prada sa. Malcolm se dădu puțin la dreapta mirîndu-se în gînd de ce o face. Cînd ajunse la doi metri de Malcolm, poștașul urlă și-i aplică acestuia o lovitură în față cu mîna stîngă. Malcolm se aruncă cu capul înainte. Poștașul se aruncă brusc la călcîiul piciorului sting iar la capătul mișcării lovi cu piciorul drept. Acesta ajunse în umărul stîng al lui Malcolm. Lovitura îl aruncă pe Malcolm în perete.

Poștașul era turbat. Ratase două lovituri. Adversarul lui avea mîna stîngă paralizată, dar el trebuia să fi fost de-acuma mort ! Poștașul era atît de concentrat asupra morții adversarului său încît nici nu auzi cînd Wendy deschise apoi închise ușa. Încet-încet pentru a nu-l trezi pe Malcolm. Își uitase acasă carnetul de cecuri.

Ceea ce văzu ea, în camera ei, i se păru a nu fi real. Malcolm al ei stătea la perete cu mîna atîrnînd-i neputincioasă iar în fața lui, într-o poziție ciudată, cu spatele la ea, un individ necunoscut, scund și îndesat. Cînd însă necunoscutul începu să se apropie de Malcolm, Wendy își reveni. Se duse, alunecînd parcă, în bucătărie și luă un cuțit lung din suportul magnetic de pe perete.

Poștașul auzi zgomotul tocurilor pe podeaua dură. Aruncă o privire spre Malcolm, dar se întoarse la fel de repede pentru a-și vedea noul adversar. Cînd văzu că este vorba despre o fată cu un cuțin în mînă teama îi trecu dintr-o dată. O lovitură scurtă cu piciorul sting și cuțitul îi zbură din mînă... Wendy căzu pe canapea.

Poștașul uitase însă regula principală a luptei cu mai mulți adversari. În clipa în care se pregătea să-i aplice lui Wendy lovitura decisivă Malcolm ținea deja în mînă automatul cu țeava îndreptată spre el.

— Nu !

Poștașul se întoarse brusc spre cel de al doilea adversar dar Malcolm apăsă deja pe trăgaci. Lătratul automatului nu încetă pînă cînd poștașul nu căzu pe divan de unde se prăbuși apoi pe podea.

Malcolm o ajuta pe Wendy să se ridice. Ochiul ei sting începuse să se umfle iar pe obraz i se prelingea o șuviță de sînge. Plîngea încet cu sughițuri. Malcolm încercă să o liniștească în timp ce observa strada prin intervalele dintre stinghiuțele jaluzelelor. Nu se vedea nimeni. Se îmbrăcă repede, își luă banii, hainele și tot ce-i cumpărase Wendy și le aruncă într-un geamantan de-al ei gol. Între timp, Wendy își reveni, împachetă lucrurile apoi se spălă pe față.

Malcolm oftă adînc apoi deschise ușa. Peste pistolul pe care îl ținea în mînă avea un fiș.

Nu se întîmplă însă nimic. Nu trase nimeni asupra lui. Se duse repede la mașină. Nu se vedea nimeni prin apropiere. Îi făcu semn cu capul lui Wendy. Ea fugi spre mașină trăgînd după ea două geamantane. Urcară și plecară.

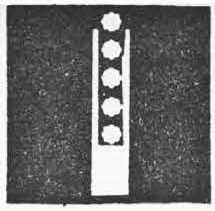

Individul care pășea acum grăbit spre Powell, era detectivul Andrew Wash de la secția „Crime". Îl prinse pe Powell de braț.

— Cred că ceva am aflat... Știți doar că am dat peste niște oameni care au spus că au fost chestionați. Ei bine, acum am găsit unul, e paznic, la o parcare, care ar fi spus domnului aceluia care-l interoga, ceva ce nu apare în actele secției.

— Pentru Dumnezeu ce ? întrebă Powell iar oboseala îi dispăru ca prin minune.

— Cică l-ar fi recunoscut pe Malcolm într-un portret pe care i-l arătase. În plus, a mai spus că l-a văzut... urcînd în mașină cu fata asta. Am aici numele ei și adresa.

— Cînd s-a întîmplat asta ?

— Ieri după amiază.

— Plecăm ?

Powell alergă pînă la mașină că detectivul abia se putu ține de el. Parcurseră trei blocuri cînd auziră telefonul de bord. Powell ridică receptorul.

— Da, alo ?

— Grupa care a chestionat doctorii afirmă că un anume doctor Robert Knudsen l-a identificat pe Condor, după un portret, ca fiind pacientul pe care l-a îngrijit aseară. Angină. În locuința unei oarecare Wendy Ross. R...o...s...s.

— Tocmai într-acolo mergem. Toate grupele să fie concentrate în zonă, dar să nu se apropie nimeni de casă pînă nu ajung eu. Să fie acolo cît mai rapid. Acum dă-mi-l pe șefu !

Nu dură nici un minut și Powel auzi în aparat un glas calm.

— Alo, Kevin, care-i treaba ?

— Mergem la ascunzătoarea lui Malcolm. Ambele grupe au aflat cam în același timp. Amănunte mai tîrziu. Mai este însă o problemă : cineva cu legitimație de centrală îl caută pe Malcolm, dar n-a raportat ce-a aflat.

Urmă o clipă de liniște.

— Asta ar putea explica ceva, băiete. Ar explica multe. Fiți cu ochii în patru, sper să ajungeți la timp acolo.

După zece minute Powell împreună cu trei detectivi sunară la locuința lui Wendy. Au așteptat un minut după care au forțat ușa. După alte cinci minute Powell îl sună pe bătrînul domn.

— Pe mortul acesta nu-l putem identifica pe loc. Uniforma de poștaș e falsă. Automatul cu amortizor a fost folosit, mai mult ca sigur, la atacul asupra Societății. Se pare că s-a hărțuit cu cineva. Cu Malcolm, probabil. Desigur că Malcolm a reușit să-i smulgă automatul, mai mult ca sigur că el a parținut poștașului pentru că tolba lui e legată de armă. Am impresia că tînărul nostru are un noroc cît roata carului.

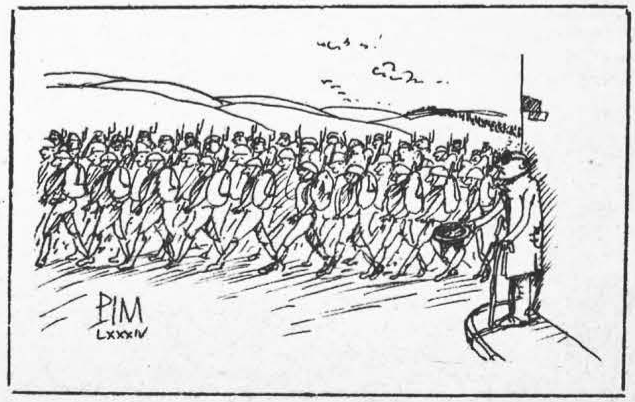

Avem o fotografie a fetei și numărul mașinii ei. Ce avem de făcut ?

— Păi... poliția să emită un mandat de arestare pe numele lui pentru... crimă. Acum trebuie să aflați cine este mortul. Dar repede. Trimiteți fotografia și o descriere a lui tuturor agenților cu mențiunea „urgent". Nu le furnizați mai multe informații. Oamenii dumitale să-l caute pe Malcolm și pe fată.

Malcolm colindă cartierul până cînd găsi o împrejmuire cu mașini vechi. Opri la două blocuri de ea și o trimise pe Wendy să cumpere una. Completă permisul de înmatriculare pe numele A. Edgert, plăti o sută de dolari în plus și peste zece minute plecă cu un „Dodge" aproape nou. Malcolm o urmări până în parcare. Mutară geamandanele și demontară numărul de înmatriculare de pe „Corvcire" cu care veniseră.

După cinci ore de mers opriră la un motel din Parisburg din Virginia. Se înregistrară în chip de doamna și domnul Evans.

Malcolm se dezbrăcă încet. Își luă medicamentele și își puse lentilele de contact. După aceea se așeză pe pat lîngă Wendy.

— Trebuie să dormi puțin, iubito.

Ea se întoarse încet și se uită la el.

— Tu l-ai ucis pe omul acela. Ai ucis un om în casa mea.

— N-am avut de ales, el sau noi. Doar știi bine...

— Da, știu, zise ea întorcîndu-și fața de la el. Se ridică și începu încet să se dezbrace. Stinse lumina și se băgă în pat, dar nu se mai culcări lîngă el.

O oră mai tîrziu, înainte de a adormi, Malcolm constată că încă nu adormise.

— Ei, Kevin, facem progrese.

Powell nu împărtășea, desigur, optimismul bătrînului domn.

— Cum vine asta ? S-a dat cumva de urma Condorului și a fetei ?

— Nu, asta nu... Dar mergem pe altă pistă. Am identificat cadavrul din locuința fetei. Mai întîi s-a numit Calvin Lloyd, sergent în infanteria marină a S.U.A. Într-o zi, în 1959 a dispărut brusc de la unitate. Undeva prin Coreea, unde lucra în chip de consilier în cadrul infanteriei marine sud-coreene. Se pare că era amestecat în asasinarea unei mame din Seul și a uneia dintre fiicele ei. Dovezi concrete nu s-au găsit, dar există bănuiala că făceau împreună afaceri cu mărfuri din depozitele armatei. Lloyd a dezertat imediat ce a fost descoperit cadavrul femeii. În anul 1961 serviciul de informații al marinei de război a primit vestea potrivit căreia el ar fi murit, subit, la Tokyo. În 1963 el a fost însă identificat ca vînzător de arme în Laos, unde era în legătură cu un individ, pe nume Vincent Dale Maronick. Despre acesta însă, mai pe larg, mai încolo. Lloyd a dispărut din nou în 1965 fiind considerat, pînă aseară, mort.

— Bine, dar cu ce ne ajută asta pe noi ?

— Răbdare, băiete, răbdare. Trebuie să avansăm pas cu pas și să urmărim unde se încrucișează anumite drumuri. Autopsia lui Weatherby a demonstrat un fapt pe care în împrejurările date îl apreciez foarte mult. Este foarte probabil ca moartea să-i fi fost pricinuită de introducerea unor bule de aer în sînge. În orice caz, doctorii susțin că moartea a fost provocată de o cauză exterioară și că aceasta nu îi se datorează lor. Sînt întrutotul de acord cu ei. Păcat că nu l-au putut interoga pe Weatherby. Pentru unii asta-i bafită cît roata carului. Colosală, dacă mă înțelegi !

Sînt convins că Weatherby făcea joc dublu, chiar dacă nu am idee care este cealaltă parte pentru care lucra. Documentele pierdute, omul acela care aleargă prin oraș totdeauna cu un pas înaintea noastră, modul în care a fost atacată Societatea, toate acestea sînt pe baza unor informații din interior. Moartea lui Weatherby poate însemna că fisura prin care se scurgeau informațiile putea fi chiar el și că el a devenit periculos pentru cineva. Așa se explică împușcătura de la cinematograf. Acum mi-a venit o altă idee.

Am dat alor noștri de la balistică să examineze cadavrele celor doi — Vrable și Weatherby. Băieții sînt de părere că ei n-au fost atinși de aceeași armă. Am impresia că Malcolm al nostru l-a împușcat — din anumite motive — pe Weatherby, după care a fugit. Weatherby era rănit, dar nu atît de grav încît să nu poată lichida martorul, pe Vrable adică. Dar nu aceasta este lucrul cel mai interesant.

Între anii 1958 și 1969 Weatherby se afla la Hongkong. De acolo a plecat în Coreea, Japonia, Laos, Thailanda, Cambodgea și Vietnam. A lucrat ca agent special de teren apoi șef de serviciu. Vă rog să observați că în aceste țări Weatherby a fost în aceeași perioadă cu nefericitul nostru de poștaș : vă aminiți de un individ cu numele Maronick ?

Powell se încruntă.

— Am impresia că a fost un fel de agent special. Liber profesionist, dacă îmi aminitesc bine.

Bătrînul domn zîmbi plăcut surprins.

— Excelent, Vincent Maronick a fost — sau este, dacă nu mă înșel — unul dintre cei mai buni agenți liber profesioniști ani buni la rînd. Excelent în operațiuni rapide cerînd istețime, prevedere și lipsă de scrupule. Neobișnuit de insistent și dur. Un om din cale afară de periculos, unul dintre oamenii de care m-aș teme.

La începutul anilor șaizeci s-a raliat francmasonilor, în special în Algeria, dar s-a preocupat, în continuare, de interesele sale din Asia de sud-vest. Din 1963 a fost atras de profesiunea noastră. În diferite perioade a lucrat pentru Anglia, Italia, Africa de Sud, Congo, Canada și — în două rînduri — și pentru Agenția noastră. A avut totdeauna numai succese. De ce a făcut toate astea, nu știu, aș putea însă spune că și-a folosit capacitatea deosebită pentru a smulge niște prime... Dar partea cea mai interesantă de abia acum vine.

În anul 1964, Maronick a fost angajat în Taiwan, de Cian-Kay-Shek, care, în perioada aceea ne cam crea probleme. N-a mers niciodată direct împotriva noastră, dar Agenția a

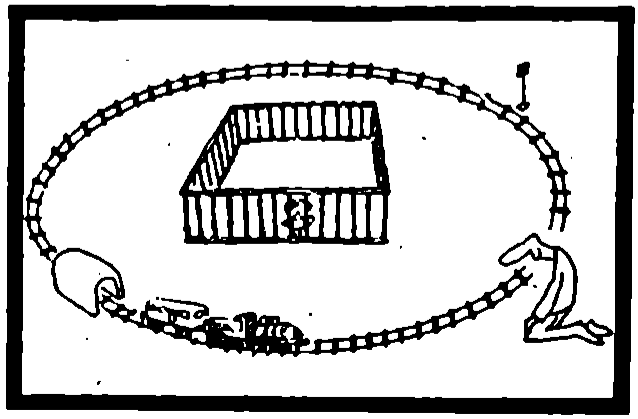

hotărît să-l lichideze pe Maronick din motive preventive. Ei, şi cine credeţi că era agent în serviciul lui Cian-Kay-Shek în momentul cînd s-a primit ordinul lichidării lui Maronick ?

— Weatherby, zise Powell convins nouăzeci la sută de adevărul răspunsului său.

— Exact. Sarcina de a-l lichida i-a fost în credinţată lui Weatherby. El a raportat îndeplinirea cu succes a misiunii. Numai că aici este o chichiţă : bomba plasată în locuinţa lui Maronick i-a desfigurat acestuia doar trupul...

Acum să ne întoarcem iarăşi la trecut. Pe cine credeţi că a folosit Maronick ca ajutor în cel puţin cinci cazuri diferite ?

— Pe poştaşul nostru cel mort, sergentul Calvin Lloyd, răspunse Powell fără să stea pe gînduri.

— Exact, şi de data asta... Despre Maronick n-am avut niciodată destul material ; cîteva fotografii ceţoase, descrieri vagi etc. Acum, ghiciţi al cărui dosar este lipsă ? întreabă bătrînul domn fără să-i dea lui Powell răgaz pentru a răspunde. Al lui Maronick ! De asemenea, nu am nici un fel de documente despre sergentul Lloyd. Frumos, nu ?

— Da, zise Powell mai nesigur pe el. Dar ce vă face să credeţi că Maronick e amestecat în povestea asta ?

Bătrînul domn zîmbi.

— Bănuiala, pur şi simplu bănuiala. Mi-am bătut capul gîndindu-mă cine ar fi putut pune la cale planul şi atacarea Societăţii. Ei binc, cînd mi-am dat seama că între cele douăsprezece dosare care lipsesc se află şi cel al lui Maronick am devenit din ce în ce mai curios. Cei de la Marină ne-au trimis o informare despre Lloyd din care am aflat că el a avut legături cu Maronick. Atunci mi-a clopotit ceva. Cînd a apărut şi legătura lor cu Weatherby, lucrurile au început să-mi fie şi mai limpezi.

Powell rămase o clipă pe gînduri.

— Dv. credeţi că Maronick a întreprins unele acţiuni şi că Weatherby a făcut un timp joc dublu pentru el ?

— Nu, spuse bătrînul domn. Nu asta cred eu.

Powell rămase surprins, aşteptînd continuarea.

— Dacă stăm să ne gîndim, trebuie să ajungem la concluzia că presupunerea potrivit căreia ţinta acţiunii a fost C.I.A. este o presupunere falsă. Aici apare o întrebare : cine ? Cine i-a plătit — cine i-a plătit bine — pe Maronick şi ajutoarele lui ? N-am nici cea mai vagă idee. Şi iarăşi ajungem la întrebarea : de ce ? Şi astfel ne aflăm tot de unde am plecat. Nu, eu cred că întrebarea corectă nu este nici „cine ?“, nici „de ce ?“ şi „ce ?“. Ce se întîmplă ? Dacă reuşim să răspundem la această întrebare vom găsi răspuns şi la celelalte. Cheia este una singură — Malcolm. Am cîţiva oameni care se preocupă de Maronick.

— Cu maşinăria asta pe care o aveţi la dispoziţie n-ar fi chiar atît de greu să-i găsiţi pe amîndoi. Cu condiţia să le spuneţi şi lor ce mi-aţi spus mie...

Bătrînul domn îl întrerupse calm, dar ferm.

— Gîndeşte şi tu puţin, Kevin. Nu am nici un fel de maşinărie, sîntem numai noi doi şi cîţiva poliţişti pe care i-am obţinut după lungi insistenţe de la district.

Ascultă, Kevin. Weatherby făcea joc dublu în Agenţie — poate avea şi cîţiva oameni mai jos postaţi. El a obţinut acte false, a aflat informaţiile care-i trebuiau, după care a plecat singur pe teren. Dar dacă făcea joc dublu, cine a pus la cale să fie lichidat ? Cine ştie ce hram purta şi cine cunoştea atît de bine măsurile de securitate din Societate încît călăul (probabil Maronick) să poată intra şi să iasă ?

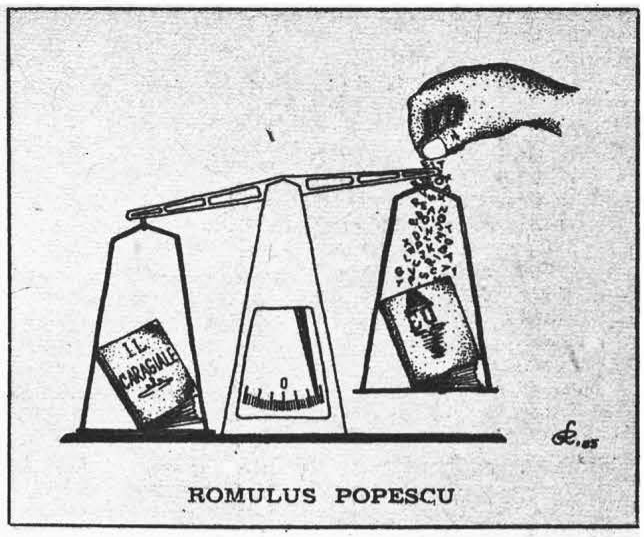

ROMULUS POPESCU

Răspunsul corect : un alt ins care făcea joc dublu. Şi, dacă bănuiala nu-mi joacă festa, unul sus plasat. Nu putem risca fuga altor informaţii. Şi pentru că nu ne putem destăinui nimănui, trebuie să acţionăm doar noi doi. Cheia întregii probleme este Condorul.

— Aşa că problema numărul unu rămîne în continuare găsirea lui Malcolm şi ducerea lui la loc sigur, da ?

Bătrînul domn zîmbi.

— M-am gîndit mult la tînărul acesta. Ei — indiferent cine sînt aceşti ei — vor să-l ucidă cu orice preţ. Dacă vom reuşi să-l menţinem în viaţă, să facem ceva pentru aceasta, ei îşi vor concentra extraordinar eforturile pentru lichidarea lui, încît vor deveni ei înşişi lacătul pe care îl vom deschide cu cheia pe care scrie : Condorul. Oricum, Condorul trebuie găsit, şi cît mai repede.

— Puteţi să-mi daţi ceva despre Maronick ? întrebă Powell.

— Unul din prietenii mei de la serviciile secrete franceze mi-a trimis copii după actele lui de la Paris. Ajung însă abia mîine. Pînă atunci îţi pot spune doar că Maronick este un tip cu foarte multe idei, foarte inventiv.

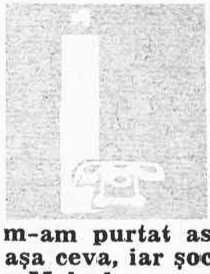

În momentul cînd Powell ieşea din biroul bătrînului domn, Malcolm tocmai se trezea. Un glas calm, liniştit îi şopti la ureche.

— Te-ai trezit ?

Wendy se aşeză într-un cot şi se uita la el sfioasă.

— Eu... îmi pare rău cum m-am purtat aseară. N-am mai văzut niciodată aşa ceva, iar şocul...

Malcolm o reduse la tăcere cu un sărut.

— Acum ce vom face ? o întrebă.

Wendy zîmbi. Îl sărută uşor şi-l duse cu gura aproape de sînii ei.

După o jumătate de ceas Malcolm se dădu jos din pat.

— Dar nu putem face tot timpul numai asta !

— De ce nu ? se prefăcu Wendy acră. După care capitulă oftînd. Bine, atunci vom face altceva. Sări jos din pat şi se aşeză pe podea. Unde-i taşca ? Am acolo cîteva cărţi, să le citim cu glas tare. Ziceai că-ţi place Yeats. continuă ea să caute în taşcă. Malcolm, nu le găsesc, nu-s aici. Toate-s aici numai cărţile nu. Trebuie că le-am... Da ! Wendy se opri pentru că Malcolm o strînse de mînă. Ce faci ? Mă doare.

— Cărțile ! Lipsesc cărțile ? zise Malcolm. Ceva cu cărțile care lipsesc, ceva important. Asta să fie motivul ?

Wendy nu pricepu.

— Dar erau cărți de poezie, practic le poți cumpăra de oriunde. Probabil că nu le-am luat cu mine.

— Nu de cărțile acestea-i vorba, de cărțile Societății, cele care-i lipseau lui Heiddeger ! Malcolm simțea cum îl cuprinde furia. Cînd o să le spun de cărțile care lipsesc... Cauza atacului asupra Societății au fost cărțile acelea. Ei au aflat că Heiddeger se uitase prin actele vechi. Toți cei care au aflat ceva despre aceste acte trebuia să moară. Dacă aceste date vor fi transmise Agenției, atunci se va putea compune întregul tablou.

— Dar cum să spui asta Agenției ? Amintește-ți cum a fost ultima dată.

Malcolm se întunecă la față.

— Da, da... Numai că ultima dată au organizat o ședință. Dar și dacă dușmanul a pătruns în Agenție și chiar dacă știe despre ce se discuta pe firul de alarmă, acolo tot trebuie să se afle cineva ca lumea. Și el e cel care telefonează mai departe. Trebuie să spun cuiva treaba asta... Plecăm ! Trebuie să mergem înapoi la Washington ! zise Malcolm de sub duș.

— Dar or să ne omoare !

— Ce... ? făcu el, dar zgomotul apei îi acoperi cuvintele.

— Că or să ne omoare !

— Dar de omorît ne pot omorî și aici !

-ai decepționat cumplit, Maronick !

Cuvintele acestea aspre creară o stare de tensiune între cei doi bărbați. Cel care vorbise, un domn grav, își dădu instantaneu seama că făcuse o greșeală.

— Numele meu e Levin, fiți amabil și vă amintiți : Aș fi tare bucuros dacă n-ați mai face astfel de greșeli.

Sobrietatea acestuia din urmă îl făcu pe primul să-și piardă încrederea în sine, dar acesta se străduí să nu lase să se vadă.

— Eu nu țin seama de fleacuri.

— Operațiunea încă nu s-a terminat. Poate că nu ne-au reușit toate, dar învinși nu sîntem. Altfel, n-am mai exista nici eu, nici tu.

Cei doi se pierduseră cu totul în mulțimea care viermuia în jurul lor. Era duminică, iar duminica lumea roiește în preajma Capitoliului.

— Cu toate astea, insuccese am avut. Dar, după cum bine ai subliniat, operațiunea încă nu s-a terminat. Nu trebuie să vă amintesc că, potrivit planului, ea trebuia rezolvată încă de acum trei zile. Cu cît se prelungește mai mult, cu atît există rîscul să se petreacă ceva. Și știm amîndoi ce ar însemna acesta ? Buuun. O să te informez cu tot ce-i nou la Agenție. Aștept același lucru de la tine. Mai multe nu trebuie să-ți spun.

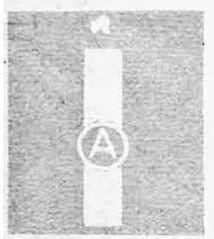

n vreme ce Malcolm și Wendy își făceau bagajele, iar cei doi domni plecară de la Capitoliu, în fața porții exterioare de la Langley opri un atelier mobil de la telefoane. Echipajul lui trecu prin controlul obișnuit de la intrare și se îndreptă spre centrul de telecomunicații. Cei doi indivizi de la telefoane erau însoțiți de un ofițer din C.I.A. Documentele ofițerului erau pe numele „David Brarros, maior". În realitate se numea Kevin Powell iar cei doi meșteri, care aparent trebuiau să controleze aparatele de ascultare și localizare a convorbirilor telefonice erau doi experți de înaltă calificare din aviația militară, veniți aici în urmă cu două ore. În afară de faptul că verificară instalația de ascultare, cei doi instalară și unele noi și adăugară unele operațiuni mai complexe celor vechi. După aceea își strînseră ustensilele și dispărură la fel de normal precum și veniseră.

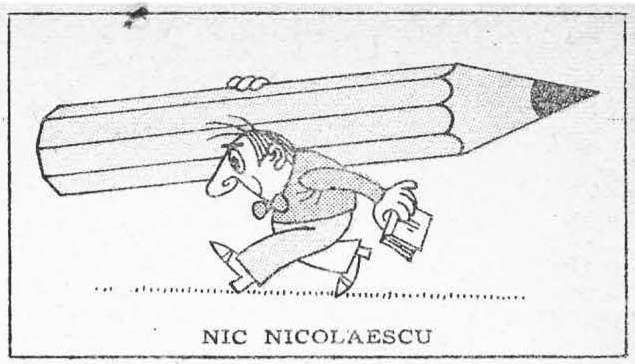

NIC NICOLAESCU

O oră mai tîrziu, Powell se găsea într-o încăpere mică dintr-un cartier al Washingtonului. Împreună cu el se aflau și trei agenți. Powell vorbea la unul din cele două telefoane pe care le avea în față pe masă.

— Am încercat de două ori. Omul nostru din centrala de alarmă ne-a răspuns că și acolo e totul în regulă. Din acest moment toate convorbirile care vor veni pentru Condor pe linia de alarmă vor fi comutate aici. Dacă o să fie băiatul nostru... Eh, să sperăm...

Malcolm parcă mașina lîngă monumenul lui Lincoln, scoase geamantanele apoi încuie cu grijă ușa. Pe drum cumpără din Bethesda cîteva lucruri de toaletă, haine, o perucă blondă și un sutien pentru Wendy, o cutie de izolirband, alte cîteva ustensile și o cutie cu gloanțe. Malcolm era conștient de riscurile pe care le implica planul lui. Din principiu, ascunzătoarea cea mai bătătoare la ochi este cea mai sigură. De aceea Malcolm se urcă în autobuz, împreună cu Wendy, și coborîră la Capitol Hill. Închiriară o cameră la un han turistic pe strada Capitol-Vest. Proprietăreasa îi primi foarte cordial pe noii căsătoriți din Ohio, fără să o deranjeze faptul că nu aveau inele de logodnă și că fata avea la ochi un „monoclu" cît toate zilele.

După modelul celorlalți „Just married" aflați în călătorie de nuntă, tînăra pereche își petrecea mai tot timpul în pat.

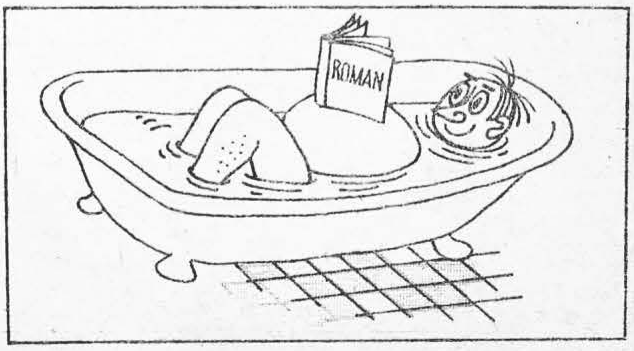

DUMINICA DE DIMINEAȚĂ PÎNĂ DUPĂ AMIAZĂ

Țîrîitul ascuțit al telefonului îl trezi pe Powell din moțăit. Ridică receptorul pînă a nu apuca să sune a doua oară. Ceilalți agenți din încăpere purceseră îndată la înregistrarea și localizarea convorbirii. Powell se prezentă.

— 493 — 7 282 !

— Aici, Condorul ! se auzi cu glas înfundat, de departe.

— Te ascult, Condorule ! deschise Powell dialogul dinainte pregătit. Ascultă cu atenție. Au reușit să se infiltreze în Agenție. Nu știu cine, dar știu precis că nu ești dumneata... Nu pierde timp pentru a-ți dovedi nevinovăția... O luăm ca o ipoteză de lucru... iar acum, de ce l-ai împușcat pe Weatherby cînd a venit după dumneata ?

Glasul de la celălalt capăt al firului trăda neîncredere.

— Băiatul acela... Weatherby a fost ? După el am tras ? a parcat miercuri dimineață în fața Societății...

— „Vrabie IV" e mort. A fost împușcat pe aceeași stradă.

— Dar nu eu am...

— Știm asta. Credem că Weatherby a făcut-o. Am aflat de dumneata și de fată, spuse Powell apoi tăcu pentru ca Malcolm să-și facă ordine în gînduri. Am pătruns în locuința ei și am dat peste un cadavru. Este opera dumitale ?

— A fost la un fir de păr, mai să ne vină de hac.

— Ești rănit ?

— Nu, frînt.

— Ești în siguranță ?

— Deocamdată.

După care Powell continuă enervat, punînd întrebarea deznădăjduită, dar teribil de importantă :

— Ai idee pentru ce a fost atacată secția voastră ?

— Am.

Mîna în care Powell ținea receptorul transpiră cumplit. Malcom îi explică repede povestea cu cărțile pierdute și neconcordanțele de natură financiară descoperite de Heiddeger.

— Dar asta ce înseamnă, ai idee ? întrebă Powell după ce Malcolm își termină explicația.

— Nu. Acum ce faceți ca să fim puși în siguranță ? În afară de pericol ?

— Mda, o să fie o problemă. Nu pentru că nu am vrea să ieșiți din situație, ci pentru că nu vorbiți cu Agenția.

La cinci mile distanță, în cabina telefonică, pe Malcolm începu să-l doară stomacul. Dar pînă să apuce să spună ceva, Powell continuă :

— Nu pot intra în detalii. Pentru că s-au infiltrat în Agenție și încă, după cît se pare, la nivel destul de înalt, am preluat noi cazul... Vă rog să nu închideți. Trebuie să descoperim omul cu joc dublu din Agenție și să aflăm despre ce este vorba. Este singura noastră speranță și vreau să ne ajuți. Nu ai de ales !

— Pe dracu, camarade ! Poate sînteți o altă unitate de securitate, poate nu. Dar chiar acceptînd că ați fi, de ce dracu ar trebui să vă ajut ? Nu-i treaba mea. Eu despre astfel de lucruri citesc, nu le fac.

— Ia atunci în considerație o altă posibilitate, zise Powell cu glas rece. Fericirea ta n-o să țină o veșnicie, în afară de noi te mai caută și alți oameni foarte capabili și foarte decișii. Cineva o să te găsească. Fără noi poți spera să te găsească cei adevărați. Dacă cei adevărați sîntem noi, atunci totul va fi în ordine. Dacă nu... E mai bine decît să alergi legat la ochi. Și încă ceva : sîntem stăpîni peste legătura cu Agenția. Avem și un om la firul de alarmă. Singurul alt mod de a ajunge acasă este să te arăți personal la Langley. Am însă impresia că ai să fii rece, atunci...

Powell tăcu fără să primească nici un răspuns.

— Asta-i. Tot ce vrem de la tine este să rămîi ascuns. Acum am să-ți spun ce știu deocamdată...

Și Powell îi spuse lui Malcolm, pe scurt, toate informațiile pe care le deținea. Tocmai cînd era pe terminate se apropie de el agentul însărcinat cu localizarea și ridică din umeri. Powell însă continuă.

— Mai este încă o cale în care am putea fi în legătură. Știi codul cărții ?

— Nu... repetați-l.

— Bine. Mai întîi să faci rost de ediția de buzunar a cărții „Secretele femeii". A apărut într-o singură ediție. Cînd vrem să-ți comunicăm ceva dăm un anunț la „Poșta" : „Astăzi au fost extrase aceste fericite numere" și va urma seria numerelor despărțite prin intervale mici. Primul număr din grup înseamnă pagina, al doilea rîndul, al treilea cuvîntul. Oficiul o să ne trimită scrisoarea pe care o vei adresa pe numele tău iar pe plic vei scrie „Cîștigătorul fericit, căs. poștală : Washington, poșta centrală". E clar ?

— Da. Pot folosi în continuare firul de alarmă?

— Mai bine nu, e foarte riscant.

— Bine, dar atunci ce vreți să fac ?

— Poți suna încă o dată Agenția ?

— Pot, dar trebuie să găsesc alt telefon. Cam peste o jumătate de oră.

— Bine. Sună, dar spune-le un cartier în care sigur n-ai să ajungi.

— Chevy Chase, zise Malcolm după o clipă de gîndire.

— Bun. Exact peste o oră o să apară vestea că te-ai arătat în Chevy Chase. Peste încă o jumătate de ceas, un polițist din Chevy Chase va fi împușcat în timpul urmăririi unui bărbat și unei femei care corespund descrierii voastre. În felul acesta toată lumea își va concentra atenția asupra acestui cartier iar voi veți avea suficient spațiu de mișcare. Ai timp ?

— Faceți treaba asta cu o oră mai tîrziu.

— S-a făcut.

— Și încă ceva, cu cine vorbesc ? Ca persoană, mă gîndesc.

— Zi-mi Roger, Malcolm.

Legătura se întrerupse. Powell nu apucă încă să pună receptorul cînd se apropie de el telefonista.

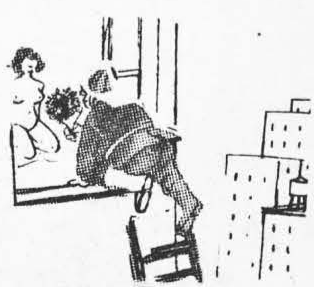

— Incendiul e la blocul de vis-à-vis !

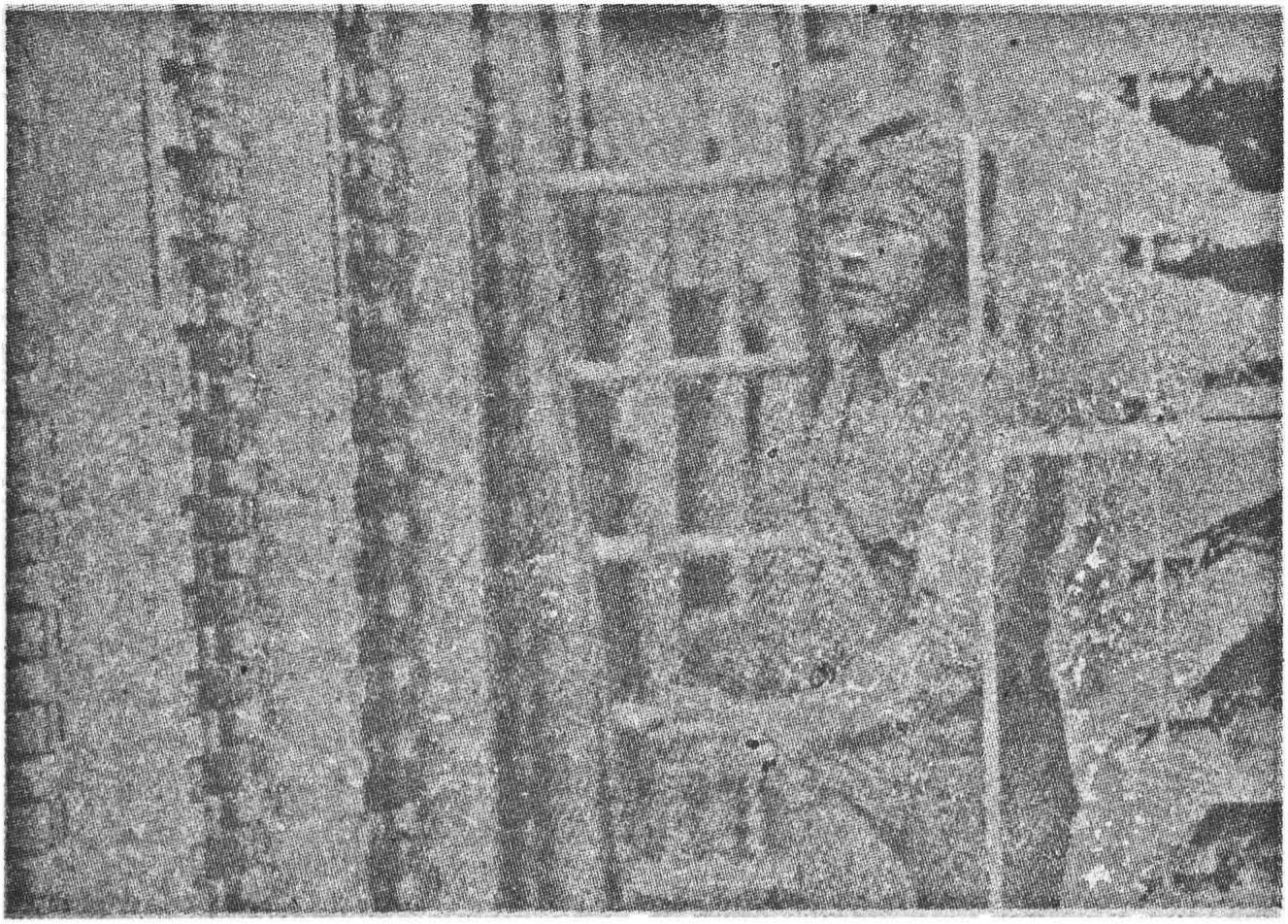

— Știți ce-a făcut diavolul ăla? Știți ce-a făcut? Atunci am să vă spun. A alergat în tot orașul, a conectat în cabine, la un loc, toate firele și a lăsat receptoarele să atîrne în așa fel încît prin toate se transmitea o singură convorbire și fiecare telefon a dus convorbirea la centrală. Am reacționat primii, după un minut, o grupă de-a noastră s-a deplasat acolo. Au găsit cabina goală și o inscripție de mînă: „Defect"... Am fost la trei cabine, și astea nu-s nici pe departe toate. Mizerabilul!

Powell se lăsă pe spate și pentru prima dată după mai multe zile rise din toți rărunchii. După aceea, citind în dosarul lui Malcolm că în vacanțe lucrase la telefoane, mai rise o dată.

Telefonul sună chiar în momentul cînd Mitchell ducea la gură ceașca cu cafea.

— 193 — 7282.

— Aici Condorul

— Cine dracu...

— Gura! Știu că încercați să localizați convorbirea, așa că n-am timp prea mult. Altfel nu mi-ar păsa, dar în Agenție s-au infiltrat...

— Ce spui?

— Cineva acolo, la voi, face joc dublu... Bălatul de pe ulicioară — spuse Malcolm gata-gata să pronunțe numele lui Weatherby, dar se opri la timp — ...a tras primul asupra mea. L-am recunoscut, a parcat mașina miercuri dimineață în fața Societății. Al doilea om de pe străduță v-o poate spune, așa că...

Malcolm tăcu așteptînd ca Mitchell să-i ia vorba din gură. Nu se înșelase.

— „Vrabie IV" a fost împușcat. Dumneata...

— Nu eu am făcut asta. De ce aș fi făcut-o? Nu știați de asta?

— Știu doar că acum avem doi morți în plus.

— S-ar putea ca eu să-l fi ucis pe bălatul ăla care a tras în mine, dar nu eu l-am ucis pe Maronick.

— Pe cincee?

— Pe Maronick, individul căruia i se spune „Vrabie IV".

— Nu. Bălatul acela în care au tras, cînd s-a prăbușit a strigat „Maronick!". De aceea am crezut că Maronick este „Vrabie IV" (Încet, își zise Malcolm în gînd, nu te grăbi!). Paguba-n ciuperci, timpul zboară. Dacă am fost atacați, atunci ei au venit după ceva ce știa Helddeger. El ne spusese că a găsit ceva ciudat în cărțile de conturi. Mai spusese că o să anunțe pe cineva din Langley. De aceea cred că acolo trebuie să fie cineva care face joc dublu, iar Helddeger a informat pe cine nu trebuie. În plus, am găsit ceva în locuința lui Helddeger. Sper să-i dau de cap dacă-mi lăsați puțin timp. Știu că trebuie să mă căutați. Ați putea să nu vă omoriți cu firea pînă nu rezolv problema pentru care ei vor să mă ucidă?

Mitchell tăcu puțin. Insul care încerca să localizeze convorbirea îi făcea semne disperate să continue discuția.

— Nu, nu știu, poate dacă...

— Nu mai e timp, o să vă sun dacă am date în plus.

Convorbirea se întrerupse. Mitchell se uită la tehnicianul său care dădu din cap. După aceea, Mitchell se uită prin încăpere. Privirea lui se opri asupra unui om despre care știa că este un agent în vîrstă și experimentat.

— Jason, numele Maronick îți spune ceva?

— Am auzit cîndva de el, zise Jason dînd încet din cap.

— Și eu, spuse Mitchell ridicînd receptorul. Arhiva ? Îmi trebuie tot ce aveți în legătură cu un individ pe nume Maronick. Avem nevoie astăzi de mai multe copii.

Puse apoi receptorul în furcă și-l sună pe adjunctul directorului.

ă fiu eu spînzurat dacă mă pricep !

Zicînd acestea, căpitanul de marină lovi cu pumnul în masă pentru a-și sublinia supărarea, apoi se aplecă pe spate în fotoliul solid în care ședea. În încăpere aerul era închis. Petele de sudoare de la subsuorile căpitanului se măriră. Tocmai acum trebuia ca aclimatizoarele să nu funcționeze ! își zise în gînd.

— Nici unul dintre noi nu se pricepe la așa ceva, căpitane, zise răbdător adjunctul directorului legînd firul de unde îl întrerupse căpitanul. După cum am spus, în afara informațiilor primite de la Condor nu sîntem nici cu un pas mai departe decît eram la ultima ședință.

Căpitanul se aplecă spre dreapta, spre vecinul său, reprezentantul FBI, și-i spuse în șoaptă :

— Atunci, de ce dracu ne-am mai adunat ?...

— După cum știți, continuă adjunctul ferm, dosarul personal al lui Maronick a dispărut. Am cerut englezilor o copie după datele pe care ei le dețin. Cu avionul ar putea fi aici în trei ceasuri.

— Permiteți-mi o remarcă, două, domnule director adjunct, spuse bătrînul domn.

— Da, bine-nțeles. Comentariile dv. sînt totdeauna bine venite.

Toți cei de față se așezară mai bine în scaune și deveniră foarte atenți. Chiar și căpitanul de marină. Pînă a nu începe să vorbească, bătrînul domn se uită la reprezentantul FBI.

— Trebuie să spun că nu sînt de acord cu reprezentantul Oficiului. Dacă, așa cum tocmai a spus, Weatherby a fost principalul individ cu joc dublu și dacă odată cu moartea lui problema s-a închis, se pune întrebarea : cum și de ce a murit ? Știu că aceasta este o problemă controversată, cel puțin pînă în momentul în care laboratorul va finaliza toate testele. Eu unul sînt sigur că a fost ucis. Ordinul pentru aceasta trebuie că a venit foarte de sus. Cred că va trebui să mergem pe drumul de pînă acum, dar cu două mici schimbări : în primul rînd, ar trebui să vedem trecutul tuturor celor care au legătură cu problema și să vedem unde se întîlnesc drumurile lor. Cine știe ce ni se poate dezvălui. În al doilea rînd, dați-i Condorului prilejul să zboare ! Terminați cu goana asta pe urmele lui ! Asta-i totul pentru astăzi, vă mulțumesc.

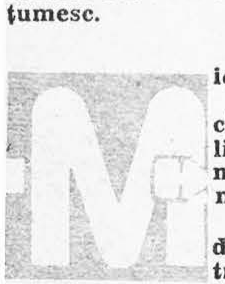

ie pur și simplu nu-mi place.

Doi domni se plimbau pe o cărăruie din apropierea Capitoliului, cumva ferită de mulțimea de turiști care acum se mai răriseră.

— Nici mie nu-mi prea place, dragul meu prieten, numai că trebuie să luăm situația așa cum este și nu cum am vrea noi să fie, zise cel mai în vîrstă dintre ei uitîndu-se spre colegul său de plimbare, după care continuă : Cu toate astea știm ceva mai mult decît pînă acum. De pildă, știm cît de afurisit de important este ca acest Condor să moară !

— Și nu cred că ar fi singurul care trebuie să moară.

— Ce vreți să spuneți cu asta ?

— Weatherby a fost un agent cu experiență. Cu toate că era rănit, a reușit să-l omoare pe „Vrabie IV". Dv. chiar credeți că un om ca el ar fi strigat numele meu ? Dar și dacă ar fi făcut o asemenea greșeală, de ce m-a strigat tocmai pe mine. Nu are sens.

— Dar ce are astăzi sens, mă rog frumos...

— Nu știu, dar se petrece ceva care nouă ne scapă. Sau ceva care îmi scapă mie.

— Doar nu vreți să spuneți că vă ascund unele informații ?

După o lungă tăcere Levine-Maronick îi răspunse :

— Nu știu. Mă-ndoiesc, dar această posibilitate există. Nu obiectați nimic, eu vreau să vă amintesc că loialitatea noastră reciprocă trebuie să fie cu adevărat reciprocă.

Cîteva minute se plimbară în tăcere. În cele din urmă, cel mai în vîrstă frînse tacerea.

— Oamenii dv. au ceva nou ?

— Nimic. Sîntem numai trei și nu facem prea multă muncă în teren. Dacă vreo grupă — din Agenție sau din FBI — l-ar găsi pe Condor, ați putea aranja ca el să fie dus într-un loc anume sau măcar să aflăm ce planuri are cu noi ?

Domnul în vîrstă încuviință dînd din cap, apoi Maronick continuă :

— Încă un lucru mi se învîrtește prin cap — e vorba de Lloyd. Poliția încă nu a făcut legătura între el și povestea asta, cel puțin după cît știu eu. Amprentele Condorului trebuie să fie peste tot în casă. Ar trebui să vă uitați, dar fără să atrageți atenția.

Domnul cel bătrîn dădu din nou din cap. Continuară amîndoi să umble, așa cum fac oamenii care se întorc de la muncă acasă. Și iată-i ajunși la trei blocuri de Capitoliu, în cartierul de locuințe.

-a întîmplat în momentul în care Malcolm și Wendy ajunseră în dreptul celor doi domni care veneau din sens opus pe celălalt trotuar. Rafala de vînt fu prea puternică, din această cauză acele care țineau peruca lui Wendy nu rezistară. Vîntul smulse smocul auriu de pe capul fetei și îl purtă pe stradă. Peruca se opri tocmai în mijlocul carosabilului.

— Malcolm, peruca mea ! Prinde-o ! Prinde-o! strigă Wendy uluită. Glasul ei pătrunzător acoperi șuerul vîntului și zgomotul străzii. Pe trotuarul celălalt Levine-Maronick îl trase brusc de mînă pe colegul său de plimbare.

Malcolm își dădu repede seama că Wendy făcuse o greșeală strigîndu-l pe nume. Cu un gest scurt o făcu să tacă, privi atent în jur și coborî pe stradă după perucă. Văzu cum doi domni de pe trotuarul vecin îl urmăreau, de aceea se străduí să se comporte cît mai natural.

Levine-Maronick era însă atît de experimentat, încît depăși repede șocul produs de întîmplare. Își desfăcu haina cu mîna stîngă, Malcolm îl urmărea cu coada ochiului prefăcîndu-se că ar fi concentrat asupra smocului de păr de la picioarele sale. Wendy îl ajunse tocmai cînd Malcolm ridica peruca de jos.

— E complet distrusă, zise Wendy luînd-o din mîna lui Malcolm.

Tovarășul lui Maronick era obișnuit demult cu terenul. Stătea pe trotuar urmărindu-i pe cei doi de pe trotuarul de vizavi. Privirea lui fixă atrase atenția lui Malcolm chiar în clipa în care individul rosti un cuvînt. Malcolm nu înțelese ce spusese, dar îi era de-acum limpede că ceva nu era în regulă. Se uită după însoți-

torul care tocmai începuse să umble pe stradă. Îi văzu haina descheiată și mîinile strînse de abdomen.

— Fugi !

O împinse pe Wendy de lîngă el și sări peste o mașină tip sport parcată acolo. Spera să nu se întîmple nimic, zicîndu-și în gînd că se prostește.

Maronick nu era însă atît de prost încît să fugă printr-un spațiu descoperit și să atace un om înarmat ascuns într-un loc unde nu se putea trage. El voia să-și ducă victima într-o poziție în care să poată fi ochită bine. Revolverul scurt din mîna lui lătră o dată.

Wendy făcu repede patru pași apoi își dădu seama că nu știa de ce fuge. E-o prostie, gîndi ea și încetini. Sări între două mașini și continuă să meargă în pas grăbit. Ajungînd la un metru în fața unui zid format dintr-un șir de mașini Wendy se întoarse pentru a vedea ce face Malcolm.

Glonțul de oțel o atinse în baza craniului. Wendy se răsuci ca o balerină mecanică.

Malcolm știa ce însemna această împușcătură. Întoarse capul spre stînga și zări pe trotuar, cam la șase metri depărtare de el, o grămadă ciudată. O șuviță de sînge se prelingea, pe terenul înclinat, spre el. Văzuse destui morți în ultimele zile, nu mai era nevoie și de aceasta pentru ca tabloul să fie complet. Ridică încet capul chiar în clipa cînd pistolul lui Maronick lătră din nou. Glontele atinse capota. Malcolm se ghemui. Maronick trecu repede, ghemuit, strada. Îi mai rămaseră numai patru cartușe.

Capitoliu Hill din Washington are două caracteristici caraghioase : are unul din cele mai ridicate procente de criminalitate și una dintre cele mai mari concentrări de polițiști din întregul oraș ! Împușcăturile lui Maronick și țipetele disperate ale turiștilor îl determinase pe unul din agenții de circulație să vină în fugă. Era un tip scund și îndesat, Arthur Stebbins pe nume. Pînă la pensie îi mai rămăseseră cinci ani... Mai întîi îl văzu pe individul care trecuse în fugă strada cu pistolul în mînă. Și, de fapt, acesta a fost și ultimul lucru pe care l-a văzut. Glontele lui Maronick îl atinse exact în piept.

Maronick își dădu seama că nu-i a bună. Își zise că pînă la venirea poliției nu poate fi decît chestie de minute. Timp în care Condorul poate fi mort iar el departe de aici. Numai că ceva mai departe zări două uniforme albastre. Polițiștii duseră mîinile după pistoale. Maronick își evaluă repede șansele apoi se întoarse căutînd locul pe unde să se facă nevăzut.

De pe una din străzile lăturalnice apăru un funcționar de la Congres, care se întorcea, cam otrăvit, de la serviciu. Acesta opri Volkswagenul albastru aproape de Maronick pentru a se asigura că poate intra pe strada principală. Cu o zmucitură puternică Maronick deschise ușa mașinii, îl trase pe funcționar afară, îl lovi cu pistolul peste față, după care dispăru cu mașina lui.

În tot acest timp, tovarășul lui Maronick stătea absolut calm. Văzîndu-l însă pe Maronick că fuge, o rupse și el la fugă. Alergă pe strada Capitoliu-Est, sări în Mercedesul lui negru și apăsă pînă la refuz pe accelerație.

Malcolm ridică la timp capul pentru a-i reține numărul de înmatriculare. După aceea se uită în josul străzii la polițiștii aplecați asupra colegului lor. Unul dintre ei vorbea la Talkie-walkie : îl descria pe Maronick și Volkswagenul albastru și cerea întăriri și o salvare. Lui Malcolm începu să-i fie clar că pe el nu-l văzuseră sau că îl considerau drept pieton obișnuit, martor la uciderea polițistului. Se uită jur-împrejur... Se întoarse și o porni repede în direcția în care dispăruse Volkswagenul albastru. Încă nu ajunse la colțul străzii cînd se întoarse și se uită la corpul contorsionat de pe trotuar. Un agent se aplecă asupra corpului nemișcat al lui Wendy... Malcolm înghiți în sec și își întoarse privirea. Trei blocuri mai încolo opri un taxi și o porni în jos prin oraș. Tremura din tot corpul iar capul parcă îi era cuprins de foc. Cu mare încordare reuși să se gîndească la ce avea de făcut.

LUNI SEARA

Malcolm schimbă de trei ori taxiul pînă să ajungă în nord-vestul Washingtonului. La marginea periferiei coborî și o luă pe jos. Primul obiectiv : să găsească un adăpost care să-l ascundă de urmăritori.

Îi trebuiră douăzeci de minute pînă să apară. La colț, trecu strada îndreptîndu-se spre el. La o denivelare a trotuarului se dezechilibră și îi căzu în brațe. Malcolm o trase spre el punîndu-i amîndouă mîinile pe șolduri.

— Am nevoie de o femeie, zise Malcolm. Sînt bun de plată.

— Ei tu, Samson ce-mi ești. Și cum ți-ai imaginat-o ?

— Cît ? O întrebă Malcolm privind-o de sus.

Fata îl măsură cu o privire pentru a-i cîntări posibilitățile.

— Eu nu mă grăbesc. Șaptezeci și cinci pentru toată noaptea... Dacă-mi place cotețul tău ne învoim și pentru micul dejun.

— Fie, dulcicule, nu-i rău... cu toate că.. Ce-ai zice de-un sutar ? O să fie extra special.

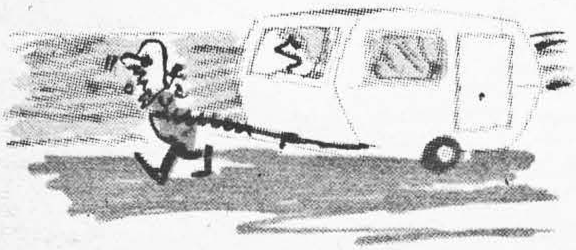

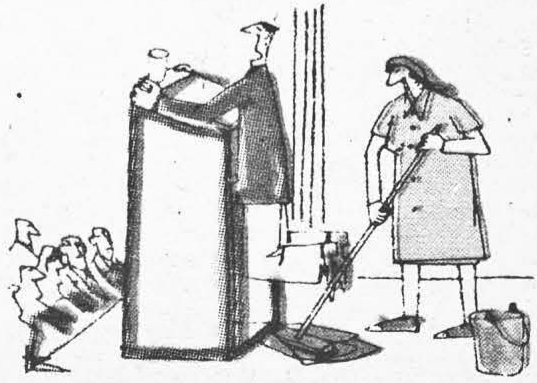

Malcolm incuviință.

— O sută de dolari. Pentru toată noaptea. Acasă la tine.

Locuința fetei se compunea dintr-o singură cameră, cu un colțișor pentru bucătărie și duș. Ajungînd înăuntru fata încuie. Malcolm puse și lănțicul.

— Îndată-s lîngă tine, drăguțule. Dă-ți jos toalele. O să-mi dau silința să fie extra special, pe sufletu' meu...

MARȚI, DE DIMINEAȚĂ, PÎNĂ SPRE SEARĂ, DEVREME

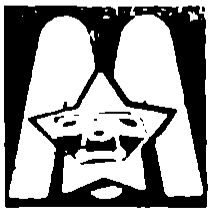

Malcolm se trezi la puțin timp după șapte. Se sculă și făcu un duș călduț. Înainte de a ieși din încăpere se mai uită o dată la fata care dormea în pat. Se mai gîndi o dată la suta de dolari apoi cu mîna ezitîndă puse banii pe dulap.

La 9,38 găsi o cabină telefonică. Sună mai întîi la Informații apoi la un mic oficiu din Baltimore.

— Oficiul de înregistrare a mașinilor. Vorbiți, vă rog !

— Ascultați, spuse Malcolm, numele meu este Winthrop Estes, sînt din Alexandria. Aș fi bucuros să știu dacă ați putea face ceva pentru mine.

— Despre ce este vorba.

— Știți, aseară cînd mă întorceam de la lucru acasă mi s-a oprit motorul într-o intersecție. Am încercat să-l pornesc, dar mi-am dat seama că am bateria moartă. Tocmai cînd voiam să o trag pe dreapta s-a oprit lîngă mine un bălaț cu un Mercedes. Teribil de amabil, m-a remorcat dar a dispărut fără să am timp să-i mulțumesc. Am numărul lui de înmatriculare, atîta tot. I-aș trimite cîteva rînduri de mulțumire... Nu te întîlnești în fiecare zi cu atîta amabilitate.

Individul de la celălalt capăt al firului fu de-a dreptul emoționat.

— Categoric că nu... Ts, trebuie că-i om cu suflet mare. Și vreți să aflăm cine este, da ?

— Exact cum spuneți. Puteți să mă ajutați ?

— Păi... prea legal n-ar fi, dar într-un caz ca acesta... Aveți numărul ?

— Maryland GE-48387.

— GE-48387 ? Bine, așteptați cîteva clipe și am să aflu. Malcolm auzi cum puse receptorul pe birou. Din încăpere se auzea voci și țăcănitul unei mașini de scris. După aceea se auzi zgomot de pași care se apropiau. Alo, domnul Estes ? Am găsit. Mercedesul negru Sedan este înscris pe numele Robert T. Atwood, Ebwood Lane 42, Chase Chevy. Oamenii ca ei ar trebui ținuți în palme. Stă în cartierul rezidențial. E de mirare, de regulă de la ăștia nu scoți un șfanț, ca să nu mai vorbim de un ajutor de felul celui care vi l-a dat...

— Vă mulțumesc mult, zise Malcolm și puse în buzunar hîrtia pe care notase adresa. Numele și-l aminitea și fără hîrtie.

Intră într-o cafenea. Ediția de dimineață din „Poșta" se afla pe tejghea. Anunțul era la pagina a douăsprezecea. „Condorule, sună acasă". Malcolm zîmbi iar cel de la dolica anunț codificat îl citi dintr-o privire fugară. Sunîndu-l, îi ziseră să se ducă la ei sau să dispară undeva. Dar asta nu era chiar ceea ce intenționa el să facă. De altfel, hotărîrea nu-i putea fi influențată în vreun fel de anunțul codificat indiferent ce conținea acesta. Informațiile lor ar fi avut oarecare importanță pentru el ieri la Capitol Hill.

În timp ce Malcolm își petrecea restul zilei stînd la rînd cu gură-cască veniți la monumentul lui Washington, agenții și polițiștii îl căutau prin tot orașul. Trei grupe a cîte trei agenți fiecare descinseră din trei mașini în sala de așteptare pentru turiști a gării urmărind trei piste — fiecare din ele falsă. Un lucrător al Congresului care corespundea vag cu descrierea făcută lui Malcolm, fu reținut de o patrulă a F.B.I. La o jumătate de oră după ce l-a fost stabilită identitatea și a fost eliberat de federali, el a fost arestat de poliția din Washington...

La 16,30 Malcolm hotărî că sosise timpul să-și facă rost de o mașină. Cea pe care o fură era aproape nouă, avea rezervorul plin și cheia în contact. Un timp scurt Malcolm rulă pe autostradă care încercula orașul. Se opri la Chevy Chase. Se duse la o toaletă unde își verifică pistolul.

Casa cu numărul 42 de pe Edwood Lane era un castel de țară. Abia se zărea din stradă. Spre ea ducea un drum particular care se termina cu o poartă masivă de fier. Cea mai apropiată casă se găsea cam la o milă depărtare. O pădure deasă înconjura proprietatea din trei părți.

La o stație de benzină Malcolm își procură o hartă a împrejurimilor. Pădurea din jur era nelocuită. Spunîndu-le celor de la pompă că îl interesează o specie nouă de sturz, care, chipurile, ar avea cuiburi prin partea locului, aceștia îi arătară pe hartă mai multe drumuri prin pădure dintre care unul ducea direct la numărul 42.

Pădurea era calmă. Malcolm ieși cu mașina de pe drum, o duse lîngă un tufiș și continuă drumul pe jos. Știa că trebuie să ajungă în apropierea casei pînă nu se lăsa întunericul, altfel n-ar mai fi putut s-o găsească. Se așternuse deja amurgul cînd el ajunse pe o ridicătură de unde casa i se vedea aproape la picioare, cam la trei sute de metri de locul în care se găsea el.

Așteptă să se întunece bine.

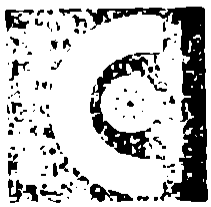

Orelerul lui Robert Atwood lucra la turațiile maximă. Ultimele evenimente îi cam scăpaseră însă din mînă schimbînd întreaga situație. Și-acum și fata aia... Știa că nu murise, dar a lipsit un fir de păr ca Maronick să-i facă orelerul țăndări. După operațiile ea rămăsese tot fără cunoștință, starea îi era în continuare gravă, dar s-ar putea să scape. Cînd o să-și revină, ar putea fi identificată... Dar a-l trimite pe Maronick ar fi riscant, măsurile de securitate trebuie că sînt acum perfecte. Pe de altă parte, însănătoșirea lui Wendy ar putea însemna o dezvoltare interesantă și favorabilă în același timp, mai ales în privința lui Maronick. Fata l-ar putea fi de mare folos împotriva lui Maronick. Deocamdată Maronick nu știa, dar o să fie mai sigur dacă Maronick va continua să creadă că fata e moartă.

Lui Atwood îi era clar că Maronick voia să vină în casa lui numai pentru a-l compromite cît mai mult. Mai mult ca sigur că va aranja în așa fel încît să fie văzut de un vecin care mai tîrziu va putea depune mărturie. Maronick își imagina că în felul acesta se va putea asigura de loialitatea lui Atwood. Soluții se găsesc pentru toate.

Trecuseră minute bunicele pînă cînd, deodată, Malcolm zări doi indivizi îndreptîndu-se spre casă pe drumul particular. Siluetele lor se conturau cu greu în întuneric. Dacă nu s-ar fi mișcat, Malcolm nici nu i-ar fi observat. Toți

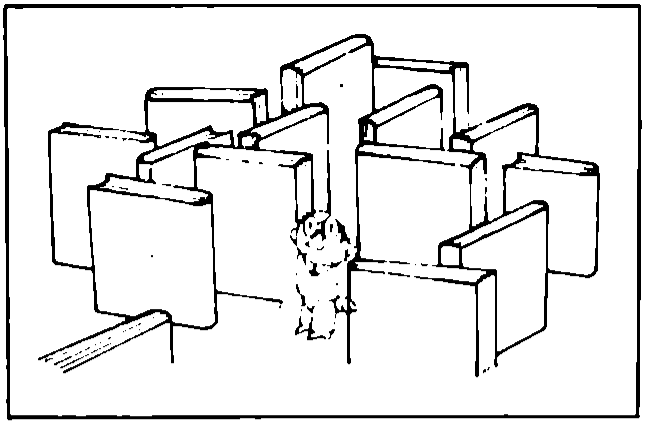

ce putea el să-şi dea seama din ascunzătoarea depărtată în care se afla era înălţimea deosebită, deşirată a unuia din cei doi. În subconştientul lui Malcolm se mişca ceva, dar el nu-şi putea da seama ce ar fi putut fi. Cei doi sunară şi dispărură repede în casă.

Malcolm numără pînă la cincizeci apoi începu să coboare cu grijă spre casă. Trei sute de metri. Pe la jumătatea drumului călcă într-un cioi, îşi rupse pantalonii şi îşi zdrelì genunchiul. O sută de metri. Peste cîteva clipe era căţărat pe zidul de piatră. Luă pistolul în mînă şi încercă să-şi ţină respiraţia. Genunchiul îl durea, dar acum nu se gîndea la aşa ceva. După zid se întindea curtea. În partea ei dreaptă se afla un şopron pe jumătate dărîmat, partea stîngă era cufundată în întuneric.

Malcolm se uită spre cer. Luna încă nu apăruse. Zdrenţe de nori atîrnau din loc în loc, prin ele se zăreau stele strălucitoare. Aşteptă şi îşi ascuţi auzul. Se balansă peste zid şi căzu pe cel mai apropiat arbust. Cincizeci de metri.

Din şopron se văzu o lumină care poposi pe arbust. Malcolm ar fi trebuit s-o observe. N-o observă.

Încă o fugă rapidă şi Malcolm ajunse la douăzeci şi cinci de metri de casă. Lumina din vilă se răspîndea peste întreg spaţiul din jur, pînă la fîşia îngustă de iarbă care îl despărţea pe Malcolm de tufa cea mai apropiată. Fereastra era joasă. Malcolm nu vru să rişte să fie văzut de cineva dinăuntru. Se aşeză pe burtă şi se tîrî pe fîşia de iarbă neluminată. Zece metri. Auzi glasuri prin fereastra deschisă.

Malcolm respiră adînc şi o zbughi spre tufa de sub fereastră. Cînd se pregătea pentru a doua săritură auzi o mişcare. De încordare simţi o durere acută în tîmplă. Se cufundă într-un întuneric negru.

MARŢI, TÎRZIU ÎN NOAPTE — MIERCURI DIMINEAŢA, DEVREME

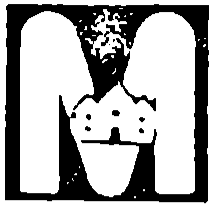

Malcolm îşi recăpătă încet cunoştinţa. Stătea pe podeaua unui salon aranjat cu gust, cu cămin în peretele din faţă. În fotolii lîngă cămin stăteau doi indivizi. Cei care o împuşcase pe Wendy şi camaradul lui. Malcolm privi cu ochii întredeschişi. În partea dreaptă desluşi silueta unui alt individ. Unul lung şi deşirat. Malcolm încercă să-şi mişte mîinile, dar acestea îi erau legate la spate cu un material din mătase, care nu lasă urme.

Cel mai în vîrstă dintre indivizi zîmbi, de bună seamă că era foarte satisfăcut.

— Fii bine venit în culbul meu, Condorule.

Cel de al doilea se prefăcea indiferent, dar lui Malcolm i se păru că în ochii lui reci citeşte o expresie de bucurie.

Individul în vîrstă continuă.

— Ne-a trebuit cam multişor pînă să te găsim, Malcolm, dar acum, că te aflì aici, sînt cu adevărat bucuros că prietenul nostru Maronick nu te-a împuşcat. Am să-ţi pun cîteva întrebări. La unele ştiu deja răspunsul la altele nu. E tocmai timpul să-l aflu. Cutler, poate începe să vorbească sau l-aţi bușit cumva niţeluş cam tare ?

Individul care îl ţinea pe Malcolm avea un glas profund :

— Ar trebui să aibă de-acum capul limpede.

Cu o mişcare bruscă îi lungi pe Malcolm la podea. Deşiratul îl călcă pe picioare iar Maronick trase pantalonii de pe el. Îi înţepă în muşchii încordaţi cu acul unei seringi şi-i introduse cu lichid străveziu în safenă.

— Aici o să meargă mai repede şi e mai puţin probabil că judecătorul de instrucţie o să observe înţepătura pe partea interioară a coapsei.

Malcolm îşi dădu seama despre ce poate fi vorba şi încercă să rămînă nemişcat. Se trase spre zidul de cărămidă încercînd să-l atingă, să-l simtă, să se facă una cu el. Pierduse orice noţiune a timpului. Auzea glasuri care-l întrebau, dar aceste zgomote se prefăceau în cărămizi ale propriului zid.

După aceea, serul începu să roadă încet-încet din zidul lui. Examinatorii lui agitau prin aer, gînditori, „ciocănaşele" lor bine gîndite : „Cine eşti ?", „Ce vîrstă ai ?". Zidul se năruia bucată cu bucată. „Unde lucrezi ?", „Cu ce te ocupi", „Ce s-a întîmplat miercurea trecută ?". „Ce ştiţi despre asta ?", „Ce-aţi făcut în legătură cu asta ?", „De ce ai făcut ?".

Malcolm simţi cum zidul i se dărîmă bucăţică cu bucăţică. Îi părea rău că nu-l putea proteja. Întrebările încetară iar Malcolm se prăbuşi în vid. Simţi o înţepătură uşoară în coapsă.

Maronick calculase însă greşit. Greşeala se datora faptului că efectele drogului nu sînt aceleaşi în toate împrejurările. În timp ce vărsa intenţionat pe podea jumătate din cantitatea pe care i-o dăduse Atwood el îşi închipuia că a rămas suficientă cantitate pentru a-l face pe Malcolm să-şi piardă cunoştinţa. Injecţia a fost însă destul de slabă, suficientă doar pentru a paraliza organismul, nu şi pentru ca cineva să-şi piardă cunoştinţa.

Malcolm parcă ar fi visat. Zgomotele ajungeau la el ca un ecou. Creierul lui nu reuşea să facă vreo legătură între ele, reuşi însă să le înregistreze.

— Îl lichidăm acum ? (Vorbise cel cu glasul profund).

— Nu, numai acolo.
— Cine ?
— Charlie. Dați-i cuțitul dv.
— Dați-i-l dv.

Pași care se îndepărtau. Uși închise, deschise. Mîini îl alergă pe corp. Ceva se mișcă în fața lui.

— Drace !

O bucățică de hîrtie de culoare roz lîngă umărul lui. Lacrimile i-au încețoșat lentilele de contact, dar de citit putea citi : „Zbor 27 TWA cursă internă — 06,00".

Uși care se închid, se deschid. Pași care se apropie.

— Unde sînt Atwood și Charlie ?

— Controlează afară dacă n-a rămas vreo urmă.

— Bine, aici e rezervarea de care trebuie să mă ocup. E pe numele James Cooper.

Foșnet de hîrtie.

— Bun, să mergem.

Malcolm simte că este ridicat de pe podea. Afară vîntul rece al nopții ! Banchetă din spate a mașinii. Drum lung. Stop. Motorul stins. Uși deschise.

— Charlie, du-l în pădure, acolo sus, vreo cincizeci de metri. Îți aduc o lopată. Așteaptă-mă. Trebuie s-o facem cu grijă.

Un rîs scurt.

— Nici o grijă.

În momentul cînd însul deșirat îl aruncă la pămînt, Malcolm își recăpătase de-acum cunoștința. Corpul îi era încă amorțit, dar creierul lucra iar privirea îl era limpede.

Trosnete de crengi. La marginea micului luminiș apăru un individ, care ținea o lanternă de buzunar în mîna stîngă. Fascicolul de lumină căzu asupra lui Malcolm, care încerca să se ridice. Glasul lui paraliză orice mișcare a lui Malcolm.

— E-n regulă Condorul nostru ?

Însul slab răspunse nerăbdător.

— E-n regulă, Maronick... Și-a revenit destul de repede după drogul acela. Sînteți pregătit ?

Glasul lui Maronick străbătu încet aerul rece al nopții.

— Da, sînt.

Ridică mîna dreaptă și glonțele se înfipse în spatele lui Charlie, Maronick trecu peste corpul lui nemișcat și, pentru mai multă siguranță, îi mai trase un glonte în cap.

Creierii lui Malcolm se învîrtejiră. Nu-l venea să-și creadă ochilor că ceea ce vedea era adevărat. Individul căruia i se spunea Maronick se îndreptă încet spre el. Se aplecă și pîpăi căutușele lui Malcolm. După aceea se așeză pe un trunchi doborît la pămînt și stinse lanterna.

— Stăm niței de vorbă ? începu Maronick. Ceva ai prins, pînă acum ai reușit să te descurci bine. Trebuie să spun că în aceste cîteva zile te-am admirat ca specialist. Numai că asta nu are nimic comun cu hotărîrea mea de a-ți da o șansă pentru a ieși viu din povestea asta. Și încă în chip de erou.

În anul 1968, în cadrul ajutorului acordat mișcării anticomuniste, C.I.A. a ajutat unele triburi laoțiene în fabricarea stupefiantelor, principala sursă de cîștig în regiune. În apropiere se desfășurau lupte, aici însă se ducea un război între grupurile concurente. Din punctul de vedere al C.I.A. întreaga problemă era normală chiar dacă cuiva nu-i făcea prea mare plăcere să audă că guvernul S.U.A. sprijină răspîndirea drogurilor.

După cum știți, asemenea întreprinderi sînt teribil de lucrative. Echipa noastră — pe unii i-ați cunoscut deja — era de părere că nu putem neglija aspectul îmbunătățirii situației economice individuale. De aceea, am sustras o anumită parte, destul de substanțială din morfină neprelucrată și de înaltă calitate de pe piața oficială și am orientat-o pe alt canal. Se-nțelege că pentru asta am fost recompensați.

N-am fost însă de acord cu modul în care Atwood organizase întreaga problemă. În loc să fi păstrat marfa în Thailanda, unde să fie distribuită apoi în cantități corespunzătoare laboratoarelor locale, el o ținea una și bună că morfina trebuie transportată direct în Statele Unite unde să se vîndă grupurilor care vor să acționeze fără revînzători și intermediari. Pentru asta trebuia să folosim și Agenția.

Am folosit secția voastră din două motive. L-am plătit pe contabil — pe fostul contabil — ca să facă vrăji sau minuni cu cărțile pentru ca noi să putem transporta morfina între coperțile lor. Întrucît erau categorisite drept materiale secrete, nu aveam a ne teme de control vamal. Agentul nostru din Seatle prelua întreaga cantitate și o distribuia celor interesați. Numai că asta nu are nici o legătură cu faptul pentru care te afli tu aici.

Toată vina o poartă Heiddeger ăla. A început să fie curios. Pentru a exclude posibilitatea ca cineva să afle despre ce este vorba Heiddeger trebuia să fie lichidat iar pentru a-l masca moartea inclusiv în cazul că el ar fi spus ceva cuiva, a fost nevoie să „aranjăm" întreaga secție. Numai că dumneata ai avut baftă și...

— Dar de ce mă lăsați în viață ? întrebă Malcolm.

— Pentru că îl cunosc pe Atwood, răspunse Maronick îmbind. El nu se va simți în siguranță atîta vreme cît eu și camarazii mei nu vom fi morți. Noi sîntem singurii care am putea face legătura între el și afacerea asta. În afară de dumneata, bine-înțeles. De asta trebuie să murim. Acum probabil pune la cale o modalitate de a-ți veni de hac. Atwood face pe nevinovatul, dar nu este.

Malcolm se uită cu atenție la silueta întunecată de pe pămînt.

— Eu tot nu pricep de ce l-ați ucis pe acest Charlie ?

— Îmi place și mie să încurc ițele în urma mea. O să dispar în liniște undeva în Orientul Apropiat, unde un om cu posibilitățile mele poate oricînd găsi o ocupație ca lumea. Dar nu vreau ca, acolo fiind, să mă trezesc așteptat la colț de vreun agent american. În plus, vreau să ofer țării un mic dar și să sper că după aceea voi fi considerat ca o oaie rătăcită. Iar acest dar al meu, la despărțire, se numește Robert Atwood. Iar pe dumneata te las în viață dintr-un motiv aproape identic : și dumneata ai ocazia să-l predai guvernului pe domnul Atwood. Ți-a făcut și așa destule neplăceri. La urma urmelor el a pus la cale toate aceste crime. Eu sînt doar executantul tehnic — ca și dumneata, de altfel. Îmi pare rău

de față, dar n-am avut de ales. Așa-i la război.

Malcolm rămase tăcut o bună bucată de vreme apoi întreabă :

— Ce plan aveți ?

Maronick se ridică. Aruncă cuțitul la picioarele lui Malcolm, după care îi făcu încă o injecție. Spuse apoi cu glas inexpresiv.

— E un mijloc extraordinar de puternic. Într-o jumătate de zi te pune pe picioare și din morți. Trebuie să ai o gașcă ca lumea pentru a-l putea aranja. E destul de bătrîn, dar e încă foarte periculos. După ce o să-ți tai cătușele să te întorci la luminișul în care ți-ai lăsat mașina. A dumitale. Pe bancheta din spate o să găsești niște lucruri care ți-ar putea fi de folos. Voi fi cu dumneata, voi parca imediat lîngă poartă și o să mă apropii de casă cu spatele. Te urci în copac și, pe ferească, ajungi la primul etaj. Geamul e deschis. Fă cu el ce vei găsi de cuviință. Dacă te ucide o să fie un cadavru în plus care se cere a fi explicat în vreun fel.

Maronick se mai uită o dată la făptura de la picioarele lui.

— Adio, Condorule. Și un ultim sfat : ține-te de birou și de cercetare. În teren ai nevoie de prea mult noroc. Dacă stau să mă gîndesc, nu ești chiar atît de grozav...

Și dispăru în pădure.

Prin geamul mașinii lui Malcolm fusese introdusă o bucată de hîrtie. Corpul însului cu numele Cutler zăcea lîngă ușă. Pe hîrtie era scris :

„Pistolul dumitale e plin de noroi.

Puşca din spate are zece gloanțe.

Sper că știi să umbli cu automatul".

Pe lîngă asta, Maronick mai lăsase acolo, pentru orice eventualitate, un pistol automat cu amortizor.

În momentele cînd Malcolm parcă mașina lîngă poartă încă mai simțea efectul drogului. Zvîcnirile din tîmple și din cap, durerea din întregul corp îl dispăruseră însă. În locul lor simți un aflux de energie debordantă.

În stejar era destul de ușor să urci. Fereastra era într-adevăr deschisă. Malcolm își luă puşca de pe umăr și o ținea întinsă în față. Se furișă încet-încet printr-un hol întunecat spre scări. Din camera în care fusese interogat se auzea o uvertură de Ceaikovski. Din cînd în cînd se auzea un glas cunoscut. Malcolm coborî încet pe scări.

Cînd intră în încăpere, Atwood stătea cu spatele spre el. Tocmai alegea un nou disc de pe o poliță. Mîna i se opri în dreptul Simfoniei a cincea de Beethoven.

Complet liniștit Malcolm ridică puşca, o deblocă, ținti și trase. Lovitură precisă — glonțele atinse genunchiul sting al lui Atwood și-l aruncă pe acesta la podea.

Spaima și durerea umplură cu lacrimi ochii bătrînului domn. Avu însă timp să observe că Malcolm îndreptă din nou arma. Urlă pur și simplu cînd cel de al doilea glonte îl atinse și celălalt genunchi. În privire i se citi o mirare amestecată cu spaimă iar pe buze i se putut citi o întrebare :

— Pentru ce ?

— Să zicem că a fost necesar s-o fac pentru a nu putea fugi nicăieri.

Malcolm vorbea ca prin vis. Legă genunchii lui Atwood cu două prosoape pentru a opri hemoragia apoi îl legă mîinile de masă. Fugi pe scări apoi alergă fără nici un țel prin încăpere pentru a-și mobiliza energia care-i înghețase în vine. În cele din urmă reuși să se stăpînească. „Atwood, care pusese totul la cale, conducînd întreaga operațiune este jos", își zise Malcolm în gînd. Membrii de rînd ai grupului sînt morți cu toții. Doar Maronick a scăpat cu viață, Maronick ucigașul, Maronick profesionistul crimei. Întreaga poveste el a făcut-o însă personală atunci cînd a ucis-o pe Wendy. Pentru un profesionist a fost o floare la ureche. Din vîrtejul gîndurilor lui începe să se înfiripe un plan. Se duse în grabă în dormitorul lui Atwood unde se dezbrăcă de halatul lui rupte și se îmbrăcă cu altele. Intră apoi în bucătărie și înfulecă o bucată de carne rece de găină și un corn. Se întoarse în camera lui Atwood, privi cîteva clipe în jur, o rupse apoi la fugă spre mașină și porni la drum lung.

Atwood zăcu nemișcat încă scurt timp după plecarea lui Malcolm. După aceea încercă să se tîrască trăgînd masa după el. Era însă prea slab. Reuși doar să doboare cu bastonul un tablou de pe perete. Acesta căzu cu fața în sus. Sticla însă nu se sparse, așa că Atwood nu avu cum să se folosească de cioburi pentru a-și tăia legătura. Se lăsă în voia soartei. Se uită o clipă la tablou și oftă. Tabloul îl înfățișa în uniformă de căpitan al marinei militare a Statelor Unite.

MIERCURI DIMINEAȚA

Mitchell se afla de șase zile în stare de alertă. Se obișnuise și considera această stare drept normală. Reuși să-și depășească starea de epuizare. Iar acum, la 4,20 dimineața, era în picioare.

Trrrr !

Zbîrnîitul telefonului îl trezi din apatie pe toți cei din încăpere. Mitchell ridică receptorul. Mișcările lui erau calme și rapide ca ale unei mașini bine unse.

— 493 — 7282.

— Aici Condorul. E aproape gata.

— Aha, atunci de ce...

— Ascultați-mă cu atenție. Maronick, Weatherby și ceilalți au lucrat pentru un anume

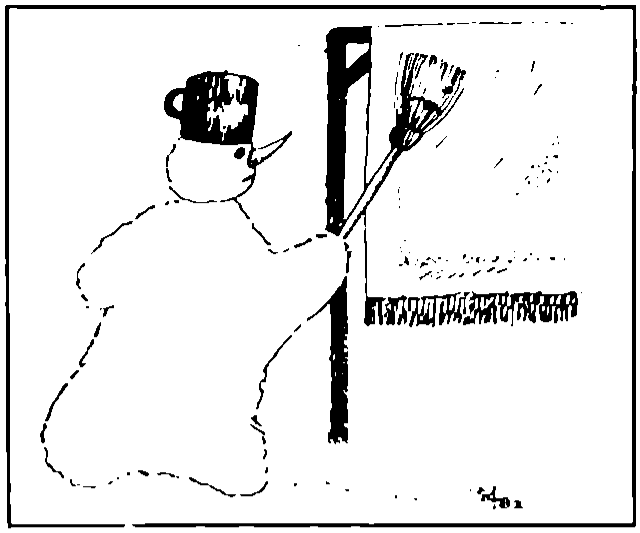

Atwood, încercînd să șteargă urmele unei operațiuni de contrabandă pe care o desfășoară începînd din anul 1968. Au folosit în acest scop Agenția Iar Heiddeger a aflat acest lucru. De aici a decurs apoi totul.

Rămîne să mai fac un singur lucru. În caz că n-o să reușesc, o să aflați despre ce-i vorba. Pentru orice eventualitate am pus totul pe hîrtie și am expediat pe adresa băncii. O puteți ridica mîine dimineață. Veți trimite de urgență oameni la Atwood. Adresa este Elwood Lane 42 Chevy Chase. Trimiteți și un doctor cu ei. Doi dintre oamenii lui Maronick se află în pădure, în spatele casei, dar sînt morți. Țineți-mi pumnii...

Și telefonul fu pus în furcă mai înainte ca Mitchell să fi apucat să scoată o vorbă măcar. În încăpere începu o activitate febrilă.

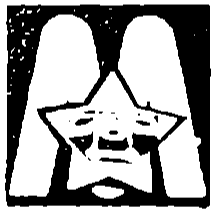

Malcolm ridică receptorul pentru a doua oară și introduse moneda.

— Bună ziua, TWA. Ascult, vă rog.

— Alo... numele meu este Henry Cooper. Fratele meu pleacă astăzi în concediu cu avionul... N-a spus nimănui unde se duce pentru că era nehotărît. Am vrea să-i aducem în semn de despărțire un dar. Deja a plecat de la locuință, cred că este

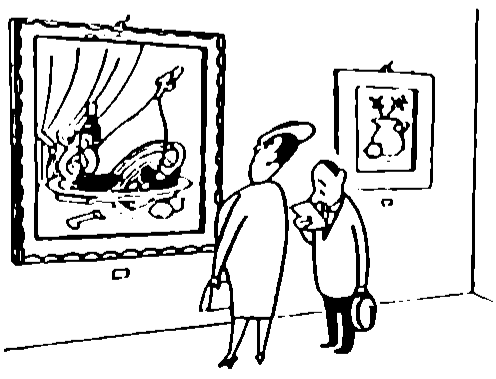

— Dragă, cît costă tabloul ăsta ?

— Sticla de vin : 70, mere : 15, salată : 7, pulpă de porc : 115...

— Om bătrîn și te ții de chestii d-astea!...

vorba de zborul 27 cu decolarea la 06.00. Aţi vrea să fiţi amabil să-mi spuneţi dacă are bilet rezervat ?

Urmă o clipă de tăcere, apoi se auzi în aparat :

— Da, domnule Cooper. Fratele dv. are biletul rezervat pentru zborul 27, este pînă la... Chicago. Încă nu l-a ridicat.

— Bine, vă mulţumesc mult. Avionul decolează la şase, da ?

— Fix.

— Buun. O să fim acolo, dar nu-i spuneţi nimic. Este o surpriză, ştiţi. Mulţumesc.

Malcolm ieşi din cabina telefonică. Uniforma lui Atwood îi venea bine, chiar dacă se simţea cam prea lejer în ea. Pantofii îi erau cu un număr mai mare iar picioarele îi alunecau în ei în timp ce păşea prin holul mare al Aeroportului naţional cu fişul pe mînă şi şapca pe cap.

Puse la cutia poştală un plic netimbrat pe adresa CIA. În el se găsea scris tot ce ştia despre caz, în special numele secret al lui Maronick şi numărul zborului. Condorul spera că se poate bizui pe poşta americană.

La 5,30 fix Maronick intră plin de sine prin intrarea principală. Şchiopăta puţin. Şchiopătatul îi izbea atît de tare pe observatorul întîmplător încît celelalte detalii ale lui îi scăpau...

Maronick îşi aranjă mustaţa falsă în aşa fel încît atunci cînd ajunse la ghişeul TWA Malcolm aproape că nu-l recunoscu. Glasul lui moale îl atrase însă atenţia lui Malcolm care se trase mai aproape puţin şi auzi ce spunea.

— Numele meu este James Cooper. Aveţi o rezervare pentru mine.

— Da, domnule Cooper, zborul 27, Chicago...

— Excelent.

Maronick plăti biletul, predă geamantanul şi se îndepărtă de ghişeu. „Aproape pustiu, îşi zise în gînd. Asta-i bine. Totul e normal, nici un domn care să se prefacă indiferent, nici unul care să tragă cu coada ochiului din vreo cabină telefonică. Totul e normal". Maronick se linişti şi porcese a se plimba prin clădirea aeroportului. Pe căpitanul de marină care îl urma încet, la aproximativ douăzeci de paşi, nu-l observă.

Aeroportul naţional nu-i o clădire din cale-afară de frumoasă, dar nici urîtă nu-i. Maronick îşi permise să admire simetria coridoarelor pe care se deplasa. Deodată se opri brusc. Surprins, Malcolm abia apucă să se ascundă după un stand de cărţi. Maronick se uită la ceas şi rămase o clipă pe gînduri pentru a evalua situaţia. Apucă să fugă, o luă la dreapta şi trecu prin uşa rotativă.

Malcolm ajunse deja lîngă uşă. Mîna în care ţinea sub fiş pistolul i se umplu de sudoare din pricina drogului şi a tensiunii nervoase. Se opri în faţa unei uşi pe care scria „Bărbaţi". Se uită în jur. Nimeni. Acum ori niciodată. Strînse cu grijă pistolul între corp şi uşă, după ce aruncă fişul pe un fotoliu. Se sprijini încet de uşă.

Uşa se deschise în linişte. Cinci centimetri. Malcolm observă albul luminos al interiorului : în partea stîngă strălucea o oglindă. Deschise uşa încă puţin. Pe perete, lîngă uşă se găseau la rînd trei spălătoare strălucitoare. În apropierea lor nu se afla nimeni. Intră şi se sprijini cu spatele de uşă. Aceasta se închise cu un scîrţîit moale.

În faţa lui Malcolm să găseau acum uşile a trei cabine. Sub cea de a treia, cea mai depărtată, se zăreau o pereche de pantofi cu vîrfurile orientate spre în afară. Malcolm ridică încet arma. După tăcănitul discret al pişedicii se auzi fişitul hîrtiei igienice apoi se aşternu liniştea... Pistolul tresări în mîna lui Malcolm,

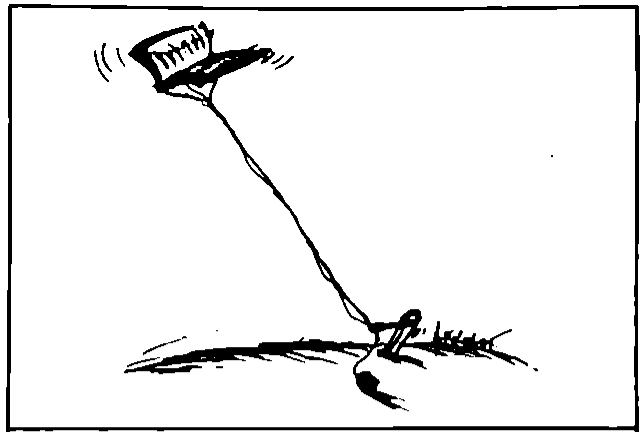

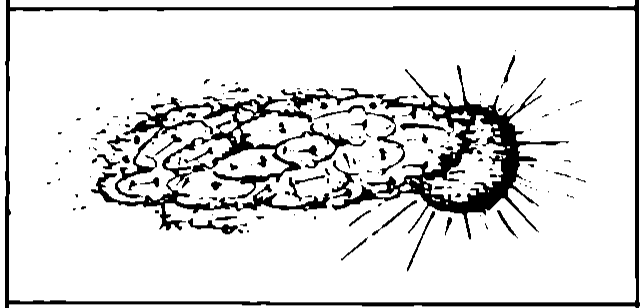

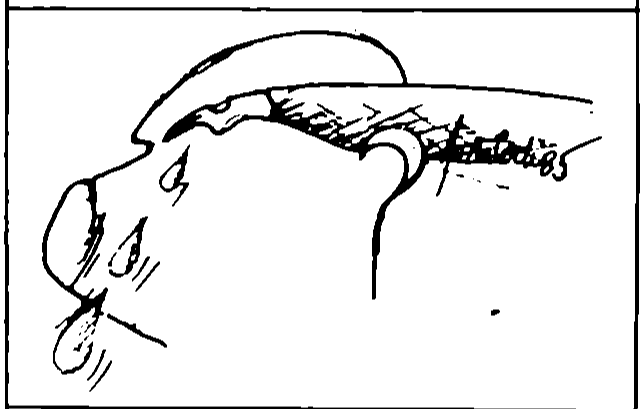

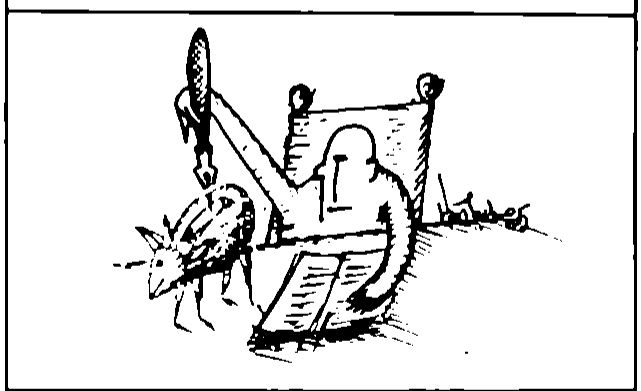

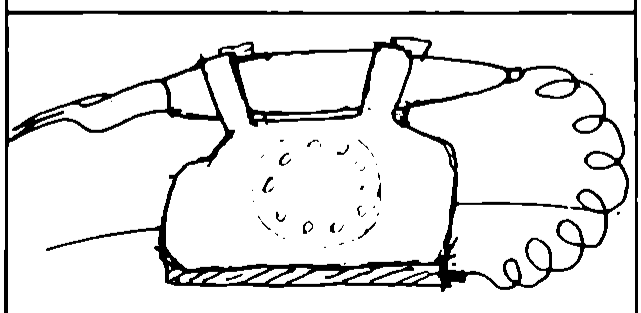

SORIN POSTOLACHE

în ușa subțire din tablă apăru un mic orificiu. Picioarele dinăuntru se traseră puțin apoi veniră larăși înainte. Maronick, rănit ușor la gît, pipăia disperat după pistol în buzunarul de la spate al pantalonilor, dar pantalonii îi erau lăsați pînă la glezne. De regulă locul pentru pistol îl purta sub braț sau la curea, acum însă nu-l avea, întrucît voia ca arma s-o abandoneze cu puțin timp înainte de a trece prin controlul de securitate al aeroportului.

Malcolm trase din nou. Glonțele trecu prin ușă, pătrunse adînc în pieptul lui Maronick și îl aruncă pe acesta în perete. Malcolm mai trase o dată, încă o dată și încă... Apoi pistolul sculptă încărcătorul gol pe podeaua din dale mici. Cel de al treilea glonț îi perforă lui Maronick stomacul. Acesta trase ușor aer în piept și alunecă pe lîngă perete. Se prinse de lanțul wecelului. Zgomotul apei acoperi valetul lui și împușcăturile pistolului său.

Cîteva pete roșii stropiră modelul dalelor. Încet, parcă chibzuit, își mișcă corpul din locul în care se afla. Malcolm voia să fie sigur

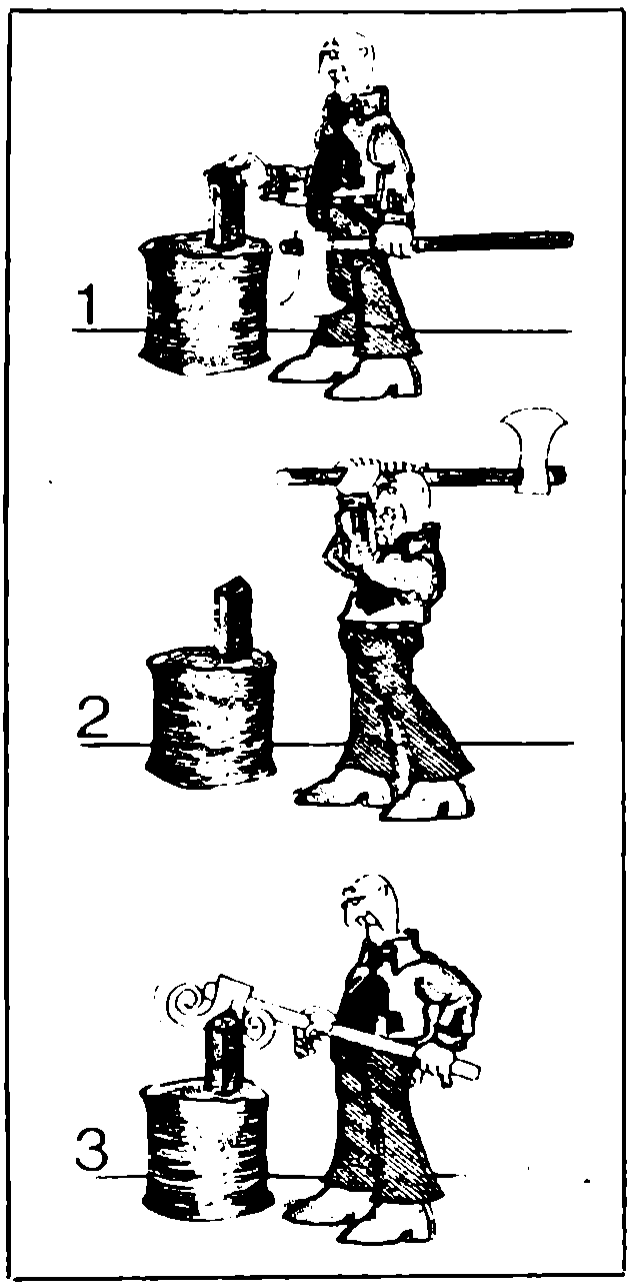

cînd îl va vedea la față pe omul acela. Mai trase două gloanțe. Acum îl vedea. Moartea înlocuise eleganța lui Maronick cu o expresie de indiferență sticloasă. Malcolm dădu drumul pistolului pe podea...

— 493 — 7282, răspunse Mitchell cu glas ușor oscilant.

Malcolm spuse cu glas cumplit de obosit :

— Malcolm la telefon. S-a sfîrșit. Maronick e mort. N-ați vrea să trimiteți pe cineva după mine ? Sînt la Aeroportul național. Maronick idem. Sînt îmbrăcat în uniformă de marinar...

MIERCURI DUPĂ AMIAZĂ

A fost ca o vînătoare de păsări în colivie.

Cei trei bărbați își sorbeau cafelele. Powell se uita la bătrînul domn zîmbitor și la doctorul psihiatru Lofts.

— Maronick nu avea nici o șansă.

Bătrînul domn se întoarse spre doctor :

— Cum v-ați explica acțiunea lui Malcolm ?

Doctorul se gîndi puțin apoi spuse :

— Nu pot spune nimic pînă nu stau de vorbă cu el. Dar dacă avem în vedere ce a trăit în aceste zile, mai ales moartea colegilor săi, precum și părerea că fata lui e moartă, și, în general, situația în ansamblu în care s-a aflat, aș putea spune că reacția lui a fost logică.

Powell dădu din cap aprobator.

— Dar care-i situația cu Atwood ?

— Ah, Atwood va trăi. Neîndemînarea, stîngăcia lui mi s-au părut totdeauna ciudate. Făcea destul de bine pe idiotul drept care se dădea. Cum o să explicăm moartea lui Maronick ?

— Poliției nu-i plac chestii d-astea, dar o să-i explicăm că asasinul din Capitol Hill s-a sinucis în wecelul aeroportului. Bineînțeles că mai întîi vom avea grijă să-l plătim pe paznicul wecelului pentru a uita tot ce a văzut.

Malcolm își reveni încet de pe urma efectului drogului. Timp de trei ore a fost vecin cu isteria și a vorbit fără întrerupere. Powell, doctorul Lofts și bătrînul domn ascultară întîmplările celor șase zile concentrate în trei ore. Cînd i s-a spus că Wendy trăiește, și cînd a putut înțelege acest lucru, epuizat, mai-mai să leșine. O văzu pe față dormind într-o cameră luminoasă aseptică, cu capul înfășurat în bandaje și corpul acoperit de o cuvertură, cu tuburi racordate la un aparat complicat.

— Doamne... doamne, șopti el cu ușurare amestecată cu părere de rău.

Îl lăsară încă cîteva minute pe locul pe care se afla apoi îl conduseră afară pentru a mai sta de vorbă cu el.

În cele din urmă, bătrînul domn zîmbind și bătîndu-l ușor pe spate îl conduse spre ușa biroului său. Cînd se întoarse, Powell îi spuse:

— El, acesta e sfîrșitul Condorului nostru.

În ochii bătrînului domn licări o scînteie.

— N-aș fi chiar atît de sigur,. n-aș fi chiar atît de sigur, — Kevin băiatule.

Versiune românească prescurtată de Nicolae Nicoară

atît de sigur,